

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

1/2002

*"Sedmibolestná Panna Maria.
Hloubáš-li o Ní,
pohled' do jejího srdce;
je Matkou dvou synů, stojících
tváří v tvář: Jeho... a tvoje."*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Místo míru teror. Velmi se mýlil Teilhard de Chardin, když tvrdil, že se lidstvo vyvíjí k dobrému. Nikdy nebyly ruce mnoha státníků tak krvavé jako teď. Mnozí se chtějí dělat hezkými a hloupí lidé si myslí, že jde o demokraty. Terroristický útok v New Yorku vyvolal světové pozdvižení. Každou hodinu je však na světě zavražděno interrupčníky 7.800 nenarozených dětí. Tedy masakar větší než ten v New Yorku. Západ se nechal zaslepit bohatstvím, to nemůže vést k dobrému. Proto jsou potřební novodobí proroci, kteří křičí: "Není dovoleno..."

Mocní lidé částečně chtějí utrhnout mamon, slávu a moc hned teď. Přitom otravují mysl mládeže - budoucnosti lidstva. Je neuvěřitelné, jak se může stát idolem mládeže čarodějnický učeň Harry Potter z mnohadílové slátaniny britské autorky. Tedy i hloupost se může stát módou. Když se díváme ale kolem sebe, vidíme, že takto duchovně masakrována není jen mládež ateistická. Katolická mládež u nás je někdy špatně vedena (viz např. časopis AD). Liberalismus nemůže nést dobré ovoce. Za konzervativnost ohledně Církve a víry se nemusíme stydět. Buďme strážci dobrého a hodnotného, které nám zanechali naši předci.

P. Ing. Karel Dachovský

Kněžský celibát: Úplné odevzdání se Bohu a lidu, který On miluje.

P. Dennis Byrnes

Dnes se hodně diskutuje o celibátu a jeho důležitosti pro kněžství. Mnoha lidem zvláště na Západě se zdá, že požadavky celibátu jsou příliš velké.

Mám na paměti tento postoj a snad bude užitečné pro mě a ostatní, abych diskutoval o mém chápání některých termínů a všeobecně o otázce celibátu. Nemusím zdůrazňovat, že je to úvaha v souvislosti víry v Ježíše Krista a jeho zjevení prostřednictvím Církve.

Někdo by se mohl nejprve zeptat: "Co znamená celibát?"

Je to mnohem, mnohem více než nemít manželku. Celibát je způsob milování, ale to překračuje "normální běh věcí."

V tomto ohledu je potřeba odlišit naše lidství a naši sexualitu.

Sexualita je čistě světská a fyzická realita. Je to dimenze našeho bytí, kterou sdílíme s královstvím zvířat. Tato dimenze našeho bytí je vnitřně dobrá a je učiněná Bohem. Lidství je úhrn našeho bytí - které zahrnuje také sexualitu. Lidství je dáno jako příklad v osobě Ježíše Krista.

Věřím, že by nebylo možné žít celibátně, kdybychom byli těsně vázáni k naší "sexualitě"

Protože jsme lidmi, sdílíme v přírodě to, co Kristus povýšil k takové důstojnosti. Věřím, že jsme schopni žít celibátně svobodně, i když třeba ne snadno, ale přesto v lásce.

Chápu celibátní závazek jako celistvý dar, který jsem dal Pánu. Dávám pouze tu skutečnost, která je moje. Toto sebedarování je vyjádřeno slovy Ježíše: "Toto je mé Tělo, které se za vás vydává."

Stejná slova mohou rovněž vyjádřit manželskou lásku, která existuje mezi partnery nebo mohou vyjádřit milující pastýřskou angažovanost, která existuje mezi knězem a jeho lidem: to je mé tělo, můj čas, má energie, má úsilí, moje přítomnost, mé naděje a sny o budoucnosti. A tato moje osoba je nabízena ve službě Božímu lidu.

Svätost manželství a svátost kněžství vyžadují úplnou odpověď. Manželství vyžaduje, aby manželé žili pro sebe. Kněžství vyžaduje, aby kněz žil pro všechny lidi, Boží Církev.

Univerzálním cílem osobní a duchovní formace je sebepřekonání: "Jestliže chce někdo být mým učedníkem, musí se zapřít, vzít na sebe kříž a následovat mě." Musí překonat sám sebe a povznést se nad osobní požadavky, potřeby a tužby.

Nejvyšší cíl křesťana může být popsán jako sebedarování - odevzdání se Bohu a bližnímu jako napodobení Ježíše, který říká, že se dal úplně svému Otci a tak i vůli svého Otce.

Pro celibátníka mohou být okamžiky bolesti a zmatku, ale také může být velká radost daná Pánem tomu, kdo bojuje, aby sloužil a miloval.

Všichni si můžeme vybrat. Celibát je dar, který dáváme Bohu. Je to opravdová oběť. Kdyby nebyla, ztratila by mnoho ze svého významu. Věřím, že celibát je dar přijatý a daný s otevřenýma rukama. Je to dar, který dáváme Bohu.

Pod vlivem Ducha svatého a Boží milosti usilujeme o to, abychom se vzdali své vlastní vůle, abychom následovali, jak žil Ježíš, úplně podřízený vůli svého Otce: "Přicházím, ne abych konal svou vlastní vůli, ale vůli Toho, který mě poslal."

Náš pokus žít dokonale v celibátu jako Ježíš bude mít svá selhání. Nicméně je to stále silné a jasné znamení Božímu lidu, že jsme se rozhodli napodobovat dar samotného Pána, že jsme se rozhodli se úplně dát Bohu a lidu, který On miluje.

Slovy papeže Jana Pavla II.. "Celibát je v podstatě větší láskou ke Kristu a svému bližnímu."

Wolfova horká kaše

Tak se jmenuje článek v Lidových novinách ze dne 20.12.2001 z pera Boba Fliedra. Podtitul zní: "Kdo odkáže do patřičných mezí učedníky děkana katolické teologické fakulty?"

V článku zveřejněném v ateistickém plátku píše autor o prof. ThDr. V Wolfovi jako o sektáři, který má své učedníky rozesté široko daleko po farách. Autor článku píše nenávisťně a žlučovitě o svých spolubratřích ze stejné Církve. Autor patrně neví, co je dialog a uštěďruje rány pod pás. Zatímco mylně informuje, že "wolfovci" jsou proti ekumenismu, odloučené bratry sám patrně miluje víc než jinak smýšlející členy vlastní Církve.

Znám prof. ThDr Václava Wolfa už 27 let a vím, jak je to čestný, bezúhonný a vzdělaný kněz. Znám rovněž Boba Fliedra dobrých 18 let. Byl členem stejné podzemní básnické skupiny XXVI., která se potají scházela po různých farách. Tento konvertita působil sympaticky svými básněmi a křesťanskými songy. Po uvolnění poměrů pracoval určitý čas jako šéfredaktor časopisu AD, který proměnil ze solidní tiskoviny na liberální měsíčník, který dodnes tápe a nemůže se vzpamatovat.

Nepovažuji se za "wolfovce", studoval jsem teologii tajně, navíc 2 měsíce v Londýně v semináři Allen Hall, kde byla atmosféra vřelá, i když šlo spíše o seminář liberální - to se týká vyučování morální teologie žáky ne příliš pravověrného teologa B. Häringa. Nemohu ale mlčet, jak je veřejně osočován nevinný člověk.

"Vrcholem" článku je jeho závěr, kdy B. Fliedr volá na pomoc proti "wolfovčům" ateistickou policii a soud. Tot' vpravdě počínání připomínající řádění bolševiků.

25.12.2001

P. Ing. Karel Dachovský

Tanzánie

Ve dnech 26. - 31. července 2001 se sešli aktivisté pro život Human Life International v Dar es Sallamu. Přítomní byli uvítáni nunciem v Tanzánii biskupem Luigi Pezzulou. Řekl, že pravda nepodléhá souhlasu většiny. Pravda je absolutním a božským atributem Boha. Hlásáme, co je pravda, a proto jsme nenáviděni. Je potřeba hájit Svatého Otce v ochraně života. Je třeba povzbuzovat lidi, aby přijali pravdu, že Bůh je nejvyšší tvůrce života a život je posvátný.

Před zahájením konference promluvil kardinál Polycarp Pengo. Řekl: "My z katolické Církve jsme přišli, abychom řekli, že ti, kdo jsou proti životu, by si měli uvědomit, že hnutí pro život jsou odnožemi Církve. Jestliže někdo napadá určitou misi pro život, to znamená, že napadl celou katolickou církev. My jako církev nedovolíme, aby tato kultura smrti nás ovládla, nezáleží na tom, jak jsme třeba chudí. My jako církev zůstaneme silní při ochraně života. Jestliže ti, kdo jsou proti životu, chtějí zničit práci pro život, musí nejprve zničit celou katolickou církev. Věc, kterou neuskuteční."

Vy, aktivisté pro život, byste nikdy neměli pracovat v izolaci od Církve, protože jakmile byste to udělali, ti proti životu by vás napadli a zničili. Měli byste vědět, že církev se úplně staví za vaši práci pro život. Buďte připraveni k výzvám, dokonce k výzvě k smrti. Zůstaňte silní v pravdě obrany katolické víry, rodinného života a života nenarozených."

Tato výzva kardinála byla důležitá, protože v zemi sílí tlak na zákaz aktivit pro život. Tlaku je vystaven zejména Dr. A. Mziga, tanzanijský ředitel pro prevenci zdraví. Údajně aktivisté pro život šíří nepravdivé informace. Pravá příčina je, že aktivisté pro život pracují efektivně. Je třeba se silně modlit! K tomu vyzýval na konferenci také mons. Julian Kangalowe. Řekl, že pro pravdu je třeba trpět, jako trpěli proroci. Situaci v Africe nevyřeší neúčinné kondomy, jak se to interrupčníci snaží obhájit. Z postižených AIDS je 70% v Africe - hlavně mladí lidé.

Někdy se mluví o tom, že Afrika je kolébkou lidstva. Každopádně se zde zrodilo hnutí kultury smrti. Zde žila Marie Stopesová, která šířila myšlenky, že ženy mají právo na sex mimo manželství. Také by měly mít možnost na radost ze sexu bez obav z otěhotnění. Její organizace podporující interrupce, antikoncepci a sterilizaci začaly v Tanzánii, Zimbabwe, Kenyi a Malawi. Tvrdila, že děti mají být sexuálně aktivní. V mnoha ohledech ji následovala

Margareta Sangerová. Údajně chtěla osvobodit ženy od nadvlády mužů - založila Americkou ligu pro kontrolu porodnosti, která se transformovala na Planned Parenthood - nejsilnější světovou interrupčníkou organizaci.

Sangerová tvrdila, že nejdůležitější věc v životě je se osvobodit od manželství a nechtěných těhotenství. Mnoho jejích následovníků se zmocnilo výchovy dětí. Učí, že je třeba mít sex nehledě na morálku.

Jižní Afrika

V zemi se diskutuje o vhodnosti používání kondomů. British Medical Journal uvedl, že 31% případů při použití kondomu vede k nákaze AIDS.

S touto statistikou na paměti biskup Reginald Cawcutt z Kapského města - mluvčí Biskupské konference - řekl, že kondom je neúčinná a vadná zbraň v boji proti AIDS. Biskupové, ač tlačeni i lidmi z vlastní Církve, nepodlehli tlaku. Mimo biskupa Kevina Dowlinga z Rustenbergu, který uvádí, že zatímco biskupové radí k mravní čistotě před manželstvím a věrnosti v manželství, prý žijeme ve světě, který neuznává tyto hodnoty. V této souvislosti prý kondom chrání před smrtí. Southern Cross - katolický týdeník - pochválil tohoto biskupa, že vyslovil to, co si myslí mnozí katolíci včetně teologů morálky.

Jižní Afrika má největší procento nakažených AIDS - 4,7 milionu, každý desátý v zemi. Mnoho mladých se nedožije svých třicátin. V zemi je 700.000 sirotků v důsledku AIDS. Biskupská konference stojí však pevně v učení Církve. Užití kondomů nejenže nebrání šíření AIDS, ale znamená morální riziko. Média kritizovala biskupy a reakce médií byla někdy až hysterická.

Čína

Po třetí vládní úředníci srovnali se zemi katolický kostel ve vesnici Linjiayuan (východní Čína). Ve vesnici žije 500 katolických rodin (70 % obyvatel vesnice). Represe začaly v roce 1997. V roce 2000 stát nutil obyvatele podepsat přihlášku do "Vlastenecké církve." Jenom dvacet lidí se podvolilo. Biskup Jakub Lin Xili, který se o vesničany staral, je nyní v domácím vězení. Jeden z jeho podřízených kněží byl odsouzen na 6 let vězení za nelegální tištění náboženských textů.

V diecézi Feng Xiang ve střední Číně byl uvězněn biskup a jeho pobočník. Dvanáct kněží se muselo podrobit školení o státním řízení církvi. Tři kláštery byly uzavřeny, řeholníci a řeholnice byli posláni domů. Jde o podzemní Církev odmítající se sloučit s Vlasteneckou státní katolickou církví. V této diecézi smějí působit jen dva staří kněží. Stát otevřel kancelář, kde se mají věřící registrovat u Vlastenecké církve.

Čína staví vodní nádrž a elektrárnu v diecézi Wanxian. Řeka Jangse zaplaví břehy a 1,3 miliónu lidí bude přestěhováno. Bude zaplaveno také šest kostelů. Jako náhrada směl být postaven kostel v nově vystavěném městě Wuling. Kostel sv. Josefa byl otevřen za účasti biskupa a také státních představitelů. Byly přítomny stovky katolíků. Peníze na stavbu byly darovány z Hong Kongu.

Izrael

Děti z katolické školy Terra Santa byly s autobusem na výletě. V Beršebě se stavily k občerstvení u Mc Donalda. Přijel sem rovněž autobus se židovskými studenty. Ti, když uslyšeli arabštinu, napadli děti holemi a kamením. Několik dětí bylo zraněno, tři odvezeny do nemocnice. Dospělí rvačce přihlíželi, rovněž policie se odmítla případem zabírat.

Irák

Vatikán oznámil, že katolíci chaldejského obřadu a členové Asyrské církve východu smějí přijímat Eucharistii navzájem, když není v dosahu kněz jejich vlastní církve. Obě církve mají nejvíc členů v Iráku. Záležitost byla dlouho studována a Vatikán prohlásil za platnou anaforu Addai a Mori, která sahá do doby rané Církve. Chaldejská katolická církev je vedena patriarchou Rafaelem I. Bidawidem (sídlo v Bagdádu). Asyrskou církev vede patriarcha Dinkha IV., sídlící v Illinois (USA). Chaldejská církev vznikla v 16. století, kdy se část biskupů oddělila od Asyrské církve východu, aby se sjednotila s papežem.

Irsko

Kardinál Desmond Connell se vyjádřil, že Irská protestantská církev nemá přílišnou teologickou kompetenci. To vyvolalo rozladění a kardinál byl vyžván k omluvě. Kardinál to odmítnul. Arcibiskup Empey z Irské církve připustil, že neexceluje intelektuálně. Je však znám a respektován jako pastýř své církve.

Papua - New Guinea

Interrupčnícká Planned Parenthood se zajímá také o tuto zemi. Propaguje rozvody, sterilizaci žen po čtvrtém narozeném dítěti. V zemi nejsou interrupce legální, přesto se tam provádějí. Budoucnost země také závisí na přístupu bohatých zemí. Hospodářská pomoc je žádoucí, přesto by neměla být podmiňována tzv. "plánováním rodin" - tedy částečně interrupcemi. Je třeba se zajímat o tuto zem nezištně a povzbuzovat její obyvatele, aby se nedali cestou Západu.

Švýcarsko

Země se 7 miliony obyvatel (polovina jsou katolíci, z nichž však jen 10 % praktikuje svou víru). V zemi platí zákon (interrupce nejsou povoleny s výjimkou ohrožení života matky a po svolení dvou lékařů). Ve skutečnosti se interrupce provádějí běžně (22.000 interrupcí za rok). Minulý rok byla v parlamentě bitva, zda "starý zákon" ponechat v platnosti, nebo zrušit. Poslanci, souhlasící s povolením interrupcí do 3 měsíců života, zvítězili. Ženy chtějící interrupce budou muset mít potvrzení o poučení ve střediscích (tedy podobné jako v Německu). Návrh zákona znamená, že provádění interrupcí bude hradit stát a žádný lékař nebude moci odmítnout provedení interrupce. Tedy celá tato lékařská oblast bude nepřístupná pro lékaře - katolíky.

Bojovníci proti interrupcím získali 173.000 podpisů lidí požadujících, aby o tom všem bylo uspořádáno referendum. To by se mělo konat v červnu 2002. Jedna skupina "pro život" chce, aby vláda schválila:

- 1) Právní postih provádění interrupcí.
- 2) Penalizování lékařů, kteří je provádějí.
- 3) Pomoc státu těhotným ženám v sociální oblasti.

V boji "pro život" hraje významnou úlohu pobočka organizace Human Life International. Ta oslavila 10 let své existence. Při konferenci k tomuto výročí byly projednány tyto body:

- 1) Modlitební procesí k interrupčním klinikám.
- 2) Svědectví žen, které odmítly interrupci handicapovaných dětí.
- 3) Svědectví v boji "pro život" ve vedleším Rakousku.

Pobočka HLI v Zugu (u Zurichu) - má pouze jednu kancelář a nepočetný personál. Přesto výsledky práce zde jsou obdivuhodné.

Řím

Slovenský kardinál Jozef Tomko byl jmenován prezidentem Papežského výboru pro mezinárodní eucharistické kongresy. Kardinál žije od roku 1949 v Římě, kdy se stal také knězem. Působil jako profesor teologie. Pak pracoval v kurii. 17 posledních let byl v čele Kongregace pro evangelizaci národů. Je mu 77 let a patří mezi nejbližší spolupracovníky papeže.

"Stínový synod" katolických disidentů se konal ve stejné době jako synod biskupů. Po čtyřech dnech diskusí skupina schválila dokument vyzývající k zrušení centralismu v řízení Církve, volbu biskupů lidovým hlasováním a připuštění žen ke svěcení a podílu na řízení. Také vyzvali k odstoupení tiskového mluvčího papeže Joaquína Navarro - Valse. Reprezentanti disidentů se pokusili předat závěry generálnímu sekretáři biskupského synodu Janu Peteru Schottemu. Když se dobývali do jeho bytu, policie jim zahradila cestu.

Tři kongregace vydaly prohlášení o nemožnosti světit ženy na jáhenky. Byly to tyto kongregace: pro nauku víry, pro Bohopoctu a svátosti a pro kněze. Tyto kongregace se obrátily na všechna biskupství, aby to bylo vysvětleno věřícím.

Papež řekl shromážděným členům Kongregace pro Bohopoctu, že liturgie katolické Církve se nesmí redukovat na pouze estetické cvičení ani se na ni nesmí pohlížet jako na nástroj k pedagogickým nebo ekumenickým cílům. Slavení posvátných tajemství je především aktem chvály svrchovaného majestátu Boha, a proto první charakteristikou každé liturgie musí být hluboký smysl pro posvátno. Papež takto povzbudil Kongregaci, která v květnu 2001 vydala instrukci k překladům liturgie "Liturgicam Authenticam", aby zajistila liturgické modlitby k reflexi hloubky křesťanské tradice. Papež citoval "úžasné modlitby" nalezené v ritu východních církví a v římském misálu sv. Pia V

Od roku 1995 si stěžuje devět bývalých řeholníků z Legie Krista, že je Mariel Degolado pohlavně zneužíval. Degolladovi je 81 let. Býval hlavním představeným Legie Krista, konzervativní kongregace, která slavila 60 let svého vzniku. Právník z Vatikánu se případem zabýval a uzavřel jej bez komentáře. Vloni napsal papež Degolladovi pozdravný dopis: "Milovanému zakladateli Legie Krista se srdečným pozdravem."

Je vidět, že nepřátelé Církve se snižují k ohavnostem ve snaze podkopat důvěryhodnost některých kněží.

Konzervativní vláda v regionu Latium schválila pomoc chudým rodinám. Ti, kdo žijí pohromadě mimo manželství, už nebudou daňové zvýhodňováni. Nový zákon prosadila pravicová Strana národní aliance. Odpůrci říkají, že jde o zákon hodný Talibanu a sarkasticky poznamenávají, že příštím zákonem bude patrně zdanění svobodných jako za časů Mussoliniho.

Vietnam

Katolický kněz P. Tadeáš Nguyen Van Ly byl odsouzen na 15 let vězení za dopis vládě USA, žádající, aby Američané nepodepsali obchodní dohodu s Vietnamem, pokud bude nadále pronásledováno náboženství v zemi. Tento kněz byl již v minulosti vězněn 10 let.

Polsko

Před volbami polští biskupové vyzvali národ, aby nevolil bývalé komunisty, sdružené ve straně sociálních demokratů. Tato strana podporuje znovu zavedení interrupcí. Národ však neposlechl své biskupy a sociální demokraté získali většinu v parlamentě.

Austrálie

V březnu 2002 bylo otevřeno v Sydney Středisko pro tomistická studia. Bude vedeno řádem Legionářů Krista. Budou se zde udělovat akademické tituly za studium teologie v duchu sv. Tomáše Akvinského. Středisko se bude vyznačovat pravověrností.

Francie

V Chavagne (ve středu tradičně katolického kraje Vendée) byla otevřena internátní katolická škola pro žáky od 9 - 18 let ze zemí anglosaského světa. Škola bude mít svého kaplana. Místní biskup školu podporuje. Vyučovacím jazykem bude angličtina. Má zde vzniknout chlapecký chrámový sbor, podporující skvělou liturgii. Sbor bude zpívat gregoriánský chorál a díla katolických mistrů.

Brazílie

Očekává se, že dojde k dohodě mezi Svatým stolcem a Fraternitou sv. Jana Vianneye. Fraternita je lefebvristickou skupinou v diecézi Campos. Jednání za Vatikán vedl kardinál Dario Castrillon Hoyos. Fraternita má 20 kněží a vede ji biskup Liciano Rangel, kterého vysvětil na biskupa jeden z biskupů svěcených arcibiskupem Lefebvrem. V diecézi Campos je nový diecézní biskup, který navázal kontakt s Fraternitou. Před tím byly vztahy diecéze a Fraternity na bodě mrazu. Biskupské svěcení Liciano Rangela bylo platné, i když nedovolené. Je nutná jednoduchá kanonická dohoda, aby byla z něj sejmuta exkomunikace. Také bude dosaženo plné sjednocení.

Velká Británie

Katolická katedrála v Ayru bude první katedrálou uzavřenou po 400 letech od reformace. Návštěvnost upadla na 150 věřících při nedělní mši. Před 20 lety sem chodilo 400 věřících. Náklady na opravy jsou neúnosné a sbírky nepřinesly velké výsledky. Katedrála je duchovním centrem skotské diecéze Galloway, založené před 1 600 lety. Je to nejstarší existující diecéze v Británii. Katedrála Dobrého pastýře byla postavena roku 1950 a má 750 sedadel.

Katedrála Westminster hlásí nepřístojnosti ze strany turistů. Ti se snaží krást a žebrať a ohrožují ostatní. Musely zde být instalovány kamery a zavedly se strážní hlídky. Také katedrála v Norwichi hlásí vandalismus a prodej drog uvnitř.

V opatství Glastonbury návštěvníci se pokoušeli provádět pohanské rituály. V katedrálách, kde se vybírá vstupné, je situace o něco lepší.

Jeden vatikánský úředník poznamenal při návštěvě země: "Anglie je klub, do kterého nelze prorazit."

Minulých dvacet let Církev v Anglii se stala více anglickou, ale méně světovou. Nese to známku působení zesnulého kardinála Basila Huma, který poangličtil Církev a držel ji od Říma. Docílil, že protestanti již nenazývají katolíky "papeženci", ale část biskupů se lépe domluví s vládou než s Vatikánem.

Vatikán naznačil nespokojenost s anglickou biskupskou konferencí tím, že jmenoval vloni nové biskupy, které nikdo neočekával. Byli to řeholníci: dominikán Thomas Mc Mahon - v Nottinghamu a benediktin Mark Jabole v Menevii. Nejvíc překvapilo přesunutí pomocného biskupa z Londýna Patricka O' Donoghue do Lancasteru. Vatikán chce oživit anglický episkopát a nebere příliš ohledy na stávající anglickou hierarchii.

Rok 2001 byl poznamenán skandály. Organizace katolických homosexuálů plánovala svou měsíční mši na začátek června 2001. Věděl o tom biskup Patrick O' Donoghue (Západní Londýn). Martin Pendergast, organizátor homosexuální skupiny, řekl: "Byli jsme velmi otevření k biskupu O' Donoghue." Biskup však popřel, že od nich dostal dopis. Ukázalo se, že dopis byl

odeslán před 2 lety. Šlo tedy o jinou mši než byla ta vyvolávající zájem médií. Co se stalo? Byla sloužena mše s intencí "oslavy 25 let přátelství a zasvěcení spravedlnosti." Přátelství bylo mezi bývalým karmelitánem Penderasem a jeho partnerem Juilanem Filochowskim (ředitel CAFOD - Katolická agentura pro zámořský rozvoj, což je největší charitativní organizace v Británii s návazností na biskupskou konferenci). Mše měla být slavena biskupem Johnem Crowleyem z Middlesbrough, bývalým předsedou CAFODu. Mělo se to dít v koleji Heythrop (jezuitský institut vyššího vzdělávání ve středu Londýna).

Biskup Crowley však ustoupil od svého záměru, když se dočetl v Daily Telegraphu o zamýšlené mši. Noviny z toho udělaly skandál.

Současný předseda CAFODu, biskup John Rawsthorne byl přítomen při mši, kterou celebroidal Otec Jim O' Keefe - prezident semináře Ushaw (severní Anglie).

Mezi věřícími nastal zmatek, protože v kostelích se vybírá na CAFOD. Biskup Crowley řekl, že si nemyslel, že by Filochowski a Pendergast byli homosexuálními partnery.

Ve stejném týdnu se řešila další událost: Anglická hierarchie poslala kněze, který odporuje církevnímu učení, aby učil v elitním anglickém semináři v Římě. Otec Robert Esdaile podporuje protinukleární hnutí Greenpeace. Píše také do levicových novin Guardian - je pro svěcení žen. Také tvrdí, že by mohly být jmenovány kardinálkami (k tomu není třeba kněžské svěcení).

Otec Esdaile je kaplanem na univerzitě Sussex. Slouží mši, jak má být, občas vynechá Credo, když má být. Také si myslí, že při mši by se měly užívat mocné symboly jako je oheň, země a voda.

Rektor semináře mons. Pat Kilgarrieff tvrdí, že Otec Esdaile je dobrý a loajální kněz a je nadsazené, že by byl proti učení Církve.

Někteří seminaristé si stěžovali svým biskupům a reprezentant studentů napsal stížnost mons. Kilgarrieffovi.

Ostrá reakce studentů může být pochopena, když se uváží, že Otec Esdail v katolickém tisku napsal, že je napětí mezi konzervativními seminaristy dneška a jejich školiteli, kteří studovali v pohnutých šedesátých letech.

Catholic Herald zveřejnil, že je rozpor mezi "Ratzingerovou generací" seminaristů, kteří obdivují papeže a chválí církevní magisterium a "květinovou silou" ideologií těch, kteří je vyučují.

Otec Esdaile, když se dozvěděl o reakci na své jmenování, chtěl rezignovat. Ale angličtí biskupové ho podrželi. Potom biskupové kontaktovali Vati-

kánskou kongregaci pro výchovu. Ta údajně tvrdila, že bude šťastná, když budou šťastní s výběrem i biskupové. Potom však Kongregace zablokovala toto jmenování. Vatikán reagoval takto neobvykle také proto, že pozice nuncia v Anglii je oslabena tím, že ovládá jen nedokonale angličtinu.

Kardinál Cormac Murphy - O Connor nedávno naznačil, že je žádoucí změna v Církvi v Anglii. Při své řeči před Národní konferencí kněží (liberální těleso, kde je Otec Esdail prominentem) uvedl, že kněží by se měli snažit o změnu katolické kultury v Británii. Nejprve mluvil o nedostatku kněží a odmítl některá obvyklá vysvětlení. Myslí si, že nedostatek počtu seminaristů není zaviněn celibátem, spíš jde o krizi víry, která doléhá na celou komunitu. Je potřeba změnit kulturu anglického katolicismu. Měla by se víc ujmout "nová hnutí." (To znamená Opus Dei, Focolare a Neokatechumenát a britská hnutí Youth 2000 a Faith.) Tyto skupiny mají společnou úctu k Ježíši v Nejsvětější svátosti a v jejich přímočaré pravověrnosti. Řekl: "Tyto malé komunity jsou tajemstvím budoucnosti Církve. Není divu, že papež povzbuzuje tato nová hnutí, to činím i já." Uvedl, že tato hnutí mají schopnost zasáhnout mládež a udělat ji šťastnou.

Tato řeč překvapila mnoho biskupů a kněží, kteří částečně nesdílejí nadšení pro tyto skupiny.

Východní Timor

Před dvěma lety odtáhla ze země indonéská armáda, která při svém odchodu spálila, co mohla. Všude je vidět ruiny budov. Armáda chtěla uvrhnout 800-tisícový národ do doby kamenné. Tisíce lidí bylo zavražděno a 100.000 bylo nuceno odejít do Západního Timoru, ovládaného indonéskými milicemi.

Klíčový význam v životě nového státu má katolická církev. V zemi neexistuje pošta a telefon a elektřina je pouze ve dvou městech. V této situaci má církev síť škol, nemocnic, sirotčinců a kostelů. Důležitou úlohu hrají biskupové Carlos Belo v Dili a Basilio Nascimento v Baucana. V diecézním semináři studuje 30 seminaristů. Stejně důležití jako diecézní kněží jsou řeholníci a řeholnice, kteří zde působí desetiletí. Mají nemocnice, školy, sirotčince a poskytují i služby pro zemědělství. V řádech jsou většinou domorodci. Jde o Canosijské sestry, salesiány a salesiánky, jezuity, karmelitánky, Dcery Královny růžence, Sestry sv. Pavla z Chartres a další. V uplynulých dvou letech jsou v zemi také řeholníci z Austrálie.

Církevní školy a nemocnice jsou nepostradatelné. V těch státních je nízká pracovní morálka, žáci se často musejí vracet domů, protože nepřišel učitel.

Významná je střední technická škola Dona Bosca s 270 žáky. Ta připravuje odborníky pro začínající průmysl.

Významně hospodářsky pomáhá Austrálie. Nejistotou je nově zvolená vláda, jejíž členové bojovali proti Indonésii od roku 1975. Někdo se o ní vyjádřil, že to jsou "socialističtí snílci."

Slovensko

Biskupská konference odmítla návrh na zvláštního biskupa pro Maďary na Slovensku. To navrhla maďarská vláda. Mluvčí slovenské biskupské konference řekl, že bude dovoleno maďarsky mluvícím seminaristům studovat v Budapešti a bude hledán Maďar pro post pomocného biskupa v arcidiecézi Bratislava - Trnava. Pater Gavenda také uvedl, že maďarští biskupové podnikali pastorační návštěvy na Slovensku bez souhlasu slovenských biskupů, což je v rozporu církevním právem.

USA

Známý protestantský kazatel Billy Graham byl vyznamenán řádem "Kníže britského impéria." Ten mu byl předán na britském velvyslanectví ve Washingtonu.

Jamji Witch, čarodějník pohanského uctívání Wiccan, byl jmenován duchovním vězňů v přísné věznici ve Waupun. Mluvčí věznice to komentoval slovy: "Časy se změnilly, svět už není katolický nebo protestantský."

Bulharsko

Ministr zahraničí potvrdil, že papež navštíví zemi v květnu. Pravoslavný patriarcha Maxim je proti tomu. Pozvání iniciovala skupina 75 bulharských intelektuálů, kteří prohlásili, že Bulharsko je stále zapleteno do atentátu

na papeže v roce 1981. Řekli, že tato nespravedlnost může být konečně napravena návštěvou Svatého otce.

Islám hodný, Usáma zlý?

V souvislosti s atentátem na newyorské Obchodní centrum 11. září loňského roku a následnými boji v Afghánistánu se neustále v západních i našich médiích zdůrazňuje, že tento akt muslimských fundamentalistů v čele s Usámou bin Ládinem nevychází z nauky islámu, a že nelze na každého mohamedána pohlížet jako na potenciálního teroristu.

Nikdo rozumný samozřejmě nepopírá, že absolutní většina vyznavačů Mohamedových nemá s terorismem nic společného, jsou to slušní lidé tak jako křesťané. Bylo by morální povinností vyznavačů Kristových v případě (který téměř jistě nenastane) organizovaných pogromů proti muslimům nejenom se na nich nepodílet, ale naopak se mohamedánů zastat.

Taková je zásada. Její respektování ale neznamena, že budeme naivní a neinformovaní. V tomto časopise není místo pro dlouhé studie o islámu, ostatně bylo jich dost publikováno k tomu, aby ukázaly diametrální rozdíl mezi Kristem a Mohamedem. Zatímco ten první byl naprosto bezhříšný ("Kdo z vás mne může vinit ze hříchu?" - tak se ptal) a rezignující na jakékoliv politické posty ("Mé království není z tohoto světa"), Mohamed se stal vojevůdcem a diktátorem, majícím na svědomí krvavý masakr Židů v Mekce a vraždy svých nejbližších příbuzných. Srovnání Bible a Koránu (rovněž i Hadžidu a Suny) nenechává nikoho na pochybách, že zatímco Písmo sv. Nového zákona hlásá lásku i k nepřátelům, posvátné knihy muslimů požadují naopak "svatou válku" vůči odpůrcům. Na tom nelze nic oddiskutovat. Islám je samozřejmě náboženstvím, které znamenalo proti předcházejícímu pohanství objektivní pokrok, ale nelze ho považovat za rovnocenný s křesťanstvím, eticky stojí níž.

Složitosti výkladu Koránu přenecháme odborníkům. Nás zajímá v tomto směru praxe. Ta mluví podstatně jasněji než sebeučenější rozbor a výklady. Ve všech katolických zemích světa mají mohamedáni plnou náboženskou svobodu. Mají ji katolíci a další křesťané v islámských státech? Ty by se nedaly spočítat ani na prstech jedné ruky. Jedná se pouze o Sýrii, Jordánsko a Spojené arabské emiráty, kde mají křesťané stejná práva jako muslimové

s výjimkou toho, že nesmějí svou víru hlásat mezi nimi a obracet je na křesťanství. Donedávna patřil k těmto státům také Irák, tam ale v souvislosti s protiamerickou hysterií se situace značně pohoršila, neboť místní křesťané jsou pokládáni za "pátou kolonu amerických křižáků". Jinak většina mohamedánských zemí sice povoluje křesťanským minoritám shromažďovat se na bohoslužbách, případně mít svůj kostel nebo i školu, avšak tvrdě je diskriminuje v zaměstnání, v přístupu ke vzdělání a k vedoucím pozicím. Co je však ještě horší - vlády těchto států nechrání křesťany (nebo chrání nedostatečně) proti brutálnímu teroru organizovaných muslimských fundamentalistických fanatiků, naopak v mnoha případech policie viníky kryje, případně s nimi i otevřeně spolupracuje. Tak se děje v Pákistánu, v Iránu, v Indonésii, v Egyptě a zejména v Súdánu, kde se křesťané na jihu země stali obětí plánované a promyšlené genocidy včetně odvlékání do otroctví a tělesného mrzačení, jak o tom už několikrát náš časopis referoval. Vlivná menšina muslimských zemí postavila křesťanství zcela mimo zákon a je paradoxní, že se jedná o spojence, nikoli odpůrce USA, konkrétně Saudskou Arábii. Dále sem patří také Jemen a donedávna též talibanský Afghánistán. V Saudské Arábii i pouhé vlastnictví Bible může být potrestáno smrtí. O konkrétních případech perzekuce křesťanů v těchto zemích také Řád v minulosti častokrát psal.

Nelze očekávat, že na půdě islámu dojde k nějakému hnutí ve prospěch lidských práv. Muslimům je tento pojem absolutně cizí, něco takového Koránu přímo a bezprostředně odporuje. Největší současný německý znalec islámu Peter Scholl-Latour pokládá dialog s islámem na tato témata za absolutně nemožný. Muslimský způsob myšlení je diametrálně odlišný. Dialog s nimi lze vést pouze na půdě náboženské s tím, že jim nejde o nic jiného než dokázat pravost Mohamedovy víry a nepravost Kristovy církve.

Tato fakta nabádají k veliké ostražitosti zejména proto, poněvadž v Západní Evropě pracuje mnoho přistěhovalců z muslimských zemí, kteří využívají tamní náboženské svobody a v hojném počtu si staví mešity a muslimská centra a získávají vyznavače i mezi evropskou populací. Ve Velké Británii a Francii jsou mohamedáni již druhým nejsilnějším náboženským vyznáním. Počet muslimů roste nejen přistěhovalectvím, ale i velikou plodností mohamedánských rodin, které v duchu svého náboženství kategoricky vylučují potrat. Půjde-li tento trend stejným tempem dál, dočkají se naši potomci

na konci tohoto století fenoménu mohamedánského náboženství jakožto nejsilnějšího v Evropě.

Takže - křesťanství se nutně musí připravit na střet s islámem. Dokud se muslimové v zemích, kde mají většinu a kde státní ideologie je identická s náboženstvím proroka Mohameda, dopouštějí netolerantního násilí překračujícího hranici krutosti na křesťanech, dotud nelze mluvit o "mírumilovém islámu" a označovat Usámu a talibance za pouhé okrajové výstřelky. Mohamedáni koneckonců celý středověk a v novověku až do 19. století vojensky dobývali Evropu. Připomeňme jenom arabské ovládnutí Pyrenejského poloostrova v 8. století, kdy expanze muslimů byla zastavena teprve r. 732 Karlem Martellem v bitvě u Poitiers, dále okupaci Palestiny Turky a jejich invazi do Byzantské říše, kterou zničili r. 1453 dobytím Cařihradu a následné turecké války na Balkáně, kdy jejich agrese byla zastavena bitvou u Vídne r. 1683, zatímco na moři se tak stalo r. 1571 v bitvě u Lepanta.

Tenkrát mohamedáni narazili na nadšení a obětavost křesťanů, ochotných dát v šanci svůj vlastní život při obraně hodnot Evangelia. Setkají se s něčím podobným také dnes? Křesťanství, rozmělněné liberální ideologií, teologickým neomodernismem a konzumním způsobem života těžko bude inspirovat k duchu oběti. Zatímco muslim považuje své náboženství za svaté a respektování příkazů Koránu je pro něho mimo diskuzi, křesťan nedovede akceptovat ani tak principiální postulát, jakým je ochrana nenarozeného života. To je potom hotová tragédie, neboť takové křesťanství se dokáže náporu islámu ubránit pouze v krátkodobé perspektivě vojenských operací proti talibancům v Afghánistánu (což je Pyrrhovo vítězství), nikoli však dlouhodobě v perspektivě desetiletí a staletí. V tom je jeho závažná slabina, s níž mohamedánští vůdcové zcela jistě počítají.

Takže nejdůležitější zárukou úspěšné obrany proti agresivnímu islámu není vojenská síla Ameriky, ale duchovní a mravní síla vyznavačů Kristových. Dokud ti nepřilnou k Evangeliu a k nauce Božského Mistra se stejnou láskou, ba přímo vášní jako vyznavači Mohamedovi ke Koránu a jeho textům, nemají šanci v konfrontaci s nimi (jež nemusí být - a kéž také není - přímo vojenská), zvítězit. To je varování křesťanům pro toto začínající století.

Radomír Malý

Desatero k "mediálnímu konzumu"

Biskupská konference USA vydala tzv. "Desatero mediálního konzumu". Jde o přikázání, jak se chovat při výběru televizních či rozhlasových pořadů a odběru tisku. Důraz je kladen na podporu toho, co slouží rodině, míru, spravedlnosti a kráse a odmítání násilí, pornografie a laciných senzací. Biskupové vyzvali věřící, aby se dobrovolně zavázali toto respektovat. Dosud došlo na sekretariát Biskupské konference 60 tisíc souhlasných dopisů.

Tag des Herrn 50/2001

Masové vyhánění křesťanů

Na indonéském ostrově Sulawesi militantní muslimové vyhánějí křesťany z jejich domovů. Během prosince tak připravili o střechu nad hlavou 13 tisíc lidí. Domy a kostely vyhazují do povětří a srovnávají se zemí buldozerem.

TdH 50/2001

V Číně roste zájem o křesťanství

Podle zpráv polských verbistů (misijní řád) stále více Číňanů se nechává pokřtít. Důvodem je podle odborníků zjištění, že komunistický materialismus zanechává za sebou duchovní prázdnotu a tradiční konfucianismus, který je náboženstvím i filozofií současně, hlásá zásadu, že všichni lidé jsou dobří, čímž ospravedlňuje korupci, zlodějnu mocných a jiné zločiny, jichž je současná Čína plná. Křesťanství naproti tomu nabízí realistický pohled na člověka svojí naukou o dědičném hříchu.

Gosc niedzielny 48/2001

110. výročí smrti odpůrce otroctví

Papež Lev XIII. jmenoval r. 1878 primasem Francouzské Afriky kardinála Charlesa Lavigerie, od jehož smrti uplynulo 110 let. Tento francouzský církevní hodnostář založil misijní Řád bílých Otců, jenž se věnoval hlásání Krista mezi černochoy v Africe. Lavigerie byl znám též jako vášnivý odpůrce otroctví černochů, kteří navzdory úřednímu zákazu byli nadále zajímáni

a prodávání do otroctví. Kardinál za tím účelem navštěvoval vlivné osobnosti ve Francii, Velké Británii, Německu, Belgii, Španělsku a Portugalsku a neúnavně žádal tvrdá opatření proti ilegálním otrokářům.

GN 48/2001

Řeckokatolický kněz zachránil Židy

Při své loňské pouti na Ukrajinu prohlásil Sv. Otec Jan Pavel II. blahosla-veným polskoukrajinského řeckokatolického kněze Emiliana Kowcze. Ten byl farářem řeckokatolické farnosti v Przemyslanach na východě Polska. V tomto městečku žila většina Židů. Když tam za války r. 1941 přišli němeč- tí nacisté, shromáždili Židy v synagoze, zamkli ji a podpálili. Zoufalí příbuz- ní uvězněných vtrhli na faru a prosili otce Kowcze o pomoc. Ten nelenil, okamžitě utíkal k synagoze a začal německy křičet na vojáky a gestapáky, aby nechali synagogu na pokoji. Ti, dezorientovaní jednáním kněze, sedli na motocykly a odjeli ke svým nadřízeným, aby se poradili, co mají dělat. Toho využil otec Kowcz, vylomil dveře synagogy a zachránil všechny zajaté před smrtí ohněm. Pomsta nacistů nedala na sebe dlouho čekat. Za pár dní si gestapo pro statečného kněze přišlo. Ztýrali ho tak, že nemohl dlouhou do- bu vůbec chodit. Potom mu slíbili propuštění, když podepíše slib, že už ni- kdy nebude pomáhat Židům. Odmítl, byl odtransportován do koncentrační- ho tábora Majdanek, kde ho esesmani ubili k smrti.

GN 48/2001

Rekordní počet potratů u Němců

Rok 2000 byl pro Německo rekordní v počtu povražděných nenarozených dětí. Bylo jich přesně 134.609, což je o tři procenta více než předchozí rok.

GK 12/2001

Církev v Chile zápasí se zednáři

Již 150 let výrazně ovlivňují politiku této andské republiky zednářské lóže. Ty se teď veřejně ozvaly proti předvolebnímu prohlášení Biskupské konference, jež na popud kuriálního kardinála a chilského rodáka J. Mediny Estevéze požaduje od věřících nevolit ty kandidáty, kteří podporují potraty

a rozvody. Zednáři kvalifikují tento dokument jako "fundamentalistický a netolerantní"

Glaube und Kirche 12/2001

V Německu byla právně uznána prostituce

Od 1. ledna letošního roku vstoupil v platnost v celém Německu nový zákon, jenž uznává prostituci za "řádné zaměstnání" se sociálním a zdravotním pojištěním a nevěstince za "legální počestnou živnost". Tato legislativa byla odsouhlasena všemi hlasy sociálně demokratických, zelených, liberálně demokratických a komunistických poslanců, pouze CDU/CSU hlasovala proti.

GK 12/2001

Skandál v Auerbachu

Toto malé bavorské město se stalo předmětem zájmu nejen německého, ale i zahraničního tisku. Je to kvůli řeholním sestrám Školské kongregace P Marie. Ty zde vedly střední školu, reálku. Jejím zřizovatelem je městský úřad. V Německu je povinným předmětem tzv. sexuální výchova, buď přímo nebo v souvislosti s výukou biologie a občanské výchovy. Její osnovy jsou nemravné a hrubě odporují katolické etice. Požadují informovat školní mládež o antikoncepci, "bezpečném" sexu apod. Sestry vyřešily literu zákona po svém. Učily žáky podle katolických zásad, že sex je přípustný pouze v manželství a jakákoliv antikoncepce znamená hřích. Z učebnic také vytrhaly nestydaté obrázky, zobrazující soulož apod. Rodiče některých dětí si stěžovaly. Okamžitě byl na světě skandál. Bavorské ministerstvo školství obvinilo sestry z nerespektování učebních osnov a požádalo město Auerbach, aby jim správu školy odebralo. Sestry se brání, případ je v jednání.

Politováníhodná byla reakce arcibiskupství v Mnichově a v Bamberku. Tiskoví mluvčí těchto církevních institucí označili nezávisle na sobě postup sester za "přehnaný" a obvinili je z "nedostatku disciplinovanosti". Na důkaz pravdivosti svých slov operovali údajným sepětím sester s církevně zakázanou organizací Engelwerk, ačkoliv tato lež byla již před lety vyvrácena. Jediným, kdo se sester veřejně zastal v rozhovoru pro Passauer Neue Presse, byl biskup z rakouského St. Poeltenu Kurt Krenn, který označil jednání

sester za správné, pochválil je za jejich opravdový katolický postoj a kategoricky odmítl kampaň proti nim. Poukázal též na to, že jejich řád jako jediný v celé německé jazykové oblasti zaznamenává nárůst povolání do noviciátu, zatímco noviciáty ostatních zejí prázdnotou.

Případ v Auerbachu je smutným dokladem toho, kam až katolíci ve svém "přizpůsobování se" tomuto světu zacházejí, včetně mnohých představitelů církevní hierarchie. Jenže tato smutná realita už nás nepřekvapuje. Tím více potom je třeba mít jasno ohledně poslušnosti. Katolík poslouchá na prvním místě Boží přikázání, církevní věrouku a morálku. Pokud katolický biskup nařizuje něco v rozporu s tímto svatým zákonem, platí známá biblická věta "Více se sluší poslouchat Boha než lidi."

Podle zahraničních materiálů

-rm-

Statečný bojovník za morálku ze Švýcarska

Švýcarský taxikář Egon Thomen, evangelického vyznání, už dvanáct let vede nerovný boj proti záplavě pornografie soudními žalobami a dopisy nej-různějším politickým, kulturním i církevním osobnostem evangelickým i katolickým - a to se střídavými úspěchy. V poslední době si všímá hlavně toho, že se množí nej-různější videokazety s fiktivním skupinovým sexem kněží a řeholnic. Thomen bije na poplach, neboť představa o duchovních a řeholních osobách jako "sexuálních maniacích" se tak zejména mezi mládeží lehce rozšíří. Tento statečný taxikář úzce spolupracuje se známým rakouským odpůrcem porna a obhájcem nenarozených dětí Martinem Hummerem.

GK 12/2001

Vandalské poškození mariazellské svatyně

V rakouské národní svatyni Mariazell v listopadu loňského roku po právě ukončené rekonstrukci neznámí pachatelé polili olejnatým roztokem stříbrnou zeměkouli, vznášející se nad hlavním oltářem s milostnou soškou P Marie. Tekutina zanechala neodstranitelné stopy jak na oltáři, tak i na kamenné podlaze. Případy vandalismu vůči sakrálním pamětihodnostem rostou v celé německé jazykové oblasti.

GK 12/2001

Kongres o modlitbě za uzdravení

V listopadu se konal v Římě kongres na téma modliteb za uzdravení, uplatňovaných v komunitách hnutí charizmatické obnovy. Kongregace pro nauku víry ve svém poselství prohlásila, že soukromá i veřejná modlitba za uzdravení je součástí života Církve od prvopočátku. Nic nebrání, aby se jí katolická společenství věnovala. Je však třeba se důrazně vystríhat všech projevů hysterie, teatrálnosti a snahy budit senzaci, k čemuž v některých charizmatických skupinách dochází.

GK 11/2001

Sestra Lucie varuje papeže před novým atentátem

Fatimská vizionářka sestra Lucie, která dnes ve věku 94 let žije jako řeholnice v klášteře v Coimbře v Portugalsku, měla podle zpráv některých západních médií poslat Sv. Otci dopis, v němž ho varuje před přípravou nového atentátu. Vatikán tuto informaci ani nepotvrdil, ani nevyvrátil.

GK 11/2001

Ostatky sv. Lukáše jsou asi pravé!

V katedrále severoitalské Padovy jsou uctívány po dlouhá staletí ostatky evangelisty sv. Lukáše, autora třetího evangelia. Nedávný výzkum kostry tohoto muže za pomoci karbonové metody prokázal, že jde o muže, jenž zemřel mezi lety 72-416 po Kr. S největší pravděpodobností půjde tedy asi o autentické ostatky tohoto světce a mučedníka.

GK 11 /2001

Dva potratáři vyšetřováni pro vraždu

Kvůli podezření z několikanásobné vraždy jsou vyšetřováni italskou policií dva lékaři. Důvodem byla provedená exhumace plodů z jejich kliniky "Villa Gina". Vyplývá z ní, že oba zdravotníci usmrcovali nenarozené děti starší než tři měsíce, což je hranice stanovená zákonem, jedno dítě bylo dokonce ve věku 8 měsíců.

GK 11 /2001

Rotterdam prodává kostely

Katolické arcibiskupství v Rotterdamu zvažuje, které kostely ve své diecézi prodá v důsledku dramatického poklesu účastníků bohoslužeb. Ještě před dvaceti lety tam chodilo pravidelně každou neděli do kostela 135 tisíc lidí, dnes je to pouhých 53 tisíc. Dodejme: Holandsko bylo předvojem katolického neomodernismu.

GK 11 /2001

Muslimští imámové vyzývají k teroru

Imámové, mohamedánští duchovní v Německu, vyzývají téměř při všech bohoslužbách v mešitách v Hamburku, Brémách, Frankfurtu a Kolíně k "boji proti USA" a "podpoře našich talibánských bratrů" Některými z těchto výroků se již zabývala policie.

GK 11 /2001

Pius XI. odmítl přijmout Hitlera

Papež Pius XI. v květnu r. 1938 odmítl přijmout v osobní audienci německého říšského kancléře Adolfa Hitlera, jenž přijel do Říma na oficiální návštěvu na pozvání "Duceho" Mussoliniho, s odůvodněním, že "pan Hitler je v současné době největším nepřítelem Krista a Církve" Tak se papež vyjádřil v dopise italskému ministru zahraničí Cianovi, který se pokoušel zvrátit toto rozhodnutí hlavy Církve. Nepochodil, Pius XI. odjel na letní sídlo Castelgandolfo, aby se nemusel s Hitlerem setkat a dokonce nechal uzavřít vatikánská muzea, která si chtěl Hitler prohlédnout. Německá a italská úřední místa to hodnotila jako "provokaci" Nedávno zveřejněná "Documenta Diplomatica Italiana" dokonce uvádějí směrnici tehdejší vatikánské Kongregace pro semináře a univerzity, podepsanou samotným papežem, která požaduje na všech katolických vysokoškolských učilištích polemizovat s nacistickou ideologií a argumentačně vyvracet její téze, zvláště ty rasistické.

Kirchliche Umschau 8/2001

Ne osvícenci, ale jezuité!

Po léta je tradováno v učebnicích dějepisu, vesměs Církvi nepřátelských, že prý teprve zásluhou protikřesťanského osvícenství a jeho agitátorů byly odstraněny čarodějnické procesy a útrpné právo. Jde o lež a chloubu "cizím peřím". Připomíná to 410. výročí narození německého jezuita Friedricha von Spee, který v průběhu třicetileté války, v době, kdy čarodějnické procesy v Německu vrcholily (tato země byla onou zločinnou tragédií nejvíce postižena), napsal proti tomu ostrou knihu "Cautio criminalis", která demaskovala zrůdnost a nesmyslnost pověry o čarodějnicích, létajících prý na "sabbaty" k osobnímu setkání s d'áblem a potom škodících lidem. Spee dokazoval, že tak zvaná "přiznání" obviněných jsou vynucena krutým mučením. Tento kněz, neúnavný zpovědník, teolog a básník nezůstal mezi svými řádovými spolubratry osamocen, mnozí z nich ho podpořili. Pod jeho vlivem se nakonec mohučský arcibiskup Schoenborn zasadil o zastavení čarodějnických procesů v Porýní. Jen zásluhou Spee a dalších duchovních, převážně jezuitů, docházelo v průběhu 17. století v katolické části Německa k ústupu procesů s čarodějnicemi a čaroději, v 18. století šlo už jenom o ojedinělé případy (např. ve 40. letech ve Wuerzburgu). Je sice faktem, že také francouzští osvícenci odsuzovali čarodějnické procesy jako nemorální a využívali toho propagandisticky vůči Církvi, nicméně v té době už byly čarodějnické procesy ve Francii dávno zakázány (na konci 17. stol. za Ludvíka XIV.).

Podle KU 8/2001

Na Slovensku stále více katolíků

Zatímco v České republice počet katolíků klesá, na Slovensku naopak vzrůstá. Od r. 1991 jich přibýlo podle sčítání zhruba půl milionu. Tehdy se hlásily ke Katolické církvi 3 miliony 200 tisíc lidí, dnes jsou to 3 miliony 700 tisíc, což představuje 68 procent populace. K tomu je ale nutno připočítat ještě 219 tisíc řeckokatolíků, jejichž počet za deset let také vzrostl o několik tisíc. 370 tisíc se přihlásilo k evangelickému vyznání a 50 tisíc k pravoslavnému. Zhruba 600 tisíc neudává žádné náboženské vyznání.

GN 46/2001

I v Polsku už není neděle svátečním dnem

V katolickém Polsku ateistický prezident Alexander Kwaśniewski navzdory prosbám a protestům episkopátu vetoval v říjnu loňského roku novelizaci zákoníku práce, jež zakazovala práci v neděli, zejména pak obchodům, pokud zaměstnávaly více než pět lidí. Prezident své veto odůvodnil tím, že prý zákaz nedělní práce "napomáhá růstu nezaměstnanosti". Mluvčí episkopátu mons. Schulz na to prohlásil, že obchod v neděli neodstraní bolestný problém nezaměstnanosti ani nepomůže při jeho řešení.

GN 43/2001

Útoky na Radio Niepokalanów

Katolické Radio Niepokalanów, vedené Otcí minority, se stalo loňského roku několikrát terčem útoků neznámých pachatelů, kteří se vloupali do vysílačů a poškodili zařízení natolik, že nebylo schopno vysílat. Policie po aktérech zatím bezvysledně pátrá.

GN 46/2001

Potraty a lež

Manželé Franzovi, přední aktivisté amerického antiabortivního hnutí "Pro life", sdělili nedávno při své návštěvě v Polsku, že ještě před necelými 40 lety absolutní většina Američanů považovala potraty za vraždu a stavěla se proti jejich legalizaci. Změny smýšlení bylo dosaženo systematickým lhaním a předkládáním vymyšlených pseudovědeckých "důkazů" o tom, že nenarozené dítě není člověkem, záměrně se nadsazovaly počty ilegálních potratů apod.

GN 49/2001

Pronásledování katolíků v Laosu

V této asijské komunistické zemi vyvíjejí úřady maximální snahu zlikvidovat katolickou menšinu. Vyplývá to z informací organizace "Kirche in Not". Katolíci, náležející hlavně k etnické skupině Hmong, žijí hlavně na venkově. Stát jim ale nevydává povolení ke stavbě kostelů a policie častokrát

brání věřícím chodit na bohoslužby do jiné obce. Dalším problémem je nedostatek kněží. V Laosu jich pracuje pouze 15, úřady však do země nepustí zahraniční misionáře.

GN 20/2001

Rekordní propad

Pokles britských pravidelných návštěvníků bohoslužeb dosáhl svého nového rekordu. Pouhých 7,5 procenta Britů chodí pravidelně na křesťanské bohoslužby, zatímco v r. 1979 to bylo ještě téměř 12 procent. Počet praktikujících křesťanů všech církví bude i v následujících letech rychle klesat, neboť u mladé generace je tento propad ještě hlubší než u střední a starší generace.

Schweizerische katholische Wochenzeitung 23/2001

Přibývá konverzí ke katolicismu

I když mnoho lidí opouští Církev, na druhé straně zase vzrůstá počet konverzí ke katolicismu. V minulém roce 171 tisíc dospělých osob vstoupilo do Katolické církve, ve Francii se 9 tisíc dospělých připravuje ke křtu. V posledních letech také tři stovky anglikánských duchovních, mezi nimi 3 biskupové, se smířili s Římem. Ke katolicismu konvertovalo i 500 amerických protestantských pastorů.

GN 44/2001

"Když nebudete krásnou tvář naší víry a Církve skrývat, ale naopak ji budete ukazovat na veřejnosti, prokážete tím tu nejlepší službu míru, světu a vaší krásné zemi."

Řehoř III, patriarcha melchitské katolické církve německým katolíkům

Pronikavá analýza současné Církve

Prezident mezinárodního hnutí Una Voce Michael Davies při své nedávné návštěvě Německa, kde vykonal přednáškové turné, podal zdrcující, ale pravdivou analýzu současného stavu Katolické církve. Ta podle jeho názoru stojí v Evropě a Severní Americe na pokraji vymření. Daviesova slova potvrdil nedávno i belgický kardinál Daneels. Podle Daviese poklesl v USA počet

nedělních účastníků mší od Druhého vatikánského koncilu o 25 procent a to navzdory faktu, že výrazně vzrostl počet přistěhovalců z katolické Latinské Ameriky. V Holandsku činí tento pokles dokonce téměř 60 procent. Rapidně klesá i počet svateb a křtů. V Anglii, Daviesově vlasti, bylo r. 1944 uzavřeno 31 tisíc katolických manželství, r. 1964 46 tisíc, r. 1999 však méně než 14 tisíc, ačkoliv matrikově se počet katolického obyvatelstva v tomto čase zdvojnásobil. Prudce klesají i počty narozených dětí. Davies vzpomíná, že kolínský kardinál Meisner mu se zármutkem vyprávěl, jak v jeho diecézi na každé katolicky pokřtěné novorozeně připadají tři muslimské porody. Rychle se snižuje také počet seminaristů, v USA je jich pouze 1.700, ačkoliv ještě r. 1965 jich bylo 49 tisíc.

Davies se ptá, jestli je nějaká naděje na obrat tohoto trendu. Odpovídá záporně, neboť kdo chybí, to jsou děti vychovávané ve víře a vyrůstající v řádné věřící rodině v atmosféře autentické víry a zbožnosti. Nedá se upřít, že před koncilem k téměř žádnému úbytku věřících v Západní Evropě a Severní Americe nedocházelo, spíše jen v malých číslech. Neomodernismus, jenž zdomácněl v Katolické církvi navzdory svému odsouzení sv. Piem X. a v padesátých letech Piem XII., způsobil všeobecný odpad od Církve tak obrovským rozsahu, jak ještě nikdy v historii. Po ovoci poznáte je... Dnes musí být každému soudnému člověku jasné, že toto bylo plánováno a dlouhodobě připravováno nepřáteli Církve, kteří do ní pronikli zevnitř. Avšak Pán je mocný, On slíbil své Církvi trvání až do konce světa.

GK 6/2001

Stále více Židů brání Pia XII.

Ředitel největšího italského nakladatelství Paolo Mieli, který je Žid, vydal knihu pod názvem "Risorgimento, fašismus a komunismus", v níž se připojuje k zástupu těch, kdo vzdávají díky papeži Piu XII. Za jeho aktivity ve prospěch Židů za druhé světové války. Nedávno se vyjádřil také americký rabín Dalin, že Pius XII. zachránil daleko více Židů než Raul Wallenberg nebo Oscar Schindler. Skutečnost, že zásluhou Pia XII. a Katolické církve bylo zachráněno více než 700 tisíc Židů, je nepopiratelná. Mieli odpovídá také na otázku, proč - dodejme: až téměř dvacet let po válce - byla rozpoutána proti tomuto papeži kampaň, jako by k vyhlazování Židů mlčel. Odpovídá jednoznačně: Byla to akce komunistů, neboť Pius XII. veřejně a hlasitě ko-

munismus odsoudil a vyhlásil exkomunikaci nad každým, kdo by nějakým způsobem kolaboroval s bolševiky.

KU 8/2001

Španělští mučedníci - pravda a lež.

Španělská občanská válka byla u nás za komunistické éry oblíbeným tématem výuky dějepisu: Franco a fašisté povstali proti zákonné, demokratické, mírumilovné a levicové vládě tzv. lidové fronty a za vydatné podpory Hitlera a Mussoliniho zaplavili zemi krvavým terorem. Franco, pozdější fašistický diktátor, byl podporován vydatně i katolickou církví a samotným Vatikánem.

Pravda vypadá, jako obvykle v těchto věcech, podstatně jinak. Právě katolická církev se může vykázat v té době desítkami tisíc mučedníků z rukou komunistických a zednářských katů, což uznávají i nekatoličtí historikové, nejnověji známý Paul Johnson z USA ve svých "Dějínách 20. století" 11 biskupů a 7 tisíc kněží, řeholníků a řeholnic povražděných často bestiálním způsobem je dostačujícím svěděním o tom, co znamenala tzv. vláda lidové fronty.

Ta se dostala k moci v lednu r.1936 po vítězných volbách. Prezident Azaña byl svobodným zednářem, premiér Caballero komunistou, jemuž přezdívali "španělský Lenin". Vláda lidové fronty sestávala z komunistů, socialistů a členů zednářských lóží, organizovaných většinou v menších levicových stranách. Navenek všechno vypadalo, že demokracie funguje. Parlament se scházel, opoziční politické strany existovaly. Pod patronací vlády se však začaly vytvářet ozbrojené oddíly komunistů a anarchistů, které organizovaly za nečinného přihlížení policie, jež měla příkázáno nezasahovat, žhářské akce proti kostelům (tisíce jich byly zničeny) a vraždy duchovních osob i laiků, co se znelíbili režimu. V první polovině roku 1936 byly povražděny stovky lidí od těchto bojůvek, které vyhrožovaly, že vyhubí veškeré duchovenstvo v zemi. Tyto zabijácké výzvy mohly zcela svobodně publikovat v tisku, aniž vláda jakkoliv zakročila, rovněž tak vrahové se zcela otevřeně chlubili svými činy a nemuseli se vůbec obávat trestního stíhání. Když byl v červenci zcela veřejně násilím vyvlečen ze svého bytu a zastřelen přímo před zraky nečinně přihlížející policie opoziční poslanec a praktikující katolík Calvo Sotelo, tehdy přetekl pohár trpělivosti nejen katolíkům, ale

všem Španělům, toužícím po vládě práva a zákona. Povstání generála Franka bylo aktem zoufalé sebeobrany. Katolíci a s nimi všichni, kdo nesouhlasili s komunisticko-zednářskou vládou, pokud se nechtěli nechat vyvraždit, neměli jinou možnost než sáhnout k ozbrojenému povstání. Genocida katolíků na území, ovládaném republikánskou vládou, pokračovala po vyhlášení povstání s ještě větší intenzitou. Jeden z rudých katů, který mučil a zabíjel misionáře z řádu klaretinů, řekl svým obětem: "My nenávidíme nikoli vás, ale váš stav a oděv. Odhod'te sutany a stanete se takovými, jako my. Potom vás propustíme." Nešlo tedy o "individuální viny" kněží a řeholníků, jak se snaží namluvit obhájci rudého teroru, nýbrž o pouhou příslušnost k duchovenskému stavu, která byla dostačujícím důvodem k zabití člověka.

Sv. Otec Jan Pavel II. již několik desítek obětí komuno-zednářského teroru ve Španělsku blahoslavlil. Jsou mezi nimi např. zakladatelka řeholní kongregace Misionárek kruciáty Církve Ignacia March-Mesová, 51 misionářů klaretinů a 71 milosrdných bratří, zavražděných hromadně 2. srpna 1936 v Barbastru, biskupové Diego Milan z Almería a Manuel Medina z Cádizu, 45 kněží a laiků hromadně zavražděných v jedné vesnici apod. Mezi blahoslavené byl zařazen též vynikající archeolog Fidel Fuidio Rodriguez, zastřelený pouze za to, že nosil na krku křížek. Španělští mučedníci té doby mají mezi sebou i prvního blahoslaveného romské národnosti. Je jím Zeferino Jiménez Malla, jehož "vina" spočívala v tom, že se veřejně zastal kněze, kterého levicové bojůvky zatkly. Blahoslaveným je také biskup Asensio Barroso, jenž byl při výslechu krutě mučen a posléze popraven. Jeden z katů mu posměšně řekl: "Neboj se. Jestli to, co říkáš, je pravda, brzy budeš v ráji." On odpověděl: "Ano, tam se budu za vás modlit." Mezi zavražděnými řeholnicemi, které Jan Pavel II. beatifikoval, je také Rita Dolores Sanchezová, obzvlášť "nebezpečná" pro rudo-lóžové vládce, neboť měla 83 let a byla úplně slepá. Tito mučedníci, prohlášeni za blahoslavené, tvoří nepatrný zlomek skutečného počtu katolických obětí. Jejich celkový počet v pouhém roce 1936 činí podle úředních zpráv 57 tisíc. Kolik jich bylo do r. 1939, do konečného vítězství generála Franka, je nezjistitelné, minimálně však 100 tisíc.

Je ovšem pravda, že krutostí a vražd se dopouštělo i vojsko generála Franka. To neospravedlňujeme, naopak odsuzujeme jako každý zločin proti člověku. Jenže je třeba vidět, že ze strany frankistů, podporovaných katolíky, se jednalo o obranu práva na holý život. Povstání španělských nacionalistů vzniklo jako důsledek komunisticko zednářského teroru, namířeného v prvé řadě proti katolické církvi, která nikterak nepodporovala teror a násilí druhé

strany, chtěla jen žít a apoštolsky působit ve svobodě. Je také pravdou, že Franka vojensky podporovali Hitler a Mussolini. Azaňu a Caballera však stejně vydatně, ne-li ještě víc, podporoval Stalin. Franco nakonec po vyhrané občanské válce se k Hitlerovi nepřidal, Španělsko zůstalo neutrální, naopak poskytovalo azyl židovským a protinacistickým emigrantům z Německa a obsazených území. Azaňa, Caballero a jejich komplicové by se ve vztahu k Sovětskému svazu zcela jistě nezachovali stejným způsobem. Španělsko by se stalo komunistickým a největší zločinec všech dob J. V. Stalin by držel celou Evropu v kleštích.

Lze jen děkovat Boží prozřetelnosti, že plán bolševiků na ovládnutí Španělska nevyšel. Španělští katolíci to přičítají mimo jiné i přímlově Matky Boží, do jejíž svatyně v Zaragoze proudily tisíce poutníků. Je pravděpodobné, že komunisté po vítězství ve Španělsku by měli otevřenou cestu k ovládnutí celé Evropy. Boží moc, která chrání Církev, tentokrát zasáhla jako už mnohokrát v minulosti.

Radomír Malý

Obrácení vrchního rabína Říma

13. února 1945 největší agentury světa zveřejnily překvapující zprávu: Vrchní rabín města Říma, Izrael Zolli, se nechal v katolickém kostele pokřtít. Pocházel z Polska, z města Broda, kde se narodil r.1881. Již jako malý chlapec se přátelil s mnoha katolíky, město, v němž vyrůstal, nevědělo nic o antisemitismu. Vzpomínal, jak při návštěvě svého spolužáka viděl v domě jeho rodičů viset kříž. Od tohoto dne začal jeho zájem o Ježíše Krista. Po studiích byl pověřen funkcí rabína v italském Terstu, kde působil 35 let a současně přednášel na univerzitě Starý zákon. Původně se jmenoval Zoller, úřady fašistické Itálie ho však přinutily poitalštit si jméno na Zolli. R.1940 byl jmenován vrchním rabínem města Říma.

V září r.1943 se římská židovská náboženská obec octla v těžké situaci, neboť Věčné město obsadili němečtí hitlerovci. Velitel SS Kappler žádal od židovské obce do 24 hodin 50 kg zlata, jinak pohrozil deportací všech židovských mužů do koncentračních táborů. Podařilo se shromáždit 35 kg. Chybělo ještě 15 kg. Zolli se obrátil o pomoc k papeži Piu XII. Ten nezklamal. Sám požadovanou sumu zlata nevlastnil, obrátil se však ke katolíkům města Říma, kteří 15 kg dali dohromady. Kapplerovi bylo zlato odevzdáno. Věrolomní nacisté však nedodrželi slib a v noci z 15. na 16. října zatkli více

než 2 tisíce židovských mužů, žen i dětí a odvezli je do koncentračních táborů. Většině římských židů v počtu 7 tisíc se však podařilo ukrýt v klášterech, papež Pius XII. pro tento účel zrušil i pověstnou řeholní klauzuru a dal příkaz, aby židé byli ukrýváni i na území Státu Vatikán. I Zollimu se podařilo s celou rodinou ukrýt u jedné katolické rodiny. Hned po osvobození Říma v červenci r.1944 celebroidl Zolli v synagoze slavnostní bohoslužby, přenášené italským rozhlasem, při nichž dojatě děkoval Piu XII. a katolické církvi za obětavou pomoc prokázanou židovské komunitě. Krátce nato byl přijat na soukromé audienci samotným papežem a poděkoval mu osobně.

Zolli uvedl ve svých pozdějších vyjádřeních pro tisk, že právě chování katolíků a jejich pomoc pronásledovaným židům jej přinutily všimnout si blíže katolické církve a přemýšlet o pravdách katolické víry. Postupně dospíval k přesvědčení, že Ježíš z Nazareta je "jedinou šifrou k porozumění Starému zákonu a k pochopení jeho obsahu" Ježíš Kristus se mu také jednou při bohoslužbách v synagoze zjevil v zářivě bílém šatě. Při tomto vidění uslyšel rabín Zolli ve svém nitru hlas: "Jsi tady naposledy." Dal se pokřtít i se svojí ženou Emmou a dcerou Miriam.

Z vděčnosti k papeži Piu XII. přijal jako své křestní jméno Eugenio (Pius XII. se jmenoval občanským jménem Eugenio Pacelli).

Zpráva o konverzi vrchního rabína Říma šokovala tehdejší židovský svět. Ozvaly se i telefony s výhrůžkami. Zolli musel opustit svůj byt v židovské čtvrti, kde hrozila možnost fyzického napadení, žena s dcerou našly útočiště v jednom klášteře, on sám se ubytoval na Gregoriánské univerzitě. Podruhé byl s celou rodinou přijat na audienci u Pia XII., tentokrát už jako praktikující katolík. Paní Zolliová řekla při té příležitosti, když přišla řeč na pronásledování ze strany židů, tato závažná slova: "Po křtu již nejsem schopna někoho nenávidět." Zolli se stal profesorem římského Biblického institutu. Vydal také významnou knihu pod názvem "Petrus", v níž obhájí primát římského papeže proti protestantskému pojetí. Zemřel r.1956, zaopatřen sv. svátostmi. Na úmrtním loži ještě řekl: "Mám naději, že Pán mi odpustil hříchy. S důvěrou se zcela oddávám Jeho milosrdenství."

Životní příběh bývalého vrchního rabína Zolliho, později katolického konvertity a profesora katolického institutu, ukazuje, jak schématicky a povrchně informují masmédiá o vztazích křesťanů a židů. Zolli je dokladem, že tyto vzájemné relace neprobíhaly jenom jako pogromy, tím spíše ne jako holocaust, který nota bene není dílem křesťanů, ale nacistických neznabožů,

ale také jako obětavá pomoc a služba. Papež Pius XII. zde vystupuje v úplně jiném světle, než by chtěli jeho dávní i současní pomlouvači, obviňující ho z mlčení a nečinnosti vůči hitlerovskému vyvražďování židovského národa.

Radomír Malý

Vražda Otce Popieluszka nařízena shora

V říjnu r. 1984 tři příslušníci polské komunistické UB (obdoba naší StB) Piotrowski, Pekala a Chmielewski unesli a bestiálně zavraždili katolického kněze Jerzyho Popieluszka z Varšavy, který již delší dobu byl nepohodlný komunistického režimu svými kázáními, v nichž pranýřoval porušování lidských práv, omezování svobody Církve a ateistický tlak. Zločin nezůstal utajen, r. 1985 se octli všichni tři vrahové před soudem. Chmielewski, který dostal nejnižší trest (14 let), je už od r. 1993 podmíněně na svobodě. Právě on se snaží ze všech sil vyvrátit tehdejší oficiální verzi soudu i komunistické propagandy, že všichni tři odsouzení jednali na vlastní pěst a nikdo jim rozkaz k vraždě otce Popieluszka nedal.

Chmielewski nebyl jediný, kdo vystoupil s touto korekcí úředního výroku. Již r. 1990 bývalý bezprostřední nadřízený Popieluszkových vrahů kapitán UB Pietruszka vypověděl na prokuratuře, že před soudem r. 1985 vědomě lhal, když tvrdil, že s vraždou nemá nic společného. Dále řekl, že tenkrát krivě vypovídal na rozkaz přímých nadřízených, aby je kryl. Sdělil, že rozhodnutí padlo přímo na ministerstvu vnitra u nejvyššího šéfa UB generála Ciastoně, jenž na tajné poradě nejvyšších velitelů, jíž se Pietruszka osobně účastnil, přímo vyzval k fyzické likvidaci statečného kněze. Rozkaz obdržel Pietruszka, jenž měl k tomu vybrat vhodné osoby a ujistit je beztrestností, pokud "neudělají chybu" V opačném případě prý musí počítat s tím, že se UB bude od všeho distancovat.

Od r. 1994 se táhne až do současnosti proces s generálem Ciastoněm a dalšími pohlaváry bývalé UB. Všichni popírají, že by o přípravě Popieluszkovy vraždy věděli, tím spíše, že by k ní dali příkaz. Fakta je ovšem čím dál více usvědčují a jejich kruh se kolem těchto pánů navzdory zdlouhavosti celé záležitosti stále více uzavírá. Především znalci problematiky a bývalí zaměstnanci ministerstva vnitra se jednomyslně shodují, že UB, tak jako všechny politické policie v komunistických státech, byla organizací přísně strukturovanou a hierarchizovanou, v níž by si nikdo nedovolil v tak delikát-

ní záležitosti cokoliv podnikat o vlastní újmě, neboť to by okamžitě zničilo jeho kariéru. Představa, že by skupince tří tajných policistů jednoduše "došla trpělivost" s mírným postupem jejich nadřízených a rozhodli se vzít "spravedlnost" do vlastních rukou, je absurdní i na základě výpovědí archivních dokumentů. V UB byla každá iniciativa, neschválená nebo nepřikázaná nadřízenými, prostě nemyslitelná a přísně se trestala. Pokud provedli tři odsouzení s Otcem Popieluszkem to, co udělali, museli nutně jednat na rozkaz vyšší moci, v tomto případě té nejvyšší.

Z výpovědi Pietruzsky vyplývají i další skutečnosti. Již od druhé poloviny 70. let se zabývala UB taktikou boje proti aktivitě kardinála Wyszyňského a padaly údajně návrhy na vraždu kněží jemu blízkých. Kardinál v r. 1981, v době největšího vzepětí Solidarnošci, zemřel. UB usilovala o postupnou fyzickou likvidaci všech duchovních, které považovala za oblíbence zesnulého a pokračovatele jeho odkazu. Byli mezi nimi Popieluszko, Jankowski (církvní asistent Solidarnošci), Malewski, Bardecki aj. Popieluszko se tak stal obětí i za své kněžské spolubratry. Jeho vražda vyvolala takový rozruch, že další se už nekonaly.

Radomír Malý

Pomluva prvotních křesťanů

V historické literatuře je dostatečně známo, že prvním římským císařem, který pronásledoval křesťany, byl Nero. Nejpřesnější zprávu, která je zároveň důležitým potvrzením historicity Kristovy osobnosti, nám o tom podává kronikář Cornelius Tacitus ve svých "Annales". "Proto Nero, aby potlačil pověsti, že z jeho rozkazu byl Řím zapálen, nastrčil jako viníky a s nejrafinovanější krutostí potrestal ty, kterými lid opovrhoval pro jejich nectnosti a které nazýval křesťany (lat. christianos). Kristus, od něhož své pojmenování získali, byl na základě rozsudku prokurátora Piláta Pontského popraven, když byl císařem Tiberius, a ta zhoubná pověra byla na krátkou dobu zaražena, však pouze aby propukla nanovo....." (Anály 15,44).

Tacitus, jak je zřejmé z citátu, byl sám velikým nepřítelem křesťanů. Tím spíše by neměl zájem zkreslovat realitu v jejich prospěch. Přesto však světovým i naším tiskem proletěla písemná zpráva, že prý požár v Římě, o němž se v tomto citátu píše, nezaložil šílenec Nero, jehož chorobné extravagance jsou dostatečně doloženy, ale prý "křesťané" a to proto, aby údajně

"uspíšili konec světa" Autoři se vůbec nenamáhají uvést, kde berou podklady pro svá tvrzení, nikde se na toto téma ve světě neobjevila solidní odborná publikace, ale bombastická téze je na světě! Tendence co nejvíce očernit křesťanské dějiny je zřejmá. Tentokrát nenechali na pokoji ani prvotní církev, kterou dosud jakžtakž respektovali. Dokonale černý obraz je hotový. Prvotní křesťané byli žháři, středověcí nesnášenliví fanatikové, novověcí nepřátelé demokracie, svobody a lidských práv, proto tedy Nero jednal správně, když je pronásledoval a stejně správně jednali i osvícenští, komunističtí, zednářští a nacističtí tyrani.

Solidní člověk ale nutně musí uvěřit Tacitovi a ne moderním překrucovačům a fantastům, kteří zaplňují stránky novin nepodloženými výmysly, očerňujícími dobré jméno prvotní církve. Seriózní historik vždycky dá za pravdu současníkům a ne novověkým interpretátorům, žijícím dva tisíce let od dotyčné události, ale přesto vědoucím "podstatně lépe" než oni, jak to tenkrát bylo.

Radomír Malý

EU naší záchranou?

Pan prezident Václav Havel pronesl svůj předposlední novoroční projev. Jako loni a předloni - i letos si vzal na mušku "naše tuneláře, šejdíře a lidi bez skrupulí" Má odvahu říkat tyto věci naplno, což je třeba ocenit. Jenže jaké řešení nabízí? Inu, to už je horší. Záchranou v tomto směru má být vstup do Evropské unie. Havel doslova prohlásil: "Můžeme si o optimální budoucí podobě Evropské unie myslet cokoli a jakkoliv se účastnit celoevropské diskuse na toto téma, nesmírně bychom však hazardovali s osudem vlastním i s osudem našich potomků, kdybychom sám tento proces problematizovali a naši účast na něm oddalovali. Bud' necháme do své země proudit svobodného ducha, smysl pro právo a občanskou kulturu zemí, které je po staletí pěstují, a rychle tím - mimo jiné - pomůžeme k posílení slušnosti našich poměrů, anebo touto možností pohrdneme a ještě více tím usnadníme život všem našim tunelářům, šejdířům a vůbec lidem bez skrupulí."

Co nám tím pan prezident vlastně chce říci? Nic víc a nic méně než to, že sami si s výše uvedenými neřestmi neporadíme, aby se poměry alespoň trochu zlepšily, musíme vstoupit do EU. Nic ve zlém, mne však jako Čecha tato Havlova slova urážejí. To je náš národ na tom tak špatně, že není scho-

pen si zjednat ve své vlasti pořádek sám? To je nad jeho síly uzákonit tvrdé sankce proti tunelářům a šejdířům a patřičně postihnout jejich trestnou činnost? Jsme snad na úrovni nějakých lidožroutských divochů, kteří potřebují, aby vyspělé západoevropské státy je učily "civilizaci"? Tak daleko snad národ sv. Václava, sv. Vojtěcha, sv. Anežky, sv. Jana Nepomuckého atd. ještě ani po čtyřiceti letech bolševické devastace neklesl. Abychom zatočili se zločejí na podvodníky, k tomu snad stačí, aby naši poslanci se vážně zamysleli nad svou odpovědností a odhlasovali adekvátní zákony a aby orgány činné v trestním řízení začaly opravdu rázně jednat. Jestli v tomto směru jako národ nezatláčíme na naše poslance a budeme čekat až na legislativu EU s tím, že ta všechno vyřeší, pak jenom pliváme do tváře sami sobě.

Jaký je to ten "svobodný duch, smysl pro právo a občanskou kulturu", který podle slov pana prezidenta máme nechat "do své země proudit"? Především je to "duch svobodného potratu" Nelze zapomenout, že to byly právě orgány EU, které politickým i ekonomickým tlakem v 80. a 90. letech přinutily tradičně katolické země jako je Itálie, Španělsko, Portugalsko, Belgie, Irsko a pravoslavné Řecko, aby své striktní zákony v této věci liberalizovaly a umožnily tak ve velkém vraždit nenarozené děti. Nyní v souvislosti s plánovaným vstupem sousedního Polska do EU se v tomto státě diskutuje také o potřebě změnit dosavadní restriktivní interrupční zákon. Naše legislativa je v tomto směru už od komunistické éry náležitě liberální. Jakmile se však octneme v EU, nebude už žádná potenciální možnost změnit interrupční zákon k lepšímu bez souhlasu Evropského parlamentu.

Dalším "svobodným duchem", který patrně má na mysli pan prezident, je "duch registrovaného partnerství" Náš parlament tento zrůdný zákon, kladoucí rovnítko mezi početnou rodinu a homosexuální svazky, neschválil. EU se však mnohokrát jasně vyslovila pro legalizaci této nemravnosti a vyvínila před dvěma lety neomalený nátlak na pravoslavný Kypr, dalšího kandidáta na členství, který má v tomto směru striktní zákonodárství, aby je odvolal, jinak ať nepočítá s přijetím.

Brzy se stane následujícím dokladem "svobodného ducha" také zákon o eutazázii. Holanďané již ho mají, Belgičané jej budou mít také, v dalších zemích EU sílí hlasy vlivných lobby pro jeho přijetí. Uznání této původně nacistické zvrhlosti Evropským parlamentem je pouze otázkou času. Až tam vstoupíme, budeme se muset přizpůsobit, to pochopí každý, kdo má všech pět pohromadě.

Jediným pozitivem je fakt, že ve státech EU nedochází k beztrestnému rozkrádání státní pokladny, bank a podniků, neexistuje nevyplácení mezd zaměstnancům nebo neplacení dluhů. Jenže kdykoliv západní podnikatelé začnou podnikat u nás, velmi rychle se těmito lumpárnám "naučí". Takže vzniká otázka, kdo kam vnese jakého ducha. Oni zatím ještě toho slušného k nám nebo my /rozuměj: celý východní blok/ toho nemorálního k nim? Rychlost, s jakou si západní podnikatelé u nás všechny tyto praktiky osvojují, spíše ukazuje na tu druhou variantu.

Idea Evropské unie sama o sobě není špatná. Má svůj původ už ve středověku jako společenství živící pocit jedné velké rodiny, spojené společnou katolickou vírou a z ní plynoucí morálkou. Pokud by cílem všech evropských integračních snah byla tato vize, pokud by reálná politika odpovědných činitelů dávala znát, že právě k tomuto směřuje, řekl bych k ní své jednoznačné "ano". Jelikož ale vidím pravý opak, musím jako praktikující katolík vyjádřit své odmítnutí. To je pro mne otázkou cti a svědomí. V případě referenda o vstupu do EU budu hlasovat záporně a domnívám se, že by tak měl učinit každý katolík hodný toho jména.

Radomír Malý

Každá druhá žena chce své dítě zpět

(Lékařská zpráva kongresu)

Köln (Kolín nad Rýnem) - šest let po provedené interrupci paní S. pokaždé v den vypočteného porodu svého potraceného dítěte se zavírá ve svém vlastním domě, zatemní okna a po celý den není možno s ní mluvit. Pro těhotenské a sociální poradenské instituce nejsou takové případy žádnou výjimkou. Pozdní psychické důsledky po přerušeném těhotenství nejsou řídké, nejsou krátkodobé a jsou neméně tíživější než tělesné následky zákroku. Paní PhDr. Maria Simon, psycholožka na univerzitní ženské klinice ve Wurzburgu, otevřela oči účastníkům kongresu Jednoty právníků "Právo na život" (Juristenvereinigung Lebensrecht).

Ve Wurzburgu při psycho-sociálním dotazování 63 žen od jednoho do sedmého roku po přerušeném těhotenství se ukázalo, že žádný zákrok není bez rizika. U dvou ze tří případů dochází u takové ženy po dlouhou dobu ke stavu lítosti, pocitům viny a strachu nebo těžkým depresím, které mohou vyvolat poruchy srdečního rytmu, kolísavost krevního tlaku, žaludeční a střevní symptomy a mohou ovlivňovat ještě i jiné tělesné funkce.

Leckterá žena se po interrupci necítí odlehčena a osvobozena, nýbrž shledává, že je nesvobodná a často po mnohá léta nenachází vnitřní klid a vyrovnanost. Ve Wurzburgu 39% dotázaných žen se kromě toho uchýlilo k fenoménu "projekce"· vinu za rozhodnutí k potratu shodili převážně na jiné, většinou na manžela, na snoubence, na přítele nebo na lékaře, kteří stanovili indikaci nebo interrupci provedli. U nemála žen by došlo k "rozhodnutí pro dítě", kdyby s tím byl partner souhlasil.

Frigidita a deprese

Byly zjištěny pocity nenávisti, ochlazení citů, mizerná nálada a deprese v manželském pohlavním soužití. Ne méně než 45 procent dotázaných žen ve chvíli, kdy byly dotazovány, k svému dřívějšímu potratu zastávaly už stanovisko zamítavé a "kdyby to bylo možné, rády by, aby se to bylo nestalo."

Stanovisko jedné z žen: "Dnes to člověk vidí docela jinak. Já jsem byla po zákroku zhroucená a dlouhou dobu úplně na dně. Já jsem si umínila: ty to musíš udělat. Ted' jsem ještě odkázána na péči nervového lékaře. Mám těžké stavy strachu a úzkosti.

Před interrupcí varuji!

(Telefonní hovor po čtyřiceti letech)

Vzpomínáte na Nancy-Jo Mann? Tato žena ze Spojených států deset let po tom, co si nechala udělat potrat, se vzchopila a založila organizaci WEBA (pro pomoc ženám po potratu). Do deníku Washington Times napsala do protokolu: "Jsem přesvědčena, že jsou ženy, které po potratu nejsou 'úplně na dně', opravdu ne. Ale chci říci, že 98 až 99 procent takových žen úplně na dně je, třebas na krátkou dobu nebo po celý život, bud' že trpí jen málo, nebo na svůj potrat umírají"

Jako spolupracovnice výše uvedené organizace jsem před nedávnem byla volaná telefonem. Je tomu čtyřicet let, co volající žena si dala udělat potrat, z toho posledních dvacet let to bylo jen a jen utrpení a sebevčítky. Je to čím dál tím horší, tak mluvila do telefonu. Ano, manžel o tom ví. Ale pro něho je to všechno už dávno odbyté. Ne, nebyla k tomu nucena, aby své nenarozené dítě usmrtila. Naopak, varovali ji před tímto krokem. Ale měla strach,

strach před psychickou zátěží, která narozením dítěte mohla zesílit. Teprve později udělala zkušenost, že mnohé by se dalo zvládnout lépe, než si myslela. Ale v oné chvíli před čtyřiceti lety se jí jen ulehčilo, ano, byla "přešťastná" - tak se vyjádřila - že s potratem byl její problém vyřešen. Pak ale, po dvaceti letech jak šel život dál, přicházela vzpomínka, dostavily se pocity viny, smutek nad něčím neodvolatelným, sebeobviňování. - Cestou na operační sál ve výtahu se zdravotní sestra za ni modlila. Tak vypravovala a je přesvědčena o tom, že to ji asi v posledních letech uchránilo od úplného zoufalství.

Jak mám tuto ženu potěšit? Pomocí slov mohu jen poukázat na Ježíše, který všechnu naši vinu vzal na sebe a chce nám udělit odpuštění i v beznadějných situacích. A také jí říct, že může kdykoliv zase zavolat.

Dnes má neznámá telefonní partnerka věnuje všechnu svou lásku vnoučatům. Nemůže mluvit o tom, co se stalo. Ale varovat by chtěla, všechny ženy by chtěla varovat před krokem, který, neznamená konec problémů, nýbrž začátek celé řady problémů nových, jak řekla Nancy-Jo Mannová na začátku uvedeného interviewu.

M. K.

Příliš pozdě

Mé dítě, hledám Tě ve svých myšlenkách - Příliš pozdě!

Mé dítě, hledám Tě ve svých snech! - Příliš pozdě!

Kde jsi?

Mé dítě, naleznu Tě vůbec?

Má touha nebude nikdy ukojena?

Kdo jsi?

Mé dítě, dotýkám se Tvého malého obličejíčku -

Tvých očí, - Tvé pusinky.

Jaké jsi?

Mé dítě, nenávratně ztracené - jedinečná šance života!

Nedorostlé zůstáváš, můj maličký, nenarozený poklade!

Naděje Tvého života se nikdy nenaplní -

- Příliš pozdě! -

Proti interrupcím

Na Západě je celkem běžné, že aktivisté pro život zažalují stát ohledně interrupcí. Dne 1.11.2001 podal na policii Letná, Praha 7 trestní oznámení na ministerstvo zdravotnictví aktivista pan Miroslav Plaček, bytem Janovského 1118/14, 170 00 Praha 7. Ministr zdravotnictví porušuje Ústavní listinu práv a svobod, která zaručuje nedotknutelnost každého lidského života. Úmyslně vyvolaný potrat je vraždou nového lidského života.

Co lze čekat jiného než, že policie po přezkoumání spis odložila. Prý nebyl porušen zákon. Myslím si, že tato aktivita pana Plačka není zbytečná. Alespoň se zneklidnilo několik lidí.

P. Ing. K. Dachovský

Z dopisů čtenářů

Vážený a milý Otče,

Pokládám za svou povinnost se vrátit k našemu telefonickému hovoru. Jednak se chci omluvit, jestli jsem se Vás, Otče, snad někde dotkla - ať už způsobem hovoru anebo tématem samotným - rozhořčením nad časopisem AD a jeho prodejem v salesiánských kostelích. Obojí nebylo úmyslem, naopak. Snad vzájemné nepochopení bylo způsobeno jen nedostatkem času a že se o věci hovořilo jen po telefonu, tedy bez osobního kontaktu.

Proto bych se ještě k tomuto tématu, na doplnění, chtěla vrátit písemně - už z důvodu, aby bylo více prostoru na to, abych věc, kterou považuji za dost podstatnou, mohla lépe vysvětlit a také vy, Otče, abyste se mohl nad ní v klidu - sám u sebe - zamyslet. Domnívám se, že i skutečnost, že časopis AD má mnoho odpůrců též ze strany katolických teologů, by měla být rovněž dalším důvodem k tomu, abyste znovu odpovědně zvážil, zda ho chcete ve Vám svěřených kostelích dál prodávat a brát tak na sebe před Bohem velkou odpovědnost i za ty, kteří nemají zdaleka takové vzdělání v náboženství jako Vy - a takových je dnes bohužel většina - a tak mnohé články se jim mohou stát, užijí-li Kristovo přirovnání, přinejmenším nepřímým pozváním na onu širokou pohodlnou cestu, která je sice velice přitažlivá na pohled, ale bohužel k věčnému životu v Boží slávě jaksi nevede.

Časopis AD se mi dostal mnohokrát do rukou. Bohužel, většinou jako "kontraverzní materiál" k náboženské výuce. (Odtud pramení i má naléhavá prosba a snad i určité rozčílení v telef. hovoru). Tak se totiž stalo i nyní, kdy mi toto číslo (o kterém byla řeč) přinesla konvertitka, se kterou jsem otázky mravní čistoty nedávno sama probírala. Jmenovaná patří k lidem "dnešní generace", a tak mnohé myšlenky zde citované byly opravdu "vodou na její mlýn". A to, co je zde psáno už přinejmenším "mezi řádky", není naprosto jenom mým postřehem. Bohužel. Protože se stýkám s mnoha mladými lidmi, mám možnost si všimnout a konstatovat, také to, že podobné postoje, které se zde víceméně preferují, ač se s učením Bible naprosto neslučují, zastávají dnes mnozí.

Ale teď k jádru, oč jde. Asi prvou věcí, nad kterou by stálo se zamyslet, by měl být vlastní smysl a účel tohoto časopisu. Chceme naše mladé pouze pobavit čil "jen informovat? Ale to by mohli zajít do nejbližší trafiky, kde časopisů k pobavení a získání informací na aktuální témata je mnohem více. Jsou dokonce zajímavější, barevnější, duchaplnější, dokonce jejich pojednání bývají často i profesionálněji zpracované a jsou tématicky obsažnější.

U časopisu AD se však domnívám, že se sleduje jiný cíl, tedy alespoň by to tak mělo být, když ho mnozí prodávají dokonce v kostele: účel, který právě jiný plátek většinou postrádá - nenásilné morální poučení, případně jistá preference křesťanského náhledu a postoje. Jako takové by AD mělo svůj hlubší smysl a byl by tu i pádný důvod ho prodávat pod patronací farnosti. Takto orientovaný časopis by pak opravdu mohl mladým pomáhat správně se orientovat ve složitých problémech našeho života, což dnes bohužel mnohým lidem chybí.

Bohužel je velikým omylem (a domnívám se i redaktorů AD, ale dokonce i mnohých kněží) když si myslí, že pravda se nedá podat poutavě, zajímavě. Věci se proto nenazývají pravými jmény. A to je to hlavní, co mi na AD především vadí, a nejenom mně. Ale lidé, a především mladí, dnes hledají pravdu a také touží po určitých jistotách. Jen je problém, že si mnozí křesťané, a dokonce i někteří teologové, mezi nimi i mnozí autoři článků AD, svou polovičatostí a názorovou rozkolísaností neumí stát za slovy Bible a jejím učením. Potom se ovšem není co divit, že církve značně ztrácí na mnoha frontách pod falešnou rouškou zdánlivé popularity. Samozřejmě, nemusí se nějak mentorovat, ale umět se pokorně učit od zkušenějších (třeba i v oblasti světské) už např. jenom to, že se dá hovořit o všem beze strachu

a také pravdu podat takovou, jaká je - jen to umět vhodně podat a vysvětlit. Prála bych našim autorům AD, kteří snad z důvodu popularity sahají k podobným prostředkům jako mnohé bulvární plátky - totiž "psát, aby se to líbilo", aby si přečetli některé, a třeba naprosto "světsky laděné" - ale profesionální - články na téma: láska, vztahy mezi mladými, manželství, ale i sex.

Už z tohoto pohledu se tedy jmenované číslo AD musí nutně hloub uvažujícímu člověku jevit přinejmenším jako naprosto neúplné či dokonce primitivní a zcela poplatné době, která, zaslepená erotikou a sexem, nevidí nic ani dál. Anebo také nechce vidět. Já nechci tvrdit, že sex není božím darem. Avšak za každou cenu dělat ze sexu nějakou modlu, je zas druhý extrém, který politováníhodným nepochopením hierarchie hodnot lidského života. Tak např. taková anketa v AD "Přibližuje sexualita člověka k Bohu" se už z tohoto hlediska musí jevit přinejmenším jako trapná a vůbec všech 21 stránek pojednávajících o sexu značně neúplných. Tyto stránky sice oslavují rozkoš, ale zdaleka nehovoří o sexu v hlubším slova smyslu, natož aby upozornily, a dostatečně, na bezpočetné tragedie dnešního života, které též z této rozkoše pramení. A nejen na to. Proč se mladým zde více nepoukáže i na krásné příklady manželské lásky, lásky hluboké a opravdové, která je založena na mnohem hlubších hodnotách? Proč se vedle rozkoše zde také neopěvuje schopnost oběti a skutečného sebedarování - ono totiž to zde preferované "sebedarování" tělesné ve smyslu se druhému dát cele, může být pojem přinejmenším diskutabilní. Podobně by se dalo hovořit dál.

V dnešní době je rovněž velice aktuální problém homosexuality. Je to problém, který však často vede nejen k perverzním úvahám, ale i ke zcela zcestnému jednání v celosvětovém měřítku a k velikým tragediím. I toto téma je zde zpracováno poněkud zjednodušeně a dokonce zkresleně, o srovnání s Biblí ani nemluví. Což opravdu si autoři AD nevidí (ani z hlediska čistě světského pohledu) doslova na špičku nosu, když netuší zhoubu, ve kterou, když nebudeme tuto úchylku usměrňovat do patřičných kolejí, může přerůst? Nechtějí vidět do jakých zvráceností se snadno potom dostane a bude "infikovat" další? A to ani nehovořím o mnohých výzkumech seriózních vědců, kteří zdaleka netvrdí tak rozhodně, že by měla být homosexualita pouze politováníhodnou vrozenou dispozicí. Naopak. Problém homosexuality je dost často připisován i z velké části sexuální nevázanosti a uspokojováním sexuálních potřeb individuálně na svém těle.

Tak to jsou jen čistě povrchní postřehy z minulého čísla. A což teprve, když se jde pozorně trochu do hloubky:

Třeba začneme už u tohoto pojednání - o homosexuálech. Úvahy na toto téma jsou tu tedy nejen zcela neúplné, ale bohužel i zavádějící. Z homosexuálů tu dělají doslova chudáky, kterým necitelní kněží ubližují. Ach, jak by se tento článek vyjímal v nějakém bulvárním plátku! Pak ovšem nechápu, proč také nepolitujeme a "demokraticky" nepřístupujeme k lidem s vrozenou agresivitou, sadistickými choutkami apod. Jistě, že je všechny tyto sklony třeba brát jako křesťan, a také se je snažit zmírňovat trpělivostí, láskou a účinnou pomocí např. psychologů, nikoliv však slepou tolerancí, která poškozuje a deformuje, byť jen názorově, další jedince. Navíc AD v tomto tématu naprosto zastiňuje zcela jednoznačný postoj Bible, a to už jejich starozákonních textů, natož pak novozákonních. Předkládat čtenářům to, že se v Bibli pochopitelně nerozlišuje homosexualita vrozená a získaná, se dá komentovat jako perfektní únik od slova božího. Aniž bych se tu hloub chtěla dotknout skutečnosti, že žádný takto postižený nemůže ani sám na sobě přesně stanovit jasnou diagnózu své odchylky, je tento názor skandalózní. Takto bychom totiž mohli podmínit v Bibli naprosto všechno. Nehledě k tomu, Bible případné možné odchylky, jsou-li někde, též nezapomíná připomenout. Text AD se tu opravdu může nazvat jen "lábivou politikou", která si troufá upravovat to, o čem se v Bibli mluví v různých souvislostech a na mnoha místech. (viz. Str. 20: K problematice homosexuální orientace jako nezměnitelné sexuální orientace člověka v bibli žádné konkrétní výpovědi nenajdeme. Ke stanovení mravních norem je zapotřebí respektovat, jak základní určení a důstojnost člověka jakožto Božího obrazu, tak poznatky věd o člověku. Biblický důraz na víru, lásku a zodpovědnost vůči druhým i Bohu přitom může poskytnout pravé světlo.) Po přečtení tohoto úryvku se mi m.j. vybavuje také tak literatura minulého režimu. Oni to vždycky také řekli tak "pěkně" že se "vlk nažral a koza zůstala celá" Škoda jen, že si víc nedomýšlíme Ježíšova slova o přímočarém akceptování jeho slov.

Anebo ještě další odstaveček: Mezi homosexuály se také pravidelně objevuje strach z trestajícího Boha. Takže se musíme vracet k typickým biblickým oddílům. Někteří faráři stále uplatňují agresivní interpretace biblických textů, protože sami nejsou dost vzděláni v této oblasti. Je neuvěřitelné, jak hluboko je někdy v církvi zakořeněn hrubý a ustrašený fundamentalismus.

Tak tohle prodáváte v kostele? Zkuste si, Otče, ty pasáže vyhledat v Bibli. Ony opravdu jsou tu vyřčeny velice striktně a tvrdě. Ale máme právo je měnit?

Už jenom tyto texty jsou zcela zavádějící, z farářů a ze všech, kteří jednoznačně stojí na slovech Bible, pak dělají doslova blbečky a fanatiky, které se nedá brát vážně. Pak se ale nedivme, že bude stále více ztrácet Bible svou identitu a křesťané věrnost a pevnost. Vždyť tímto způsobem, a to je bohužel také cesta dnešní době poplatná, si mohu z Bible kdykoliv udělat doslova modelínu, kterou si vždy vytvaruji podle momentální potřeby. Inu, jak vhodný příspěvek k duchovnímu rozvoji!!!!

A takto podobně by se dalo hovořit dál. Např. doporučovaný "Test partnerské shody". Nemyslím, že by otázka sexu měla být před svatbou pro partnery zakázané téma hovoru. Ale, aniž bych se zase vracela k připomínce, že jsou určitě mnohem důležitější témata mezi těmi, kteří si chtějí říci své ano na celý život, než je např. (cituji z textu) jestli chci jako sexuální pomůcku užívat ovoce a zeleninu, anebo jestli každá uspokojivá sexuální zkušenost musí kulminovat orgasmem, domnívám se, že mezi snoubenci, kteří chtějí zachovat čistotu do manželství, jsou také témata přinejmenším provokativní a dokonce i zavádějící, když se např. ve druhé otázce mám ptát, zda-li bych měl být připraven o panictví partnerem před svatbou, či jak zkušený má být můj snoubenec.

Zavádějící je rovněž závěr článku Nikdy před svatbou. To, že se někdo zaváže, byť nějak oficiálně, vytrvat až do manželství, by zde mělo být zcela jinak komentováno. Slova o zjednodušeně chápané sexualitě a odkládání přijetí vlastní pohlavnosti, ač je to zde míněno jakkoliv, je rovněž přinejmenším odvádění pozornosti od jednoznačného úkolu.

Rovněž slova o tom, že Bůh je jiný než ten, který vnucuje svou vůli a zavrhuje, zasluhují lepší vysvětlení a už vůbec se nedá jednoznačně říct, že by Bůh "dovoloval lidem naplňovat zákon jejich vlastním tempem". To by potom Kristus asi jednoznačně nehovořil o bezpodmínečné poslušnosti a následování i za cenu vlastního kříže a ztráty života.

Podobně zcestný je i názor pana Konzala, který zlehčuje otázky těžkého hříchu v oblasti 6. přikázání a namísto odpovědnosti a ochoty poslechnout, hovoří o orazítkovaných seznamech. Katechizmus je tedy také takovým orazítkovaným seznamem? Asi ano. Pak ho klidně mohu zahodit a jednat jen podle svého svědomí, anebo - přesněji řečeno: jak se mi momentálně hodí.

Anebo si myslíte, že takový článek o tom, že takováto "orazítkovaná" morálka vede k naprostému vyprázdnění a zničení vlastního svědomí, je vhodným návodem pro - dnes už tak dost rozkolísanou - mládež, anebo třeba pro toho, kdo zrovna se s nějakým podobným problémem potýká? Kupř. když chce dělat něco, co je katolické morálce označováno jako těžký hřích? Víte, jakou fantastickou inspirací mohou takovému být obdobné názory? A kdo nese potom odpovědnost? Na koho se tito lidé jednou budou odvolávat? Na ty, kteří z opičí lásky či ve snaze být populární a papouškovat názory doby, jim přinejmenším pravdu zamlžovali.

A bohužel, podobně zamlžující a dokonce zavádějící jsou i jiná čísla AD. Já vím, mohlo by se říci, že existují horší časopisy, ale z druhé strany to, co je prodáváno pod záštitou farnosti, s sebou nese i určitý punc důvěryhodnosti. Kdejaký časopis mohu dnes dostat, ale pod ten, který je prodáván ve farnosti, se bohužel nechtěně svou autoritou i farnost podepisuje.

S pozdravem a přáním všeho dobrého.

M.R.

Vážená redakce
Katolického Týdeníku
Listárna
Londýnská 44
120 00 Praha 2

Starý Jičín dne 6.9.2001

POKOJ a DOBRO,

Dovolte mi prosím, abych moc poděkoval za poslední číslo KT, které přineslo mimořádně důležité téma a velmi kvalitní analýzy kardinálního hříchu lenosti.

Jsem moc vděčný za to, že aspoň v mém subjektivním vnímání byl zdůrazněn fenomén modlitby, kterým roste nebo padá duchovní život a je tudíž pevně spjat i s tímto hříchem.

Krásný článek je dále obdařen titulem: "Hlupák skládá ruce v klín a užívá se" Vážený otče profesore Sýkoro děkuji!

Pan redaktor Paulas a paní Dvořáková se opírají o myšlenky charismatické vzácné sestry Kateřiny Lachmanové. Mám její knihy a také si zvláště

vážím jejích přednášek, které jsem získal nebo si je přímo natočil. Její hluboký ponor do problematiky lenosti je vysoce realistický a pravdivý. Přesto mně ale poněkud překvapilo, že nebyla zmíněna ještě jedna stránka a příčina lenosti, kterou osobně pokládám a vnímám jako velmi důležitou.

Lenost je totiž velice spojená s mravností. Dobře vím, v kolika domácnostech je zapnutý denně televizor a kolik lidí je ovlivňováno vysíláním, ve kterém najdeme velmi často velmi nevhodné a vyloženě špatné příklady. Církve svatá mnohdy i z obav aby neztratila zbytky prestiže a sympatií, tak se vyhýbá vstupovat do problematiky a i k velikým nešvarům mlčí. Mladí lidé pak stále více považují nihilismus za něco příjemného a žádoucího. Chtějí požitky, vezmou drogu. Nemysleme, že je toto tabu i mezi křesťany. Zarážející je ovšem přijímání takové skutečnosti jako něco nevyhnutelného a daného.

Kdyby ale zůstalo jen "u tohoto" samotného. Ti, kteří ve svém realismu vidí a bijí na poplach jsou pojmáni jako nezdravý element a odsouváni do prostor mlčení. Dříve byli pravda takoví lidé upalováni, zabíjeni a persekuováni. Dnes je přítomna "pouze" šikana, tlaky, neomalenosti a neláska.

Jak jsem už řekl, křesťan je ale realista a musí s tím počítat. Je to jasné v Písmu svatém a on musí mluvit vhod či nevhod. Je to ale také i jakýsi druh heroismu a navíc má málokdo tak pevné nervy, aby se vždy dokázal ovládnout a pracovat s plným nasazením dále.

Tím chci říci, že veliké procento poctivých křesťanů, kteří nepodlehli tlakům a tendencím jakýchsi nových paradigmat a samozřejmě duchu konzumu, kteří se modlí a právě tímto také vnitřně vidí tak, jak chce Ježíš Kristus a ne jak si představuje společnost, která chce Krista pouze integrovat do svého "image", jsou již dnes ne líní, ale prostě unavení. Jako se unaví každý normální člověk, když musí překonávat překážky a těžkosti, tak je to i v duchovním životě.

Pravda, kdo je v ohni Ducha svatého, vyzbrojen a poslán, ten zůstává pevným. Ale kolik je takových Matek Terez, Solženicynů nebo papežů. Jsme většinou slabí a tudíž chybující. Je někdy až přímo satanské, když někdo čeká na slabost a chybu, aby toho mohl využít a dotyčného obžalovat. Nebo si myslím, že se to dnes neděje?

Vím o mnoha případech, některých jsem byl přímým účastníkem, které mne doslova omráčili. Uvedu jen jeden příklad: Vzorný Mariánský kněz je podezírán a dokonce špehován, zda úctu k Matce Boží nepřehání a zda nekáže bludy. Již to nebudu rozvádět, je to velmi bolestné.

Právě toto může odrazovat mnohé méně pevné katolíky, jsou nejistí a to je dnes obrovskou bolestí a raději mlčí. Nejsou aktivní, protože nechtějí riskovat. Dosud jim záleží mnoho na své cti a jméně. Nevěnují tolik pozornosti modlitbě a rozjímání a svou aktivitu orientují do oblastí, kde nehrozí konflikt nebo nepochopení. Slovo konflikt jsem užil schválně, neboť nejsou zcela obráceni, jak píše sestra Kateřina a tohoto neobrácení využívá mistrně Satan, aby do rány nebo i ranky zasel své jedovaté sémě. Jak moc si Satan libuje v tom, že je o něm cudně mlčeno!

Vzpomínám si na jeden velmi realistický a pravdivý výrok otce Vojtěcha Cyrila Kodeta, kterého si nesmírně vážím, ale dosti nerozumím tomu, proč se s jeho hlubokou spiritualitou setkávám spíše na kazetách či nějakých článkách a proč není publikován a frekventován mnohem častěji. Nebo snad nemá co říci? Těžko říci. On jednou řekl: "Když se někdy z nějakého důvodu podívám v televizi na nějaký film, musím se z toho týden dávat do pořádku" Jistě záleží na okolnostech pronesení, ale ta věta je NESMÍRNĚ MOUDRÁ. Ví-li, že mravnost, smilstvo, které je dnes až neuvěřitelně LIBERÁLNĚ POJÍMÁNO, hubí ve mně modlitbu, tak učiním vše pro to, abych se zničit nenechal. Podlehnu-li ovšem demagogii Ďábla, že dnes je již vše normální a dovoleno, připravuji si obrovské utrpení nejen sobě ale zvláště těm nevinným.

Denně se modlím za celou naši krásnou svatou církev, která prochází velmi dramatickým údobím. Je třeba vydržet. Jsem si však jist a zkušenosti duchovního mne k tomu opravňují, že mnozí lidé nesou stále těžší kříže utrpení fyzického i duševního. Přibývá těch, kteří již prohlédají a více objímají kříž. Svatý otec ve své vzácné encyklice SALVIFICI DOLORIS o tom mluví zcela jasně. Je ale hodně, zvláště mladých duchovních, kteří o tomto v souladu s učením církve hovoří. Ano čestní křesťané a katolíci nesli vždy své kříže a budou je nést, protože se o ně postarají jejich křestní bratři a sestry. JE TŘEBA SE MOC A MOC MODLIT A ZA TO VÁM SESTRO Kateřino Lachmanová ještě jednou děkuji, aby spolu s Nebeskou Maminkou Pannou Marií skutečně jednou došli do Milujícího Srdce Kristova nebo jinak k EUCHARISTICKÉMU MYSTERIU v souladu se známým prorockým snem Jana Bosca.

Žehnám Vám!

AVE MARIA! V úctě

P Petr Dokládál

JUDr. Jaroslav Bureš
Ministr spravedlnosti
PRAHA

V Praze 15.11.2001

Vážený pane doktore!

Na jaře letošního roku probíhala v pražském Rudolfinu výstava fotografií nazvaná "INRI". Fotografie svým námětem urážely náboženské citění a víru věřících občanů, jak katolíků tak evangelíků. Kromě protestů, jež jsem poslal na různá místa, podal jsem u St. zastupitelství pro Prahu 1 na pořadatele výstavy trestní oznámení pro podezření trestného činu podle § 198 odst. 1, písm. b, tr. zákona. Následovalo vyšetřování a posléze zamítnutí mého návrhu.

JUDr. Galková, st. zástupkyně pro Prahu 1, zaslala mojí odpověď na její zamítnutí na Městské st. zastupitelství k výkonu dohledu.

Dne 12.10. t.r. mne JUDr. M. Felixová zaslala vyrozumění pod spisovou značkou 1 KZn 1723/2001, ve kterém shrnuje dosavadní šetření a souhlasí se závěrem JUDr. Galkové. To mne nepřekvapuje, s tím jsem počítal.

Co mne však zarazilo, byl poslední odstavec dopisu JUDr. Felixové, kde píše: přijměte upozornění, že pokud by z Vaší strany byly v budoucnu podány další obsahově shodné podněty, nebudou již přezkoumávány a Vy o tom již nebudete vyrozumíván."

Co to má znamenat? Zařadil jsem se snad tím, že jsem splnil svou občanskou povinnost nahlásil trestný čin příslušným orgánům, do kategorie druhoradého občana? Anebo je to výhrůžka, abych příště "držel hubu a krok", jinak že se mnou orgánové zatočí? Anebo probíhá druhá fáze "vyšetřování" - "odstřelení" stěžovatele? A koneckonců, není tento odstavec jakoby vystřižen z doby komunistického režimu? Má si opravdu věřící občan nechat všechno líbit, i od tzv. umělců? Jestliže ano, tak to řekněte naplno! Upravte §198 Tr. zákona tak, aby z něho zmizelo náboženské přesvědčení! Potom by pro mne - a pro všechny ty občany - 1860 osob -, kteří podepsali petici proti výstavě "INRI" - byla situace zcela jasná: věřící občané jsou v České republice diskriminováni!

S pozdravem

Ladislav Malý
Havlovská 28
Praha 6

Perzekuce koptské církve v Egyptě

Od doby obsazení Egypta arabskými dobyvateli po roce 642 a nastolení islámu procházela koptská křesťanská církev těžkými zkouškami. Násilí na ní páchané probíhalo v různých vlnách. V žádném případě se nedá říci, že se v současné době situace zlepšuje. Spíše naopak. Jen v devadesátých letech bylo v Egyptě zavražděno při různých nepokojích islámskými radikály více jak 100 křesťanů.

Tato novodobá eskalace násilí nabývá znovu na intenzitě po obnovení islámského práva "Scharia" v roce 1980. Již v červnu následujícího roku bylo na různých místech Egypta zabito fanatickými muslimy nejméně 100 koptů a vypáleno pět křesťanských kostelů.

V roce 1985 se znovu radikalizují islámští fundamentalisté a vyzývají pro svatou válku proti "nevěřícím". Volají po zákonu, nařizujícího křesťanům platit zvláštní daně a dalším diskriminujícím opatřením proti koptům (původnímu obyvatelstvu!). Muslimští fanatici získávají ochotně podporu i v jiných islámských státech. Zbraně především ze Súdánu, peníze z Iránu a Saudské Arábie.

Není měsíc, kdy nedojde ke křesťanskému pronásledování. Vraždy, trýznění, podpalování kostelů, obchodů, domů islámskými fanatiky probíhá za tichého souhlasu policie. Vláda nejenom že odmítá stavbu nových kostelů, ale i opravu vypálených. Křesťanům je bráněno ve výkonu státních funkcí v oblasti práva, policie, armády. Pro kontakty se zahraničními církvemi a náboženskými organizacemi je nutné úřední schválení. Ve státní správě nezaostávají koptové žádnou významnou funkci, až na 5 poslanců tak zvaných "alibi koptů" z 454 členného parlamentu.

I přes to vše získala na počátku devadesátých let koptská církev řadu úspěchů. Společným prohlášením ruských, řeckých a východních ortodoxních církví bylo překonáno schizma z Chalcedonu. Koptský papež Schenouda III. obdržel čestnou cenu Spojených národů a čestnou promoci na Katolické teologické fakultě univerzity v Bonnu za snahu o dorozumění mezi náboženstvími a kulturami v Egyptě.

V srpnu roku 1995 byl zavražděn koptský zlatník a násilí začalo nanovo. V únoru 1996 bylo skupinou mladých muslimských fanatiků podpáleno 50 domů v jedné koptské vesnici v deltě. Hlavní příčinou bylo rozšíření nenávistné literatury a protikřesťanských kazet po celém Egyptě za finanční

podpory Saudské Arábie a souhlasem Islámské světové ligy. V srpnu pokračoval další teror a bylo zabito dalších 5 křesťanů ve městech Tahta, Beni-Ebeid a Mallawi.

Další masakr byl spáchán již na začátku roku 1997 v kostelech ve středním Egyptě při kterém přišlo o život 10 koptů. V březnu zapálila skupina mladých islamistů kostel a domy v Tamsaheyia nedaleko Assiutu. Podnětem k této akci bylo vytvoření čistého islámu v oblasti. K této záležitosti se vyjadřuje také časopis *Le Monde Copte* 27-28/1997. Jistý šejk v rozmluvě při pátečních bohoslužbách řekl: "Jak můžeme akceptovat, že na konci 20. století jsou stále v naší muslimské zemi křesťanské kostely vzdáleny jen několik metrů od mešit a kříž je na nich vyzdvížen jako půlměsíc? Je od nás zbabělé, že to dovolujeme."

V nově zavedených školních učebnicích, které jsou povinné pro všechny děti včetně koptských, je korán závazný. Při učení, kdykoli je zmíněno Mohamedovo jméno, musí děti říci: "Aláh, budiž požehnán a pozdraven."

Značné napětí panuje také ve 30 tisícovém městě Sohag, s pěti kostely a pěti mešitami ve kterém žije 75% koptů. V srpnu 1998 zde policie brutálně rozehnala klidnou demonstraci a začátkem roku 2000 došlo k velkým nepokojům, při kterých bylo zabito 20 koptů a jeden muslim, včetně množství zraněných. Vypáleno bylo 70 obchodů a domů. Mimo jiné, v tomto roce navštívil Egypt také Svatý otec Jan Pavel II. a setkal se s Schenoudou III., koptským "papežem Alexandrijským a patriarchou sv. Marka v Káhiře" Křesťané v Egyptě také oslavili 2000 výročí příchodu Svaté rodiny do Egypta.

Podle posledních demografických údajů žije ve zhruba 60 milionovém Egyptě 15 milionů koptů. V cizině je to asi jeden milion. V Egyptě se koncentrují ve středu Káhiry a Alexandrie. V horním Egyptě jsou to větší města jako jsou El Mina a Assiut. Právě vzhledem k svému vysokému podílu ve středu velkých měst a nekompromisnímu postoji ve věcech obhajoby křesťanské víry, jsou neustálým trnem v oku muslimských radikálů.

V.Z.

Smysl bolesti a utrpení v životě

Proč dobří lidé jsou pronásledováni utrpením? Utrpení má vést k nápravě toho, co je v nás špatné. Umožňuje nám duchovní růst a zušlechťuje nás.

Člověk se musí při utrpení dostat až na dno svých sil, aby se mohl odrazit od dna - odevzdat se celým svým tělem a duší do rukou Božích. Boží milosrdenství působí hojivě jako balzám na lidskou duši, člověk se začne radovat z každé drobnosti v životě. Takovým příkladem nejkřiklavějším v utrpení byl život v koncentračních táborech, kdy lidé byli tak ponižováni v lidské důstojnosti bolestí a utrpením, že se dostali na dno svých sil. A přesto se mnozí z nich dovedli odrazit od dna, aby potom zářili jako maják na cestě k Pánu Bohu. Z mučednictví v době obou totalitních režimů, národně socialistického a komunistického se nám zrodili svatí. Mučednictví je nejvyšším stupněm k dosažení svatosti, je to smysl Kristova kříže, že i v utrpení nalezneme radost ze života. Kdo se v utrpení dovede ponořit celý do víry v milosrdenství Boží a nechá rozřešení na Pánu Bohu, ten se dovede radovat z každé maličkosti, přinášející člověku krásu duše projevující se ušlechtilostí činů. Víra dává člověku sílu v utrpení a bolesti. Každá modlitba k Pánu člověka posiluje ve víře a je pramenem našeho občerstvení.

Člověk se musí vyrovnat se situací ve které se ocitne. Pokud je v jeho silách změnit situaci ve které se ocitne, nesmí být zcela pasivní. Všichni nejsme obdařeni stejnými genetickými vlastnostmi. Proto je třeba pomáhat těm, kteří to nedokáží. Pro někoho se taková pomoc stává posláním nesmírného vyzařování lásky k trpícím. Myšlenka hospice pro trpící závažnými chorobami vychází ze středověké úcty k člověku jako jedinečné a neopakovatelné bytosti. Poslání hospice je opakem eutanazie. V hospici člověk dožívá svůj život zde na zemi důstojně, s největší blíženeckou péčí. Díky Kongregaci Sester Nejsvětější Svátosti z Českých Budějovic se uvažuje o zřízení dalšího hospice ve Dvoře Králové.

Děkujeme Pánu Bohu za každý den života a nenaříkejme, proč právě mě postihlo utrpení. Dokažme se v utrpení povznést nad malost. K životu patří nejenom slzy, ale i radost a smích. Utrpení má provokovat k dobrému, lepšímu. Příkladem plodného utrpení, vedoucí člověka k optimismu, jsou díla hudebních velikánů Smetany, Schumanna, Beethovena, vznikající v době těžké nemoci a zápasu s ní.

Jestliže se člověk uzavře do bolesti, často zatrpkne, utápí se ve své neschopnosti vybědnout z tohoto stavu, nebo obviňuje z tohoto stavu druhé. Člověk se má učit vyrovnat se se zátěžovými situacemi. Správnou výchovou lze lidi s nízkou odolností na zátěž naučit přijímat bolest a utrpení. Geneticky jsou dány typy lidí, kteří různě přijímají bolest a utrpení a různě na ně re-

agují. Vedle typu vyrovnaných lidí existují lidé agresivní, hysteričtí, úzkostliví, bázlivi, přecitlivělí, podezřívaví. Neváhej říci Pánu, co si myslíš. Můžeš si být jistý, že ON žádnou tvoji emoci nenechá bez vyslyšení a nepokládá ji za malichernou.

Člověk by si měl vzít ponaučení z minulosti v otázce viny a trestu, nevracet se neustále k tomu a odevzdat se do milosrdenství Božího. Svatá zpověď je přitom velkou pomocí. Nejvyšším stupněm milosrdenství je umět odpouštět svým viníkům a přestat je nenávidět. Kdo nenávidí, tak se nemůže správně modlit a nemůže se celý odevzdat do péče Pána, aby otevřel dokořán své srdce ke vstupu Lásky, Boží milosti. Všichni světci dospěli ke svatosti skrze bolest a utrpení, a to proto, že se je naučili přijímat s trpělivostí. Křtem přijímá člověk do sebe Ducha svatého.

Aby v něm rostl a sílil je potřeba o Něj pečovat, starat se. Kdo o Něho pečuje, stává se ušlechtilým zjevem ve svém okolí, vyzařuje z něho poslání lásky k bližnímu. Takoví lidé obvykle nemají lehký život, ale nedávají to najevo, jdou za svým utrpením a nacházejí v něm smysl svého života. Takoví jsou svítícím majákem na cestě k poznání pravdy, která pramení od Boha a je jediná a neměnná. Často z nich se stávají mučedníci. V nich nalezneme poznání smyslu bolesti a utrpení, kterým jsou dobří lidé pronásledováni. Klást si otázku "proč se dobrým lidem stávají zlé věci", to ví jen Pán Bůh. Odpověď na ni nám nikdo nemůže dát.

Žij každý den tak, aby měl smysl a nalezněš v něm radost i z bolesti a utrpení.

Jaroslav Lhotka

Co dokázal komunismus v 1/6 světa - Rusku

Za hranicemi ruské metropole, kde nejsou specializované nemocnice, osobní lékaři, vládní sanatoria a pravidelné lékařské prohlídky jako privilegovaní pacienti, se zdravotní prevence i léčba vyskytuje poskrovnu.

Komunismus za sebou zanechal spoušť, desítky milionů obětí, které se nikdy nepodaří přesně vyčíslit, a ještě větší morální a mravní pustinu plnou odpadků. Podívejme se, jak vypadá současná situace ruského zdravotnictví. Každá desátá nemocnice v zemi je sama v kritickém stavu a nemá ani přívod vody. Každé sedmé chybí kanalizace, více než třetina jich postrádá

teplou vodu. Studie "Světové zdravotnické organizace" posuzují úroveň lékařské péče ve 191 členských státech této organizace a zařadila Rusko ve zdravotní péči na 131. místo, z hlediska sociální spravedlnosti při rozdělování finančních prostředků pak dokonce na 185. příčku.

Dokonce i ve "vzorové" Moskvě tráví běžně prostí lidé až 7 hodin na chodbách poliklinik, než jim někdo, možná, změří puls nebo krevní tlak. Provinční kliniky jsou často bez ošetřujícího personálu, kde rodinní příslušníci nemocných přinášejí svým milým veškerou stravu z domova, myjí je a pak ještě vytírají podlahy. Zvláštní kapitolu tvoří vesnická zdravotnická střediska, kam si pacienti musejí za své koupit a přinést všechno počínaje obvazy až po rentgenový materiál.

Ještě dodnes nutí obecní úřady svým doktorům plat v naturáliích: bramborami, dřívím nebo prasetem počínaje až po fůru hnoje na doktorovo políčko. Výdaje ze státního rozpočtu na zdravotnictví dosahují v Rusku pouhých 3% hrubého domácího produktu. Zdraví lidí těm nahoře nestojí ani za zamyšlení, kam to všechno dospělo v zemi, o které napsal Julius Fučík knihu "V zemi, kde zítra znamená včera"

Kdyby nebyl Vladimír Putin pánem, ale kmánem a žil v Jaroslavské oblasti, 250 km severovýchodně od Moskvy, mohl by počítat už jen s 10 lety života. Tak totiž vypadá rok podle demografických statistik průměrný věk člověka v této oblasti. Jaroslavská oblast má průměrný mužský věk 58 roků. Patří mezi nejnižší v Evropě s věkovým průměrem.

V rámci projektu Evropské unie TACIS (Russia Health Care Management Project) bylo už na Rusko vynaloženo 2,5 milionů eur na zdravotnictví: zařízení a vybavení i na odborná školení ruských lékařů. Tak vznikají místa "vzorových venkovských lékařů" Lékař zde má 15% provinční příplatek a přijde si na 1800 rublů měsíčně tj. 130 marek. Musí být také mobilní a stále dosažitelný, ale auto ani mobilní telefon nedostane. Lékaři však takovýhle projekt pokládají za nouzové řešení a jakmile se jim naskytne výhodnější nabídka, odcházejí tam, kde se vydělává více peněz.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Případ P. Františka Mimry

Je třeba upozornit, jaký způsob likvidace volily dvě totality: hákového kříže a srpu s kladivem. Ta první totalita mlátila a kosila kameny své odpůrce,

zatímco ta druhá měla ostří srpů na pouštění krve a kladivo na poslední ránu odpůrci. Obě totality pracovaly v zákulisí ruku v ruce a dílo se dařilo. Bez skrupulí to veřejně mezi odsouzenými vězni po květnu 1945 vyjevil gestapák Johann Siebert slovy: "Když jsme sem přišli dělat pořádek v březnu 1939, pozatýkali jsme všechny známé komunisty. Bezvýznamné jsme na revers propustili s tím, že nebudou proti nám nic podnikat. Ti, co byli ve funkcích, jsme drželi ve vězení a ti, co projevíli ochotu pomoci nám likvidovat tvrdošíjné kněze, proti nám zaujaté, jsme využili po předchozí dohodě. Ta dohoda spočívala, že budou jako naoko "uprchlí" vězňové chodit k vytypovaným kněžím prosit o pomoc na útěku, což bylo trestné. Rádiem a tiskem bylo obyvatelstvo vyzváno ke spolupráci k dopadnutí uprchlých vězňů. Byla vypsána i cena za dopadnutí. Odměny ale moc nezabraly. Přesto se dílo dařilo díky odvaze "uprchlých", kteří se pohodlně pohybovali ve starých šatech, neoholení, budící dojem hledaných zatykačem."

Na tento trik naletěl vážený kněz, dp. děkan z obce Raná u Hlinska, P František Mimra, dlouholetý duchovní správce a výborný kazatel, který byl trnem v oku zdejšími husitům. Náboženská nenávist byla v tomto kraji známá a děkan Mimra nebyl oblíben u protivníků. Farníci jej měli ve vážnosti díky jeho výborným kázáním.

Jak čas mýjel, lidé se trochu uklidnili zvláště tím, že jim Němci za okupace zvedli o sto procent ceny obilí, aby si mohli oddlužit pozemky a nemovitosti, které nabyli po říjnovém převratu 1918. Navíc dražby zemědělských usedlostí byly zakázány a k tomu byly o sto procent zvednuty dělnické platy, což zejména dělníci v kamenolomech přijali příznivě, že jim Háchova vláda přidala "na kapku" na rozdíl od vlád první republiky. Pan děkan Mimra tak mohl působit v klidu. Byl odhodlán pomoci ve jménu Kristovy Lásky i uprchlým vězňům. Po čase se naskytla příležitost.

Jednou v noci neznámí dva muži zazvonili na faře. Pater Mimra šel otevřít a spatřil dva zarostlé muže v obnošených šatech, kteří prosili o úkryt a pomoc na útěku, že chtějí se dostat do Polska. Dostali šaty, peníze a jídlo na cestu od děkana Mimry. Po tři týdny byl klid. Až jednoho dne, ráno, dva muži v kožených pláštích přijeli "navštívit" Patera Mimru. Byli to příslušníci "Geheime Staatspolizei" Tlačili se dovnitř. Začal předběžný výslech, prohlídka fary a nakonec rozkaz ustrojít se a "mit uns!" Zapírat nemohl, koho v tu noc měl na faře. Myslel si, že ho udal soused. Byl odvezen na Gestapo do Pardubic a nakonec soud. Byl odsouzen do koncentračního tábora. Bůh mu byl milostiv a navrátil se na faru v roce 1945.

Pak pozoroval, co se děje v kraji: jak jeden druhého udával, rozkrádal se národní majetek daný pod národní správu (obdoba Fondu národního majetku), přepadali se němečtí starousedlíci, aby se jim ukradl poslední majetek, co si vzali sebou do sběrných lágrů. Lidé si začali vyčítat, jeden druhému, co si nakradli.

Pater Mimra opět vystoupil na kazatelnu a jako tehdy za Němců, tak dnes za vlády Národní fronty začal hřímat do duší: "Sotva jsme se zbavili nesvobody, začínáme stavět druhé základy svobody na písku. Hřích plodí další hřích! Krade kde kdo, zabíjejí se lidi, aby se jim ukradl zbytek majetku. Znovu se tak podkopávají základy nové svobody. A jak to vše skončí, můžeme tušit - špatně!"

Bdělé ucho nové totalitní moci bylo i v kostele. Práskači udali pana děkana Mimru pro "buřičské řeči", v chrámu Páně ve jménu Desatera. Znovu byl zatčen a znovu odvezen do Pardubic. Následovaly kopance, výslechy, mláčení, urážky. Během výslechů si povšimnul jednoho vyšetřovatele, který mu byl povědomý svojí bradavicí na pravé straně tváře. Poznal, že to byl jeden z těch dvou "vězňů na útěku", kterým v roce 1939 pomohl. Při dalším výslechu jim řekl, proč ho mlátí, když ve válce trpěl za lidi hledané Gestapem a poskytl jim ve jménu Kristovy Lásky pomoc. Za hlásání Pravdy a její obhajobu dostal jako kněz 7,5 roku vězení. Putoval tam, kde se již nacházeli po květnu 1945 odsouzení podle Benešových retribučních dekretů.

Jak to již na světě chodí, setkal se na justičním statku v Javorníku v severních Čechách s vězni, kteří dávno nešli s těmi, co děkana Mimru později zavřeli a poslali budovat reálný socialismus. V údivu ho vítali mezi lotry, kteří za války nechtěli dělat komunistům zed'. Všeho moc škodí, i mnoho křesťanské lásky bývá ke škodě člověka, koná-li dobro ve prospěch satanova učení a jeho stoupenců. Proč tehdy za Protektorátu neodkázal ty dva chlapíky jinam, že je nenáviděn husity v tomto kraji? Odešli by a děkan Mimra mohl mít do konce války klid, bez utrpení v koncentráku. Vždyť ho po únoru 1948 zavřeli ti, kterým dělal dobro. Pan děkan Mimra na to vše kýval hlavou a dodal: "Měli jsme se narodit o 100 let dříve a zemřít za císaře Františka Josefa I. , když ještě nebyla 1. světová válka."

Případ Patera Františka Mimry mi vyprávěl přítel Václav Bureš, který si odseděl 9 let vězení. Za vlády komunistů pak pracoval na Jáchymovsku, na lágru Bytíz. Pater František Mimra byl propuštěn v polovině padesátých

let s podlomeným zdravím. Brzy na to zemřel. Dnes jsou oba určitě v Božím království.

Případ Patera Mimry ukazuje, jak je důležité brát na vědomí slova apoštola sv. Jana Evangelisty: "Kdo přijde k vám a nepřinese Kristovo učení, toho nepřijímejte do domu a nevítejte se s ním, abyste se nestali účastníky jeho zlých skutků."

Jaroslav Lhotka

"Malthusiánství ve třetím tisíciletí?"

Nedávno (30.10.2001) jsem se na vlnách Českého rozhlasu 6 zaposlouchal do rozhovoru redaktorky BBC s jedním českým ekonomem (jméno jsem přeslechl) na téma přípravy státního rozpočtu ČR na rok 2002. Ke svému překvapení jsem se od dotyčného pána dozvěděl, že vláda bude muset omezit mandatorní složky rozpočtu, tj. důchody, a to ne proto, že by byly vysoké, ale proto, že je jich mnoho!

Jednak nevím, proč jsou důchody zahrnovány do rozpočtu, když jde o částku, na kterou všichni přispíváme ze svých daní a která by měla být nedotknutelná, za druhé nevím, proč by měla být snižována, když životní náklady stále rostou a spíše by mělo být přispíváno i na její zvýšení?!

Onen ekonomický expert pokračoval ve svém exposé slovy, která mně brala dech a po kterých jsem měl pocit, že se vrací doba starého Malthuse. Řekl, že ženy u nás berou důchody od 55 do 78 let, což je 23 let, zatím co ve vyspělých zemích, jako je třeba Norsko, jen 16 let!!!

Zapomíná, že tyto ženy celý život dělaly a svými daněmi přispívaly na důchody i jeho rodičů a navíc mnohé z nich ještě teď pomáhají s výchovou budoucí generace, tedy těch, kteří budou dělat na jeho důchod, jistě ne zrovna malý. Asi by se dle něho měly snad po dožití 78 let postřílet, nebo jinak humaně usmrtit! Nebo že by to byl jeho příspěvek ke zdůvodnění potřeby zákona o eutanásii i u nás? Nemyslel jsem si, že to půjde tak rychle.

Zapomíná, že otázka důchodů je otázkou souručenství. To by někdo z mladších mohl říci, že na jeho důchod dělat nebude.

Zapomíná, že i za soudruhů se říkalo, že chceme mít zajištěné a spokojené stáří, užívat si plodů své práce a najednou, když totalita je pryč, přijde někdo s vážně míněným názorem, že by se starým neměly dávat vyšší důcho-

dy. Staří už jsou i tak omezováni například donucováním přestěhovat se z bytů, na které byli zvyklí, do malých krcálek, což u mnohých vede ke stresům s následkem předčasného úmrtí i sebevraždou!

Připadá mi to jako totalita peněz, mírně řečeno, jako nutnost dělat zase na bohaté a chudí ať třeba chcípnu.

V takovýchto úvahách jsou potom kořeny nucení těhotných žen k potratům, starých a nemocných žádat o asistovanou smrt, čili euthanásii, neboli v obou případech o vraždy nenarozených a slabých, tady jsou kořeny nastávajícího nedostatku budoucích pracovních sil. Takto uvažující člověk není ani slušným člověkem, natož ekonomickým odborníkem. Jeho slova jsou jen výzvou lidem k návratu předchozího systému, který ale na tyto problémy zadělal! Jeho nositelé si teď mnou ruce, neboť tyto problémy přenechali k řešení druhým a oni se mohou tvářit, že jsou z obliga. V takovýchto názorech "odborníků" rozhodně nevidím záruku demokracie ani dobrého vývoje společnosti. Navíc dotyčný pán zcela jistě nezná čtvrté přikázání Desatera říkající: Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi.

RNDr. Petr Benda

Umíme se správně podepsat?

Po přečtení tohoto titulku si mnozí asi významně poklepou na čelo a budou si o tom myslet své. Je přece všem známo, že podepsat se nás naučili již v 1. třídě na základní škole. Ne všichni ale chápeme skutečný podpis jen jako podpis skládající se pouze z několika čar.

Bylo úterý 11. září 2001. Den jako každý jiný, se svými povinnostmi, starostmi i radostmi. Přesto se tento den zapsal do našich myslí nesmazatelným způsobem. Tuny papíru již byly popsány událostmi z tohoto dne, kilometry filmů byly již natočeny a přesto se k událostem tohoto dne budeme neustále vracet. Tento den nám totiž změnil život. Slyšel jsem už mnoho názorů, komentářů i mnoho úvah, kterými byla tato událost stavěna do pozice „nás se to netýká“ - my jsme daleko, je to konflikt mezi Amerikou a teroristy, čím kdo zachází, tím i schází a mnoho dalších názorů odvádějících pozornost od faktu, že jsme dnes postaveni před problém, který musíme řešit my sami a teď hned!

Jestliže si někdo myslí, že tento konflikt se nás netýká, je na velikém omylu. Opomenuli všechny události z tohoto dne 11. září 2001, nemohu

opomenout jednu jedinou věc: Byla vyhlášena válka! Válka proti křesťanství! Proč? Pokud budu uvažovat o tom, že každý z nás má právo věřit či nevěřit, že každý z nás má právo věřit čemu, komu nebo v koho chce, pak samozřejmě každý z nás má také právo na to nejvyšší místo ve své víře si dosadit to nebo toho, koho chce! Člověk totiž chce věřit v dobro nikoliv ve zlo!

To, co se odehrálo již zmíněného dne ale nebylo ve jménu dobra, ale jednoznačně ve jménu zla! I přes to jsem však jedno pozitivum přece jen zaznamenal. Mnozí jsme si začali více uvědomovat, že náš život je pomíjející jako květ, že satan je odvázaný a v důsledku toho se začaly tvořit fronty u zpovědnic. Začali jsme si uvědomovat, že dnes to je Amerika, ale zítra to může být kdokoliv jiný. Zlo bude plodit vždy jen a jen zlo, dobro bude plodit ..., ale tady jako by to nefungovalo! Na vině je naše lidské „já“ Ano, až naše „já“ dostane milující rozměr směrem vně svého „já“ začne plně platit i to, že dobro bude plodit dobro.

Mnoho informací z onoho hrůzného dne proběhlo tiskem. Zaujalo mě několik detailů. V jednom z mnoha časopisů jsem si všimnul zajímavého obrázku. Z hořícího mrakodrapu stoupá hustý dým. V detailu obrazu tohoto kouře je pak naprosto zřetelně vidět d'ábelskou siluetu tváře. Jinde jsem se dočetl jak v hořícím Pentagonu je nevěřícím hasičem nalezena mezi troskami neporušená otevřená bible, jinde zase jak z trosek mrakodrapů vyčnívá torzo konstrukce ve tvaru kříže. V dalším tisku se dozvídám, že budova kostela sv. Pavla stojí bezpečně a klidně, neporušena uprostřed trosek okolních budov, které se zřítily současně se zasaženými „dvojčaty“ a dokonce bez porušení jediného okna! Nejsou toto pro nás dostatečně jasné podpisy Satana a Boha? Není tu dostatečně jasně ukázáno, kdo za čím stojí a kde máme koho hledat? Satan se podepsal do d'ábelské siluety tváře vytvořené dýmem. Ta se ale s tímto dýmem rozplynula. Bůh svůj podpis vtiskl do kříže z trosek, do neporušené otevřené bible, do neporušeného kostela uprostřed trosek, a jeho podpisy jsou zde i dnes!

Každý z nás se denně podepisujeme pod právě prožitý den. Až budeme jednou opouštět tento svět, bude náš podpis pod celým našim životem. Nebudeme se pak za svůj podpis stydět? Budeme pak opravdu skutečně správně podepsáni?

ing. Ladislav Šesták

Literární příloha

Jiřina Fuková

/leden/

I.

/lednový leitmotiv/

Dny splývají mi Jeden

od druhého se neliší

Je leden Leden

ohryzaný od myší

II.

Těch nesčíslných kaněk

na poli Po bělobě je veta

Jedna z nich náhle vzlétá

Najednou je z ní káně

/únor/

I.

Sluníčko zadávila kuna

Jsme o smrt starší

Je únor V kůlnách

po zrně prázdných straší

II.

Nalevo Napravo Nahoře Dole

Lítá zvěř obchází kolem

Za humny otvírají tlamy

vyhladovělé stohy slámy

/březen/

I.

Sluníčko zlehka žehlí brázdy Opět

hřeje jen "na hedvábí"

Ještě se bojí aby

nepropálilo poli díru v klopě

II.

Vítr se opřel do beránků
Beránek za beránkem zašel
Nebeský bača zavřel branku
a zabouch dveře od salaše

III.

Děšť dává rourám lekce
z koroze
Co může vědět celek
o torzech

Marie Dolistová

Kristus

Vzdálený hukot sil
a řece tak blízký
Jméno nesené vichřicí Ducha
pevně zakořeněné v zemi
pročišťuje houštiny zla
Jméno tak daleké
a přece blízké Perutě unášející
živoucí ulitu Země
jiskřivými hlubinami vesmíru
Perutě rozprostřené od pólu k pólu
Perutě přibité
Údery spásných krupějí
bičují poušť dokud nerozkvete
Prameny svých vod Dárče jasu
ze zřidel nepomíjejících neviditelných
zavlaž kraj ten
zavlaž svět ten

Na požádání Vám zašle svou poslední sbírku "S příchutí země"
Marie Dolistová, Přítkovská 1469, 415 01 Teplice.

Karel Dachovský

Španělsko

Ještě pamatují někteří
hladové brambory války.
Tak strašlivá nenávist
uprostřed národa.
Opovážlivé holubice
na věži kostela od Gaudího.
Vracíme Bohu
jen to, co jsme dostali -
hrozen na stříbrné míse Jana Křtitele.
Ještě pamatují někteří smyčku oprátky.
Ještě se otvírají kostely,
ale nikdo nesmí pokleknout
ani při proměňování.
Pouštění žilou Evropě.

František Lazecký

Stůl diplomatů

To je ten stůl pod křišťálovými lustry
který už nesčetněkrát ohoblovaly úsměvy diplomatů
To jsou ty lustry
které usmoleným knotem tak dlouho rozžihá moc
až na světě nastane ještě větší tma než byla dříve

Ten stůl pod lustry moci to je ten prastarý oltář
na němž je třeba vždycky někoho obětovat
I v civilizované Evropě
se vždycky nějaký ten nárudek najde
obětní dobytče které čas od času sem neváhají přivést

A kde je oltář vždycky se najde dost těch
kteří nožem moci při krvavém svitu lustrů
tomu nářůdku bez ostychu podříznou hrdlo
A nestane se nic
jenom ten nůž při každém říznutí dostává chtivější ostří

Jenže pod stolem nad nímž visí ty křišťálové lustry
někdo se ustavičně pochechtává ---
To nic - to nic - Teprve když odejdou ti usměvaví hráči
vyleze zpod něho Chlupatec
a usmolenými prackami shrábne ty krvavé smlouvy

Janka Procházková se nám představuje svou druhou sbírkou básní. Cesta za láskou. První jí vyšla v roce 1992 pod názvem Okouzlení. Skrývá se v něm příběh zamilovanosti, plný nadějí a důvěry. Její okouzlení životem, který prožívá ve světle víry, ožívá v této nové sbírce.

Janka se narodila v roce 1955 ve Zvolenu na Slovensku. Otec Čech tam sloužil jako voják, matka byla Slovenka s maďarskými kořeny, což připomíná tvar autorčina křestního jména. Matka jí předala hlubokou víru, jež jí odhaluje Boží přítomnost ve všedním světě i v jejím osobním životě už od dětských let. Rodiče se již v roce 1955 přestěhovali do Havlíčkova Brodu, kde Janka vystudovala gymnázium a po něm, už v Praze, knihovnictví a vychovatelství na pedagogické fakultě. Svého vzdělání využívá nejen ve své rodině (má čtyři děti), ale i v práci s mládeží.

Janka píše z vnitřní potřeby už od svých osmi let. Píše pohádky a básničky, v nichž si prožívá svůj dětský den, a potřebuje se o tyto objevné cesty své duše s druhými rozdělit. Od dvanácti let píše povídky a vytváří si tím svůj vlastní virtuální svět, v němž není místa pro zlo.

Později píše texty k duchovním písním, protože těžiště jejího života je v Duchu, který musí vyzpívat chválu i touhu lidského srdce po trvalé kráse a absolutním Dobru. Víra v Lásku, která se s námi dělí o všechno, ji vede - sdílí se nejen o své talenty, ale i svůj intimní život s Pánem.

Od roku 1990 spolupracuje s několika nakladatelstvími, její básně se objevují v řadě časopisů, kalendářů, rozhlasu a televizi. Dělá rozhovory, reportá-

© P. ing. Karel Dachovský

Sazba, tisk a knihařské zpracování:

Ing. Ladislav Šesták - ENVOS, Práce 12, 277 11 Neratovice

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2002

*"Obdivuj Mariinu odvahu;
pod Křížem s největší možnou lidskou
bolestí - není bolesti jako její bolest -
plná statečnosti.
- Pros ji o stejnou sílu,
abys i Ty dovedl zůstat u Kříže."*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Bůh mi dal velkou šanci, když jsem se seznámil s Otcem Paulem Marxem OSB. Často si píšeme a také jsem s ním dvakrát mluvil při jeho návštěvě Prahy. Otec Paul Marx založil protiinterrupčnickou organizaci Human Life International, která je největší organizací svého druhu na světě. Má také desítky poboček v zahraničí. Nejen to. Otec skvěle vidí do problémů celosvětové Církve. Je informován o dění. Díky jemu jsem si uvědomil, že jen lidé konzervativního zaměření bojují proti interrupcím. Na základě vývoje mnoha diecézí na Západě předvídal vývoj i u nás. To, že konzervativní kněží budou vytlačováni z důležitých postů a do čela velkých farností a důležitých funkcí budou vybíráni kněží liberálnějšího zaměření. Jako každý prorok měl být Otec Marx umlčen. Na krátkou dobu se HLI zmocnily síly, které odstavily Otce Marxe z organizace, kterou založil. Ten teď žije v benediktinském opatství v Minnesotě. Myslím, že bude v budoucnu blahořečen. Zachránil před smrtí tisíce nenarozených dětí.

U nás čas překotně letí. Nechci se rozepisovat o dění na teologické fakultě, protože trvá dva měsíce než nové číslo Řádu vytisknou a taková informace může za dva měsíce zastarat. Jisté je, že přípuštění žen na bohosloveckou fakultu (denní studium) není požehnané. Seminaristé jsou připravováni na život v celibátě a přítomnost žen ve své blízkosti je nutně bude rušit. Nedělám si iluze, mnohé dívky se chtějí vdávat a mohou lovit mezi solidními hochy v semináři. Posvátná věda může být až na druhém místě. Experiment s přípuštěním žen ke studiu spolu s bohoslovci se již neosvědčil na teologické fakultě v Olomouci. Takovýto modus vivendi je zcela neobvyklý i na Západě. V Londýně a všude v Británii je výuka jen pro seminaristy a laici mají možnost denního studia teologie na univerzitě.

Někteří se ptají, proč má Řád literární přílohu. Za první republiky bylo několik katolických literárních časopisů (také prvorepublikový Řád). Nyní byla poezie úplně vytlačena z katolických periodik. Asi se argumentuje tím, že poezie zajímá jen úzký okruh lidí. Bolševici však věděli, že i toto je prostor, který musí ovládat. Proto dotovali časopisy, kde byl prostor i pro mladou generaci, kterou chtěli úplně získat. Je třeba navázat na katolické prvorepublikové časopisy, i když třeba v miniaturní podobě. Poezie si ovšem sama na sebe nevydělá, proto je potřeba velkoryse tuto věc dotovat. Vydal jsem řadu básnických sbírek. Chystám svou šestou sbírku "Česká odysea"

P. ing. Karel Dachovský

Jak Escrivá změnil můj život

Jack Valero

Když papež uvolnil cestu, aby zakladatel Opus Dei byl prohlášen za svatého, čekal jsem, že noviny začnou vyhrabávat negativní příběhy o Josemaría Escrivá. Kdykoliv srovnám takové zprávy s tím, co vím o tomto muži, který mě inspiroval, je to, jako bychom mluvili o dvou úplně rozdílných lidech.

Bylo mně teprve 15, když se poprvé dotknul mého života. Bylo to při školním výletě do Říma, kdy jsme byli pozváni pohovořit se zakladatelem Opus Dei. Trpěl jsem obvyklými potížemi dospívajícího, což bylo ještě bolestnější v důsledku velkého sebevědomí. Když jsme přicházeli vyslechnout P Josemaría, jeden z chlapců ukázal na můj svetr a řekl, že je "hloupý". S hrůzou jsem si uvědomil, že je tam velké "J" jako Jack, což má matka upletla dopředu - mohlo to také znamenat "Josemaría"! Byl jsem zmaten a skryl jsem se v nejvzdálenějším koutě, své ruce přes prsa a doufal jsem, že Escrivá si nevšimne mě ani mého svetru.

Byla tam asi stovka mladých a byl s námi pouze půlhodinu. Nepamatuji se, co řekl. Ale jak hovořil, zdálo se mi, že se mé problémy rozplynuly. Nepodobal se nikomu, koho jsem potkal do té doby. O něco později, když jsem uvažoval o povolání do Opus Dei, mě vzpomínka na tohoto mimořádného muže přivedla ke vstupu.

Objevil jsem, že Escrivá se takto dotknul nespočetně životů. Udivuje, že ve dvacátých letech Escrivá začal mluvit o všeobecném povolání ke svatosti. V Církvi, která byla mnoha způsoby stále klerikální, říkával, že každý křesťanský muž a žena jsou povoláni ke svatosti, nehledě na jejich místo nebo práci.

Před třemi lety jsem viděl, jak rozdílně toto poselství působí, když jsem šel do Herefordu na západě Anglie, abych se setkal s farářem, který objednal zhotovení vitráže s blahoslaveným Josemariá v jeho nově postaveném kostele. Byla to zvláštní věc. Na míle daleko nebyli žádní členové Opus Dei a ukázalo se, že farář je benediktinský mnich z opatství Belmont, které spravovalo několik farností v oblasti.

Tu velký muž se na mě přátelsky usmál. P Thomas Regan mi řekl, že když byl přidělen farnosti, shledal, že je kněz postaven na piedestal a laici necítí důstojnost Božího lidu. Uvažoval o způsobu, jak změnit tyto postoje a přišel na spisy Escrivá, které mnicha najednou zasáhly jako perfektní

pro obyčejné lidi. Začal se modlit k Escrivá a citoval ho ve farním oběžníku. Nedlouho poté se zformovala farní rada, podstatně se pozvedla návštěvnost mší a lidé se začali zúčastňovat života farnosti jako lid Boží.

Tak jaký byl Escrivá? Z nesčetných zpráv od těch, kdo ho znali, jedna mě zvláště fascinuje. Přichází od židovského psychologa a vězně nacistického vyhlazovacího tábora, který přežil - Viktora Frankla, který se setkal s Escrivá v Římě v roce 1970. Později napsal o "občerstvující vyrovnanosti, která z něj vyzařovala a proteplovala celou rozmluvu" a "neuvěřitelným rytmem", s kterým plynula jeho myšlenka a nakonec s "úžasnou schopností" dostat se do "okamžitého kontaktu" s těmi, kdo s ním hovořili. Frankl pokračoval: "Escrivá žil jasně úplně v přítomnosti, úplně se jí otevřel a úplně se jí odevzdal."

Frankl později popsal Escrivá, že měl "opravdovou atomovou bombu ve své hlavě."

Jak žil? Při snídani nebylo pro Escrivá neobvyklé, aby nebyl uchvácen k modlitbě sotva po dvou odstavcích příběhu novin - které ho někdy zlobily (naléhal na Boha, aby ho nechal alespoň číst noviny v klidu). Přesto tato plnost modlitby ho neučinila lhostejným nebo netečným. Když se ho ptali, které kapli v ústředním domě Opus Dei v Římě dával přednost, Escrivá odpověděl: "Ulici." Jedna z jeho nejhlubších mystických zkušeností se stala, když byl v tramvaji. Povzbuzoval laiky, aby byli "kontemplativními uprostřed ulice."

Escrivá měl schopnost učinit lidi kolem sebe, aby se cítili důležitými a měli pocit, že se o ně někdo stará - tato kvalita před těmi lety na mě učinila dojem. Říkal, že má jen jedno srdce: srdce, s kterým miluje Boha, je stejné srdce, kterým miloval rodinu, své přátele, duchovní syny a dcery a dokonce lidi, kteří si přáli mu škodit.

Jako mnoho vlivných lidí měl silný charakter. Věřil v autoritu a povinnosti této autority napravovat ostatní. Ale byl vždycky hbitý k omluvě, pokud někoho zranil. A jeho pokora byla jasná z nesčetných zpráv o něm. Když chtěl začít s Opus Dei, často poznamenával: "Bůh si vybral nejhoršího, kterého mohl najít, takže bude jasné, že Dílo je jeho." Když lidé žádali o jeho fotografii, často jim dával malého oslíka vyrobeného z kovu nebo keramiky.

Escrivá bezpodmínečně bojoval proti chybám, mezi nimiž byla prudkost. Epitaf, který si vybral na svůj hrob, byl velmi prostý: "Josemaría Escrivá,

hříšník" tak to bylo a pod tím "Modlete se za něj." Když nečekaně zemřel na infarkt v roce 1975, jeho zástupce se nemohl přimět, aby vyplnil tuto instrukci, takže je tam napsáno pouze - "Otec." Escrivá neměl dojem, že s jeho smrtí cokoliv důležitého skončí. Prosil, aby nikdo neměl smuteční kravatu na jeho pohřbu, ale měla se zazpívat populární italská píseň "Aprite la finestra al nuovo sole: e primavera" - "Otevřte okna novému slunci: je tady jaro."

Pro mě a mnoho dalších Escrivá byl otec, který nás naučil milovat Boha a najít ho v každodenním životě.

Jack Valero, laik, člen rady Opus Dei v Británii

Polsko

Kardinál Jozef Glemp ve vysílání arcidiecézního rádia Jozef (Varšava) objasnil, že se přece jenom bude stavět basilika Božské Prozřetelnosti jako díkůvzdání za pád komunismu. Před rokem odmítl katedrálu stavět pro technické problémy a velká vydání. Byl však již schválen návrh na stavbu (z dvanácti návrhů). Bude se zde snoubit tradice i modernost. Bude zde 1500 míst k sezení, basilika bude mít tvar řeckého kříže a kopuli (70 m). Čtyři vchody budou symbolizovat čtyři cesty ke svobodě polského národa: válka, kultura, utrpení a modlitba.

Bělorusko

Lidé protestují, že bylo v rozhlase zastaveno vysílání nedělní katolické mše. Nahradila ji ruská hitparáda. Opozice za to obvinila prezidenta Lukašenka. Katolíci mají v zemi čtyři diecéze a je jich 7% z 10,3 milionu obyvatel. Katolíci si často stěžují na upírání svých práv.

Albánie

Nová katedrála sv. Pavla byla otevřena v hlavním městě Tiraně. Katedrálu vysvětil kardinál Angelo Sodano, sekretář státu Vatikán. Byli přítomni biskupové, kněží a několik tisíc věřících z Albánie i albánských komunit

v Černé Hoře a Kosovu. Počet katolíků (10 % obyvatel) rychle roste. Katedrála se začala stavět v roce 1998 a Matka Tereza o ní prohlásila, že je přáním Panny Marie. Stavbu financovala Caritas, Pomoc Církvi v nouzi a četné biskupské konference.

Rusko

Prezident Putin by si přál návštěvu papeže v Rusku a to kdykoliv. Chtěl by rovněž, aby byly harmonické vztahy mezi katolíky a pravoslavnými. Návštěva však naráží na odpor ruského pravoslavného patriarchy. Ten nevidí rád rozvoj katolíků v zemi.

Překvapilo, že patriarcha vyslal delegaci na setkání náboženských vůdců v Assisi (24. ledna).

Papež povýšil apoštolské administratury v zemi na diecéze. Jsou to: arcidiecéze Matky Boží v Moskvě (arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz), diecéze sv. Klimenta v Saratově (biskup Clemens Pichel), diecéze Proměnění v Novosibirsku (biskup Josef Werth SJ), diecéze sv. Josefa v Irkutsku (biskup Jerzy Mazur SVD). Diecéze Proměnění na východní Sibiři je rozlohou větší než Spojené státy americké.

Pravoslavná církev v Moskvě proti tomu protestovala, podle ní by katolické struktury měly sloužit pouze dosavadním katolíkům a cizincům. Pravoslavní protestují, když se katolíky stanou ruští občané. Na protest pravoslavných reagoval Vatikán s tím, že i pravoslavní mají své diecéze ve Vídni, Bruselu a Berlíně. V Mexiku a na Filipínách působí i mezi rodilými Mexičany a Filipínci.

Rakousko

V Rakousku skončil tříletý výcvik katolických žen, které chtějí být kněžkami. Tyto ženy jsou organizovány bývalou řeholnicí Christine Mayr - Lumetsbergerovou. Ta řekla, že je vysvětit biskup mající apoštolskou posloupnost.

Biskup Paul Iby z Eisenstadtu řekl, že v jeho diecézi nebyl vysvěcen vloni ani jeden nový kněz. Podle něj si drastický nedostatek kněží vyžádá i svěcení žen. Prý se bude tato otázka řešit na biskupských synodách. Provokativně dodal: "Musíme mít trpělivost."

Skupina katolických žen usilující o svěcení by tímto činem spáchala těžký hřích, řekl biskup Klaus Küng z Feldkirchu.

Arcibiskup ze Salzburgu, George Eder řekl, že pokud by se prokázalo, že nějaký klášter poskytl přístřeší těmto ženám, řeholnice by měly být zproštěné od svých slibů. Biskup Krenn řekl, že kdyby někdo předstíral slavení mše, podlehl by interdiktu a vyloučil by se z církevního života. Svěcením by ženy spáchaly schisma a měly by být exkomunikovány.

Maďarsko

Starší Reformované církve v Budapešti podali trestní oznámení na neznámého pachatele, který pomaloval jejich kostel nápisy: "Byli shledáni lehkými a budou vyvrženi." Pastor této církve Lorant Hagedues junior je předsedou ultrapravicové Maďarské strany spravedlnosti a života. Proti němu je vedena žaloba za podněcování nenávisti proti skupině obyvatel. Jako člen parlamentu vyzýval k vyloučení Židů z maďarského národa. Jako reakce na to byl zbaven poslanecké immunity a synod Reformované církve se od něj distancoval. Nicméně jeho strana ho podporuje a vyžádala si zahájení předvolební kampaně jeho modlitbou.

Svatá země

Dne 24. 1. 2002 došlo v Jeruzalémě k setkání katolických biskupů z Ameriky a Evropy. Ti se modlili za usmíření mezi Židy, křesťany a muslimy. Vydali prohlášení, že má být ukončena okupace palestinských území, což přinese Izraeli mír. Arcibiskup Kelly z Liverpoolu byl šokován obrovským dosahem událostí na místní křesťanské komunity. Některé ulice Starého města jsou vylidněné a kostel Svatého hrobu je liduprázdný. Řekl: "Doufáme, že místní křesťané pocítí, že nejsou opuštěni křesťanským světem."

Venezuela

Vztahy mezi biskupy a prezidentem se přiostrily poté, co biskupové kritizovali kněze celebrující mši za prezidenta.

Prezident měl v televizi pětihodinovou řeč k národu, ve které napadl biskupy, že prý podporují reakční síly v zemi. Po volbách v zemi (1998) dochází ke konfliktům mezi prezidentem a biskupy. Zákon zvětšil moc státu, vedl k ovládnutí médií vládou.

Chávez napadl kardinála Ignacia Velaska za jeho odmítnutí úmyslu mše za "úspěchy Chávezovy revoluce." Prezident vzkázal kardinálovi: "Rozjímějte před Bohem a pomodlete se Otčenáš a dvacet Zdrávasů. Máte konat za co pokání, kardinále."

Kardinál odpověděl, že nastaví ranám druhou tvář. Odmítl urážky prezidenta, že biskupové jsou rakovina a nádor. Řekl: "Prezident by si měl uvědomit, že údajný nádor čítá 98 % obyvatel - katolíků."

Prezident biskupské konference Baltazar Porras řekl, že Chávez se snaží rozdělit Církev a poštvat proti ní národ.

Jižní Korea

Církev zde patří k nejdynamičtějším na světě. Po staletí to byla uzavřená země, styk s cizinou byl zakázán kromě vládní delegace, která každoročně putovala gratulovat čínskému císaři k narozeninám. V roce 1784 Ye Sun Hung byl členem této delegace. Dostal se do kontaktu s jezuity a byl jimi pokřtěn. Vrátil se domů s mnoha křesťanskými knihami. V Koreji je potají studovali četní učenci. Je to jediný případ, kdy laici někde uvedli křesťanství do své země. Církev se zde rychle rozšířila, ale za pět let byla zakázána a 10.000 katolíků bylo umučeno. Církev ale žila dál, roku 1846 bylo další pronásledování. Když v roce 1984 papež navštívil Koreu, blahořečil 103 zdejších mučedníků. Tlak z Evropy donutil Koreu se otevřít a byla zde roku 1883 zaručena svoboda vyznání. Dnes zde žije 7 milionů katolíků. Není výjimkou, kdy farnost má sto katechumenů za rok. V diecézi Suon studuje 200 seminaristů (třetí největší diecéze v zemi). Do roku 1979 byla Církev nejsilnějším hlasem proti diktátorům. Dnes je situace jiná, prezidentem je katolík.

Jižní Afrika

V říjnu 2001 byla uspořádána mezinárodní konference o životě za účasti 200 delegátů. Během úvodní řeči dr. Albu van Eeden vyzval celý národ k účasti na boji pro ochranu života. Apeloval na africké země, kde není ještě interrupce povolena, aby se poučily z chyby Jižní Afriky, kde byly interrupce legalizovány v roce 1997. Někteří další řečníci kritizovali USA, že vyváží interrupce do Třetího světa prostřednictvím organizací OSN.

Biskupka Purity Malinga z metodistické církve řekla, že každá lidská bytost by měla vždy vědět, že je stvořena k Božímu obrazu. Proto nenarozené děti zasluhují ochranu. Také uvedla, že je běžné mínění, že v těžkých případech je možné zachránit jen matku. Řekla, že moderní zdravotníci umožňují v těchto případech zachránit dítě i matku. Vyzvala k protestu proti všem zločinům proti posvátnosti života. Když selžeme, bude krev nevinných i na našich rukou. Řekla rovněž, že nebezpečná jsou nejen místa s vysokou kriminalitou, ale státní a soukromé kliniky, které poskytují interrupce. V roce 2000 bylo v zemi 51 242 interrupcí.

Paní Cherrylyn Dudley, členka parlamentu, řekla, že prezident Bush udělal chybu, když schválil financování výzkumu kmenových buněk. Dr. van Eeden dodal, že lidské klonování je jednou z nejhorších věcí. Uvedl Kolumbii, kde lidské kmenové buňky byly transplantovány do psů a vepřů. Jestliže výzkum kmenových buněk musí pokračovat, měly by se používat buňky třeba z placenty, nikoliv ničit embrya.

Eutanázie bude také projednávána v parlamentě. Je pobuřující, když se o nemocných mluví jako o bezcenných jedlících.

Delegáti z Guadalupe Association of Zimbabwe hovořili o dokumentu OSN, podle kterého mezi "práva" dětí patří "reprodukční zdraví" - tedy přístup k antikoncepci a interrupcím.

Španělsko

Biskup z Huelvy suspendoval kněze, který potvrdil v časopise homosexuálů, že je homosexuál mající pohlavní styky.

Itálie

Každý rok papež shromáždí velvyslance ve Vatikánu z různých zemí (jde o 200 zemí). Také 10. ledna 2002 zhodnotil minulý rok při této příležitosti. Mluvil o boji proti terorismu, odsoudil izraelskou okupaci palestinských území a vyzval mezinárodní společenství, aby nezapomněla na potřeby Afriky a Latinské Ameriky. Nejvíc ale soustředil svou pozornost na to, že náboženství je buď opuštěno nebo manipulováno mocnými silami. Papež řekl, že horizont se zdá být temný. Zdůraznil, že zabíjení ve jménu Boha je rouhání.

Pokud jde o Evropskou unii, ta spáchala nespravedlnost a omyl ohledně perspektivy tím, že nepozvala náboženské vůdce k zpracování úmluvy Unie. Nazval to odsouváním náboženství. Nicméně rozšiřování Unie by mělo být prioritou.

Ani Izrael, ani Palestinci nemohou vyhrát tuto válku. Nelze být lhostejný, že Palestincům se děje nespravedlnost a jsou obětmi přes 50 let. Na druhé straně nelze upřít právo Izraelců žít v klidu.

Papež označil terorismus jako "výbuchy iracionálního a neospravedlnitelného násilí." Velké nebezpečí je, že ostatní situace zůstanou nepovšimnuty zanechají celé národy opuštěné v jejich smutném osudu. Jmenoval Afriku, kde je 17 lokálních konfliktů a Latinskou Ameriku.

Na konci své řeči papež uvedl další výzvy pro svět. To zahrnuje obranu lidského života, zdůraznění rodiny, odstranění bídy, ochranu životního prostředí a boj proti nemocem.

Kardinál Roberto Tucci (jezuita) kritizoval vládu USA za zacházení s válečnými zajatci z Afghanistánu, kteří jsou v klecích přepravováni na základnu v Guantanamu. Amnesty International upírá vězňům status válečných zajatců. Kardinál řekl, že by vězňové měli mít právní poradce a nemělo by se nimi jednat krutě a pomstychtivě. To naopak zvýší rekrutování nových teroristů.

Papež 23. listopadu 2001 přijal účastníky zasedání Kongregace pro klérus, téma setkání bylo: "Kněz, pastýř a vůdce farnosti." Ve své řeči zdůraznil, že jen kněz může být platným pastýřem farnosti, farníci mohou spolupracovat ne však zaujmout jeho místo. Zdůraznil nutnost dobrého života kněze; dobrého kázání, důležitosti nedělní mše a zachovávání nedělního klidu, učení o reálné přítomnosti Krista v Eucharistii a nedovolení, aby kanonicky schválené poradní orgány šly dál, než je jejich povinnost rádců. Pro farnost má kněz základní význam. Kde nejsou kněží, musí se farnosti modlit, aby Pán poslal četná a svatá povolání. Bylo by fatální chybou rezignovat a chovat se, jako kdyby se Církev měla připravovat na to, že nebudou kněží.

Ve vatikánské synodální hale se konala v listopadu 2001 třídenní mezinárodní konference "Zdraví a moc" uspořádaná Papežskou radou pro zdraví pracujících. Mluvčím Církve byl arcibiskup John P. Foley, prezident Papežské rady pro sociální komunikace. Ten zdůraznil práva na život embryí ničených při výzkumu kmenových buněk a také odsoudil eutanázii. Hovořil také, že jsou principy, kterých se musí držet média, když se mluví o lékařských otázkách.

Letos se očekává rezignace tří klíčových kardinálů. Spekuluje se, že kardinála Martiniho v čele milánské arcidiecéze vystřídá kardinál Tettamanzi z Janova. Kardinál Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, bude patrně vystřídán kardinálem Schönbornem z Vídně nebo kardinálem Ruini, papežovým vikářem pro římskou arcidiecézi. Kardinál Sodano, sekretář státu Vatikán, bude patrně vystřídán jedním ze svých dvou asistentů: arcibiskupem Sandrim nebo Jean - Luis Tauranem.

Poprvé v dějinách byl blahořečen najednou manželský pár (21. říjen 2001). Papež řekl, že Luigi a Maria Beltrame Quattrocchi žili manželskou láskou a ve službě životu ve světle evangelia s velkou lidskou intenzitou.

Oba zažili dvě světové války a aktivně pracovali pro Církev v Římě. Nejvíce mnohé zasáhla jejich pokorná a všední víra žitá však jejich mimořádným způsobem. Papež zdůraznil jejich svědectví pro život.

Luigi se narodil na Sicílii 12. 1. 1880. Jeho otec byl úředník. Maria Corsini patřila ke šlechtě ve Florencii. Jejím příbuzným byl papež Klement XII. (1730 - 40). Otec byl armádním důstojníkem. Maria měla skvělé vzdělání, hovořila několika světovými jazyky a byla skvělá hudebnice. Tito mladí lidé se seznámili v roce 1899. Roku 1902 Luigi dokončil svá studia a téhož roku se vzali. Měli čtyři děti, tři dosud žijí. Filippo se stal diecézním knězem. Stefania byla benediktinka. Cesare je rovněž benediktinem.

V roce 1913 Maria očekávala své čtvrté dítě - Enrichettu. Ve čtvrtém měsíci těhotenství lékaři zjistili závalu, kterou tehdejší lékařství nedokázalo léčit. Prohlásili, že musí dítě zabít, protože byla jen 5% naděje, že matka přežije porod. Oba odmítli interrupci a vše odevzdali do Božské Prozřetelnosti. Dítě se narodilo živé.

Aktivní duchovní a apoštolský život rodiny zahrnoval zasvěcení se Božskému Srdci Ježíše, denní mši a společný růženec večer. Světili první pátky a zúčastňovali se exercicií organizovaných klášterem u sv. Pavla za hradbami. Také podporovali skaut. Během války Maria ošetřovala zraněné. Riskovali svůj život při skrývání uprchlíků. Luigi zemřel v roce 1951, Maria v roce 1965. Jsou pohřbeni v kostele Božské lásky na předměstí Říma.

75-ti letý kardinál Carlo Maria Martini SJ oznámil, že má Parkinsonovu nemoc. Byl v čele nejbohatší a největší diecéze v Itálii - Milána od roku 1983. Řekl, že chce dožít v Jeruzalémě.

Kanada

V Montrealu se konalo shromáždění vedoucích pro povolání (18. - 21. 4. 2002). Cílem bylo vytvořit pozitivní prostředí pro podporu povolání ke kněžství a zasvěcenému životu v USA a Kanadě, kde je množství katolíků, ale počet kněží klesá.

Jsou i výjimky, kdy počet řeholníků a řeholnic vzrůstá. Dominikánské sestry sv. Cecílie v Nashvillu. Je tam 200 sester. Vloni vstoupilo 18 do noviciátu. Novicky spí ve spacích pytlích, dokud se nevybudují další prostory.

Mnoho sester se nevejde do kaple, takže při mši a liturgii hodinek musejí stát na chodbě.

V USA je 25 nově vzniklých řeholních komunit a přes 100 rostoucích komunit, které čekají na církevní schválení.

Mezi komunitami, kam se stále hlásí mnoho uchazečů jsou: Kněžské bratrstvo sv. Petra (staví seminář v Dentonu, Nebraska), Legionáři Krista, Sestry Marie Matky Eucharistie (Michigan), Sestry sv. Františka (Illinois).

Přeplněné semináře jsou: Mount St Mary s (Maryland), Papežská kolej Josephinum (Ohio), Mount Angel Seminary (Oregon).

Arcibiskup Curtiss z Omahy říká, že letos vysvětil osm mužů (diecéze má 214 000 katolíků). Arcibiskup říká, že mladí muži a ženy odpovídají na povolání, když mají důvěru, že budou sloužit solidní a církevní komunitě. Dost seminaristů je v diecézích v Atlantě, Denveru, Peorii, Fall Riveru, Arlingtonu, Newarku, Bridgeportu, Charlotte, Lansingu, Lincolnu a Rockfordu.

Otec Glenn Sudano (Franciscan Friars of the Renewal) říká: "Pán posílá lidi na místa, která jsou zdravá. Když někde nesídlí pravda, pak jsou prázdné noviciáty."

Je jisté, že pravověrné komunity získávají více zájemců.

Arcibiskup Curtiss řekl, že Kongres v Montrealu podpořil kněžství a zasvěcený život, jak to definuje Církev. Kdyby lidé reptali kvůli svěcení žen, nebylo by to příliš povzbudivé.

Austrálie

Dne 3. 12. 2001 byl uveden do své funkce nový arcibiskup v Adelaide Philip Wilson. Dříve působil jako biskup ve Wollongongu. Posledních 12 měsíců byl biskupem koadjutorem v Adelaide. Někteří pracovníci diecéze mu naznačovali, že bude muset přijmout zaběhnutý pořádek věcí v Adelaide. On však výslovně řekl, že o tom vždy rozhoduje biskup.

Slavnost uvedení do úřadu byla v hale zábavného centra - bylo přítomno 7.000 lidí - šestkrát víc než pojme katedrála. Nový arcibiskup ujistil, že bude vždy loajální papeži. Také plánuje tři klíčové body: zdůraznění významu nedělní mše ve farnostech, klíčovou roli bible při formování víry a modlitebního života a také rodinu jako hlavní zájem církevní pastorační aktivity.

Seminář v Melbourne se zotavuje z nepříznivého vývoje v minulosti. Má na tom zásluhu zejména arcibiskup Pell. V roce 1999 bylo zde 18 seminaristů a 4 kandidáti. Dnes je zde 33 seminaristů a přes 30 kandidátů. Zdravý vývoj je patrný v seminářích těch diecézí, kde je silný biskup a jednoznačně ortodoxní.

Dnes je v Melbourne situace jiná. Seminaristé jsou nadaní a zbožní. V letech 1986 - 92 v Melbourne prošlo 100 seminaristů, z toho bylo 55 vysvěceno na kněze - z těchto kněží se jich 18 oženilo. Strašlivá bilance! Je to tím, že se na kněze pohlíželo jako na o něco lépe cvičeného pastoračního asistenta nebo sociálního pracovníka.

Dnes už v Melbourne není "moderní" odhazovat breviář, seminaristé se modlí růženec, jsou zde noční adorace, o nedělích se drží Svatá hodina se svátostným požehnáním.

Arcibiskup Pell stanovil obnovu semináře jako svůj prvořadý úkol a to na základě papežova dokumentu Pastores Dabo Vobis.

Tato změna se setkala s odporem médií. Liberálové pomlouvají, že noví kněží jsou většinou homosexuálové.

Také jsou někteří jako profesor Joyce z Australské katolické univerzity, kteří chtějí "klerikalizovat" laiky a přisoudit jim kněžské úkoly. Tvrdí, že farnosti bez kněze budou přínosem, prý Církve bude nucena světit ženy.

Noví seminaristé vzbuzují naděje nejen v Melbourne, ale v celé Austrálii.

Do čila diecéze Lismore byl dosazen Geoffrey Jarrett, bývalý anglikánský kněz. Při uvedení do úřadu byl přítomen arcibiskup Pell.

V této zemi mají laici často dilema - kde studovat teologii, která by byla pravověrná. Mnoho škol totiž poskytuje pokroucenou teologii. Studenti v takových školách se buď musejí pitvořit nebo dostanou špatnou známku. Školou, kde takový problém není, zůstává Centrum pro tomistická studia v Sydney. Je loajální filozofickým principům sv. Tomáše Akvinského a učení Církve. Od letoška smí škola udělovat akademické tituly. Školu vede pravověrný řád Legionáři Krista (ten má v Římě také Papežské Athenaeum Regina

Apostolorum). V Centru mohou studovat také ti, kteří nemusejí skládat zkoušky a netouží po titulu. Školné je zde velice nízké.

Ostatky sv. Terezie z Lisieux putují po Austrálii. Také byly vystaveny v Perthu v kostele bosých karmelitánů. Vloni byly ostatky v Irsku, kde je přišlo uctít 2 miliony lidí.

USA

Emmanuel Tov, editor, oznámil ve veřejné knihovně v New Yorku, že budou kompletně vydány Kumránské svitky od Mrtvého moře. V letech 1947 - 1956 bylo v jeskyních u Kumránu nalezeno 900 svitků (pocházejících z let 250 př. Kristem do roku 70 po Kristu). Svitky jsou psány v hebrejštině a aramejštině (na kůži nebo papýru). Psali je eséni, hebrejská sekta. Jsou tam kromě různých textů i části bible, zvláště cenný je úplný text proroka Izaiáše. Svitky vydá Oxford University Press.

Matka Angelica, zakladatelka konzervativní katolické televizní stanice EWTN, měla mozkovou příhodu na Štědrý den 2001. Sedmdesátiosmiletá řeholnice se však díky operaci mozku z nemoci dostala. Stanice EWTN podnítila "duchovní kytici" - za její uzdravení. Ta zahrnovala růžence, novény, mše sv. a další modlitby. Lidé se také modlili za přímlovu blahoslaveného Františka Xavera Seelose, redemptoristy 19. století, který pracoval v USA a na jehož přímlovu se zázračně uzdravilo mnoho lidí.

Stát Colorado zrušil dotace interrupčníkové organizaci Planned Parenthood. Stát jí dal před dvěma lety 320 000 dolarů. Proti tomu protestovala Jane Nortonová, ředitelka pro zdravotnictví. Úspěšně!

Interrupčníci z Planned Parenthood pracují i mimo USA. Zaměřují se zejména na státy Afriky, Asie a Latinské Ameriky. V Argentině například otevřela pobočku, která propaguje "bezpečný sex" pro mladistvé. Zákon však zakazuje dávat antikoncepci a abortivní prostředky nezletilým do 18 let.

Posledním útokem na chudé státy byla konference Planned Parenthood v Cuernavaca (Mexiko). Zde přemýšleli, jak obejít zákaz interrupcí v některých státech. Promluvila tak Frances Kisslingová, prezidentka organizace Katolíci pro svobodnou volbu.

Proti konferenci protestovali aktivisté pro život v Mexiku. Také aktivisté z HLI, největší světové organizace pro život.

Konzervativní katolická televizní stanice EWTN rozšířila španělské vysílání pro hispánce v USA na 24 hodin denně. Jsou zde vysílány také programy HLI.

V roce 1970 tři členky feministické organizace NOW založily organizaci "Katolíci pro svobodnou volbu" (CFFC). Organizace se zvětšila díky finančním darům Forda, Teda Turnera, církve unitářů, Rockefellerů a časopisu Playboy. Úzce spolupracuje se skupinami: Ženy - Církev, Konference pro svěcení žen. CFFC chce převrátit dosavadní pořádek a strukturu Církve a nastolit New Age. Frances Kisslingová, bývalá řeholnice nyní prezidentka CFFC, řekla: "Bůh mě postavil na zeměkouli, abych papeži udělala těžkou chvíli. Roky jsem strávila tím, že jsem hledala vládu, kterou bych mohla svrhnout, aniž bych šla do vězení a našla jsem Církev." CFFC je pro interrupce a dělá Církvi ostudu. Lidé zvenčí ji berou jako katolickou organizaci.

Před zahájením Světového ekonomického fóra v New Yorku jednali spolu hlavní rabín Israel Meir Lan a kardinál Francis Arinze. Kardinál Theodore Mc Carrick z Washingtonu řekl, že on a mnoho vůdců jiných náboženství se solidarizují s demonstranty proti globalizaci.

Velká Británie

Do čela skotské arcidiecéze Glasgow byl jmenován nový arcibiskup Mario Conti (po zesnulém kardinálovi Thomasu Winningovi). Mario Conti byl biskupem v diecézi Aberdeen od roku 1977 a úzce spolupracoval s kardinálem Winningem - např. na zákazu projevování homosexuality ve školách a v úsilí pro život, které poskytovalo peněžní pomoc chudým těhotným ženám, aby nešly na potrat. Conti byl od roku 1984 členem Papežské rady pro prohlubování křesťanské jednoty. Je znám pro podporu ekumenismu.

Contimu je 68 let, jeho předci byli Italové. Studoval teologii zčásti ve Skotsku, poté studoval v Římě (byl v Papežské skotské koleji). V roce 1958 byl vysvěcen na kněze a o rok později dokončil studia na Gregoriánské univerzitě (Řím).

Katolické školství v zemi se potýká s nedostatkem zájmu pracovat v čele církevních škol. Je to způsobeno zvýšenými požadavky a tlaky na vedoucí. Také počty katolíků se v Británii zmenšují. Je obtížné získat nové ředitele. Některé školy inzerují tato místa třeba třikrát.

Dne 9. 1. 2002 byla v Londýně slavnostní mše u příležitosti stého výročí narození blahoslaveného Josemaría Escrivá. Hlavní celebrant byl kardinál C. Murphy - O Connor. Lesk slavnosti byl zvýšen oznámením papeže, že byl uznán druhý zázrak na přimluvu blahoslaveného a takto se otevřela cesta ke svatořečení (bude 6. 10. 2002). Někteří nepřející lidé kritizují, že se blahořečení příliš uspěchalo.

Při slavnostní mši kázal mons. Nicholas Morrish, regionální vikář Opus Dei pro Británii. Vysvětlil, že Escrivá objevil, že Bůh může být nalezen prostřednictvím práce - nejenom té placené, ale dobrovolné, také domácí práce a zápasy těch, kteří nemohou pracovat v důsledku nemoci. Kazatel zdůraznil, že Escrivá viděl svatost jako úkol pro každého.

Ve Westminsterské katedrále je instalována výstava popisující život zakladatele Opus Dei. V Británii má Opus Dei 450 členů.

Richard Taylor působí jako kněz v Křesťanském centru v Solihullu. V mládí bral drogy a vedl partu zlodějů. Ve věznici se obrátil. Říká: "Má minulost je jako rána, kterou ponesu celý život. Dnes chci pomáhat lidem a činit zadostiučinění."

Kardinál. C. Murphy- O Connor kázal při mši v kostele sv. Máří Magdaleny v Sandringhamu pro Královskou rodinu. Řekl, že to je důkaz, že se ekumenismus rozvíjí. Kázal o Panně Marii. Také o ekumenismu jako o cestě, po které se nelze vracet.

Biskupové založili novou organizaci, která má nahradit dřívější katolickou misionářskou společnost. Kardinál C. Murphy - O Connor vytýčil nový směr. Připustil, že křesťanství zaostalo ve své vůdčí povinnosti v životě lidí a v morálce. Přesto je optimistický: "Musím jít a budovat evangelizující komunitu." Nová organizace má formovat laiky. Církev má oslovovat také chudé nebo nějak postižené. Kardinál řekl, že se má změnit kultura katolicismu v zemi.

Nyní se v Londýně jedná o stavbě mrakodrapu Heron Tower (42 poschodí) v sousedství katedrály St. Paul's. Katedrála je skvostem barokní architektury stavitele Christophera Wrena. Je to dominanta Londýna. Nyní ji má zastínit mrakodrap. Jakoby to mělo symbolizovat vládu peněz a potlačování duchovna v zemi.

Představitelé města Luton přejmenovali vánoce na "luminos" - termín z knihy o čarodějnickém učni Harry Potterovi. V Glasgowě zase přejmenovali vánoce na "zimní festival", v Sheffieldu mají místo vánočního osvětlení "městská světla." Některé křesťanské skupiny protestovaly.

Člen parlamentu za Labour Party, Frank Dobson podal návrh na změnu zákona. Chce, aby církevní školy byly nuceny přijmout alespoň čtvrtinu svých žáků jiného náboženství nebo ateistů. Zdůvodňuje to podivně. Televize ukázala žáčky katolické základní školy v Belfastu, jak jdou do školy rozvášněným protestantským davem. Podle Dobsona je vina na straně katolické školy Svatého kříže. Odpovědí na tento předsudek je situace v Liverpoolu, kde je největší koncentrace katolických škol v Británii. Náboženské napětí je v Liverpoolu nulové. Druhým faktorem je podle Dobsona napětí v severní Anglii mezi muslimy a ostatním obyvatelstvem. Některé státní školy mají takřka úplně muslimské žáky. Šetření ale ukázalo, že naopak je naděje, že tyto školy napomohou integraci muslimů do širší společnosti v Británii. Rozprava v parlamentě o návrhu nového zákona je důkazem, že nejde jen školství, ale je to demonstrace síly sekulárních sil, které jsou nyní sebevědomější než kdykoliv v minulosti.

Bývalý anglikánský biskup z Londýna vysvětluje, proč se stal katolíkem.

Zenit News Agency: "Jaký byl začátek vaší konverze?" Mons. Graham Leonard: "Mnoho let jsem byl velice zaujat událostmi v mé církvi, anglikánské církvi. Vždy jsem věřil, že víra je Boží dar, a proto není výsledkem individuálních objevů, které může každý učinit. Jako člen anglikánské církve jsem byl velmi zaujat, že se stále větší důležitost přikládala soukromým, individuálním interpretacím víry - interpretacím, které závisí na situaci, prostředí, na tom, co cítí církev, že se má rozhodnout nebo komentovat v jakékoliv dané chvíli.

ZNA: "Chápal jste toto sklouznutí do subjektivity, do relativismu v minulých letech nebo jste si uvědomil, že to bylo u kořene vzniku anglikánské církve?"

G.L.: "Opravdu, bylo to tak vždycky od reformace v 16. století. V této době, kdy se zrodila anglikánská církev, víra byla vyjadřována jako pokus odpovědět na politickou situaci vytvořenou Jindřichem VIII. Profesor (sir Maurice) Powicke to takto jasně vyjádřil: "Co může být definitivně řečeno o reformaci v Anglii, než že to byl akt státu." Anglikánská církev byla vydána

na milost a podřízena politickým cílům tudorovské monarchie. Aby to tak bylo, přestala být katolickou Církví a stala se církví Anglie."

ZNA. "Stával se tento proces často?"

G.L.: "Opravdu tento proces přizpůsobení víry potřebám okamžiku se potom stále opakoval. Mnoho let věroučný obsah víry závisel na výkladu formulací učiněném právníky. V posledních letech to záviselo na generálním synodu. Podle Lambethské konference - druhu synodu všech anglikánských církví na světě - každá církev v každém státě je svobodná, aby určila, jak by se mělo víře rozumět. Když jsem si to všechno uvědomil, také jsem pochopil, že nemohu v těchto podmínkách dále vykonávat svou kněžskou službu."

ZNA. "Bylo rozhodující, že Církev Anglie zavedla kněžství žen?"

G.L.: "To byla rozbuška, protože to znamenalo vytvoření nové obce, podle které každý musí věřit to, co církev nevyžadovala jako věc víry. Byl to krok ve velké míře ve spojení s procesem subjektivismu, podle kterého každý je svobodný věřit to, co si přeje. To se již stalo s vírou ve vzkříšení."

ZNA: "Jste ženatý, jak je běžné u anglikánského kléru. Jak vaše žena přijala vaše rozhodnutí konvertovat, což znamenalo vzdát se blahobytného života biskupa Londýna a přestěhovat se do nejisté situace?"

G.L.: "Chtěla se stát katoličkou přede mnou, ale nikdy mi to nechtěla říct, aby na mě nevykonala nátlak kvůli mé odpovědnosti uvnitř anglikanismu. Stejně jako já je velmi šťastná od doby, kdy jsme se stali katolíky."

ZNA: "Cítíte se vítaný v katolické Církvi?"

G. L.: "Velmi, bez jakýchkoliv výhrad."

ZNA: "Jsou anglikánští kněží šťastní, když se jako vy stali katolíky?"

G. L.: "Ano, bez pochyby. Neznám ani jednoho, který by nebyl šťasten."

ZNA. "Jakou práci dělají po své konverzi?"

G. L.: "Stejnou jako jakýkoliv jiný katolický kněz: ve farnostech, jako kaplani na univerzitě či v nemocnici a jako profesori. Například jeden z nich, který byl knězem v londýnské diecézi, když jsem byl jeho biskupem, je nyní generálním vikářem v katolické diecézi Westminster. V mém specifickém případě byl jsem jmenován prelátem Jeho svatosti, na což se pohlíželi bývalými anglikány jako na souhlas Svatého Otce, přijetí, kterého se nám dostalo už místně. V mé službě jsem se soustředil na dávání exercicií diecézním kněžím například na pozvání arcibiskupa z Birminghamu. Právě před několika týdny jsem dával exercicie benediktinům v Anglii."

ZNA. "Někteří dokonce i v katolické Církvi požadují, aby papežský primát přestal být jurisdikční a stal se jen čestným primátem. Co si o tom myslíte?"

G. L.. "Podstatné o Petrinském primátu je, že to není čest, ale jurisdikce. Je to tak, protože jde o obranu víry, práva pravdy. Papežský primát je podstatný pro Církev, protože jde o božské ustanovení. Je to také podstatné k získání pravého spojení mezi církvemi."

ZNA. "Myslíte si, že by se měly učinit ústupky v ekumenickém dialogu, aby se dosáhlo snadněji spojení?"

G. L.. "Nemyslím si, že by se mělo mluvit o ústupcích. Pravda není objevena v jednáních ale v poslušnosti."

ZNA: "Vidíte, že katolická Církev trpí krizí?"

G. L.. "Krise katolické Církve závisí na perspektivě každého, protože je v ní mnoho pozitivních věcí jako jsou nová hnutí a oživení, které se děje ve farnostech... Mám vždy úplnou důvěru v milující moc Boha a jeho plány s lidstvem. Úplně věřím v Boha, věřím v Církev, kterou nám dal, a proto mám naději. Je to tato Církev, která musí vést k naplnění Božího plánu na spásu člověka."

Mexiko

Vatikánská Kongregace pro svátosti a bohoslužbu napsala biskupovi Arizmendimu, aby nejméně pět let nesvětil ženaté jáhny. V oblasti Chiapas bylo v několika letech vysvěceno 335 indiánských ženatých jáhnů (a jen jeden kněz). Kongregace sdělila Arizmendimu, že on a jeho předchůdce vytvořili církevní model cizí tradici a životu Církve. Indiáni tvrdí, že je v rozporu s jejich kulturou, aby význačná autorita, jako je kněz, neměla manželku. Indiánské vesnice Chiapas jsou často bez kněze.

Holandsko

Biskup Hurkmans v televizi oznámil, že Církev nebude poskytovat církevní pohřby osobám plánujícím eutanázii.

Vatikán

Papež požádal kardinála Jorge Medina Estévez (prefekt Kongregace pro svátosti a bohoslužbu), aby i po svých 75 letech setrval v úřadě. Liberálové tvrdí, že kardinál chce v liturgii návrat před 2. vatikánský koncil. Vloni vydal instrukci o liturgických překladech, čímž se znelíbil liberálům v anglicky mluvících zemích (viz reakce arcibiskupa Weaklanda - USA).

USA

Skupina deseti katolických profesorů z univerzity Harvard žádá, aby odstoupil kardinál Bernard Law za to, že údajně chránil kněze pedofila. Kardinál odpověděl tím, že zveřejnil jména kněží podezřelých z pedofilie. Skandál vyvolal reakce v mnoha dalších diecézích. Desítky kněží byly suspendovány. V některých případech jde ale o křivá nařčení kněží. Jeden kněz byl obviněn z deliktu před 30 lety. Kněz obvinění popírá. Dokonce kardinál Joseph Bernardin byl dříve takto obviněn. Od roku 1985 Církev už musela zaplatit 500 milionů dolarů za údajné pedofilní činy kněží. Je třeba uvážit, že případů zase není tolik - v USA je 46 000 kněží, 194 diecézí a 64 milionů katolíků.

Irsko

V druhé největší irské diecézi Down and Connor nebyl vysvěcen vloni ani jeden kněz. Počet seminaristů je 8 (v roce 1996 to bylo 26). Počet kněží klesl z 221 na 197. V této diecézi je i velké město Belfast. Biskup Walsh řekl, že je to zaviněno tím, že Západ ztratil své duchovní kořeny a náboženský smysl. Vyzval rodiny, aby si vzaly hodnoty z učení Církve a ne z trhu.

V zemi se 6.3.2002 konalo referendum o interrupcích. Prezident státu vyzval voliče, aby hlasovali ano - byl zde návrh zákona, aby se v zemi nemohly provádět interrupce, když těhotná žena vyhrožuje sebevraždou. Takový případ se již stal: soud umožnil ženě interrupci po znásilnění, žena

vyhrožovala sebevraždou. Prezidentův postoj podpořili katoličtí biskupové. Věc měla ale jeden háček: v návrhu zákona bylo uvedeno, že život nezačíná početím, ale uhnízděním vajíčka - to znamená otevření cesty k používání pilulek "ráno po" a ostatním metodám rané interrupce. Prezident řekl, že když se bude hlasovat ne, vláda uzákoní možnost interrupce, pokud těhotná žena hrozí sebevraždou. Dvacet skupin pro život řeklo, že je to vydírání a radilo k ne. V parlamentě před referendem se vedly ostré diskuse mezi politickými stranami. Účast v referendu byla třetinová, ne získalo 51 procent. Irsko je nadále jednou z mála opravdu demokratických zemí v Evropě.

Izrael

Po pěti letech křesťanských protestů izraelská vláda rozhodla o zastavení stavby mešity vedle chrámu Navštívení v Nazaretě. Vatikán prohlásil, že muslimové provokovali a věří, že to nepovede ke zhoršení vztahů mezi křesťany a muslimy.

Francie

Dne 6.1. 2002 izraelský náměstek ministra zahraničí řekl, že Francie je nejvíc antisemitskou zemí na celém Západě. Obvinění hned popřel francouzský prezident a izraelský velvyslanec v Paříži, který uvedl, že Židé jsou v zemi dobře integrováni.

Německo

Papež nařídil biskupovi Franzi Kamphausovi z Limburka, aby zastavil vydávání osvědčení k interrupcím v diecézních střediscích. Kamphaus dlouho vzdoroval papeži, ale nakonec ustoupil. Nyní už žádná katolická poradna v zemi tato osvědčení nevydává.

Na rovinu o nepříjemných problémech

Sv. Otec Jan Pavel II. se dotkl ve svém poselství na Zelený čtvrtek, aniž by jmenoval, smutného problému nejnovějších pedofilně-homosexuálních afér některých duchovních. Zdá se, že případy tohoto typu se množí. V průběhu posledních 10 let to bylo nejprve Rakousko, potom Irsko, teď v Polsku dosud neuzavřený případ poznaňského arcibiskupa Paetze. Nejhuře je však na tom Církev v USA. Kardinál Bernard Law z Bostonu byl pod nátlakem médií donucen zveřejnit seznam 90 kněží své arcidiecéze, kteří v uplynulých desetiletích byli podezřelí z pedofilního nebo homosexuálního chování. Zároveň přiznal, že během minulých deseti let se podařilo arcibiskupství odvrátit soudní žalobu z těchto důvodů proti 70 duchovním a dohodnout se s jejich oběti na mimosoudním vyrovnání.

Je pravdou, že kněží, kteří se tímto provinili, jsou v mizivé menšině. Podle statistik z doby před padesáti či více lety představovali pouhý zlomek procenta z celkového počtu. Nemáme k dispozici údaje, kolik takových případů je u duchovenstva nekatolických vyznání a v jiných profesích, tj. mezi učiteli, vychovateli, lékaři atd. Jisté je, že přinejmenším zcela určitě nikoli méně než u katolických kněží, soudě alespoň podle čas od času zveřejněných kauz. Současné stále častější jevy tohoto typu u katolických duchovních by se ale zdály nasvědčovat, že jejich počet pozvolna vzrůstá. Svědčí o tom i uvedená čísla z Bostonu. V této arcidiecézi, jedné z největších v USA, působí cca 4 tisíce katolických kněží. Jestliže v posledních deseti letech nejméně 70 jich bylo údajně vinných těmito delikty, potom se to už blíží ke dvěma procentům.

Kladu si smutnou otázku, proč jsou tyto případy častější? Odpověď je možná pouze trojího typu:

a) V mnoha případech jde o vykonstruovaná obvinění, celá řada těchto kněží je ve skutečnosti nevinných. I na to musíme objektivně brát zřetel, víme přece, že Kristovi nepřátelé budou vždycky hledět Jeho Církev pošpinit a morálně znemožnit. Ve třicátých letech hitlerovský režim taktéž vedl množství tzv. mravopočestnostních procesů proti kněžím. Po válce se ukázalo, že v naprosté většině byli nevinní. Těžko lze také uvěřit obvinění vídeňského kardinála Hanse Hermanna Groera ze zneužívání bývalých světců, kterážto aféra před šesti lety vedla k jeho nucené internaci v klášteře. Na celé věci je totiž nápadně podezřelé, že údajná oběť se přihlásila až dva-

cet let po domnělém činu, ačkoliv mohla reagovat když ne okamžitě, tak přinejmenším v r. 1983, kdy Vatikán zveřejnil jmenování Groera vídeňským arcibiskupem. Vystoupila až v r. 1994. Teprve za dva roky se ozvali další tři údajní poškození. Nechci si hrát na detektiva, ale toto rozhodně logicky nesesedí a vyvolává dojem, že všechno bylo vykonstruováno, protože pravověrný kardinál Groer jistým lidem vadil. Z kuloárů rakouských dobře informovaných kruhů je možno se dozvědět, že Groer byl rozhodnut propustit některé úředníky arcibiskupské kurie, o nichž získal důkazy, že jsou v zednářské lóži.

b) Do Církve proniklo mnoho nepřátelských agentů, kteří dospěli až ke svěcení. Jsou to mužové dávno od víry odpadlí, o jejichž pedofilii či homosexualitě jejich řídicí orgány věděly a proto je záměrně nasadily mezi duchovenský stav, aby ho svými aférami kompromitovali. Víme-li, že toto se dělo u nás za bolševické éry, kdy církevní tajemníci protlačovali do litoměřického semináře lidi bez víry a bez potřebných etických předpokladů, víme-li, že nacisté za protektorátu měli dosazeného do kněžských řad jako udavače německého patera Bobeho, jenž se po válce před soudem přiznal, že dávno odpadl a všechno konal z nenávisti vůči Církvi, kterou chtěl tímto zničit, potom nelze naivně předpokládat, že dnes se toto neděje. Cožpak zednářské lóže, New Age, postkomunisté atd. nejsou stejně nebezpečnými nepřáteli Katolické Církve? Na dokreslení situace lze také uvést zprávu z "Kirchliche Umschau" (3/2002) o aktech Gauckova úřadu v Berlíně, podle nichž špiónem komunistické východoněmecké Stasi ve Vatikánu byl jistý Polák "arcibiskup P". To ukazuje jednoznačně na tehdy ve Vatikánu pracujícího Paetze, dnes arcibiskupa v Poznani, obviněného z homosexuálního zneužívání bohoslovců.

c) Navzdory předcházejícím reálným možnostem nutno však také připustit, že naprostá většina obžalob je pravdivá a představuje zkrátka a dobře neomluvitelné lidské selhání. Tak je tomu alespoň určitě u 70 kněží z bostonské arcidiecéze. Potom ovšem je třeba se vši závažností se ptát, jak je možné, že tyto hříchy duchovních narůstají až jako důsledek neomodernistické výchovy na fakultách a seminářích? Jak to, že dříve se nevyskytovaly v takovém počtu? Není tím vinna právě nová mentalita, zastávaná horlivě i mnoha morálními teology, která zlehčuje hříchy proti šestému a devátému přikázání a žádá spolu s nátlakovými hnutími á la "My jsme Církev" apod.,

aby Církev prý byla v sexuálních otázkách "lidštější"? Která volá po "zrovnoprávnění" homosexuálních sňatků a pozvolna se už ozývá i ve prospěch prý "pronásledovaných" pedofilů (v USA je to v médiích slyšet stále častěji)? Pak ovšem je třeba radikálně změnit ducha formace na teologických fakultách a seminářích ve smyslu Tradice a pravověrnosti. Je zajímavé, že ani od médií nepřátelských vůči Církvi se nic nedozvídáme o takových a podobných aférách u tradicionalisticky a pravověrně katolicky orientovaných kněžských sdružení.

Nutno ovšem také se kriticky ptát, jestli církevní orgány jednají v těchto kauzách opravdu zodpovědně. To by mělo zajímat právě nás, laiky a rodiče (případně prarodiče). Nemůže nám být lhostejné, který kněz bude mít na naše děti vliv. Máme právo požadovat pro ně kvalitní, vysoce ušlechtilou kněžskou osobnost. Nebudeme-li mít jistotu, že se nedostanou do ruky pedofila s kněžským svěcením, který může jejich víru i morálku nadosmrti zmrzačit, jak můžeme potom důvěřovat církevní autoritě? Tuto otázku by si měl sebekriticky položit kardinál Law z Bostonu, jenž kněze Geoghana, který od šedesátých let má na svědomí více než 130 zneužitých chlapců, neustále po odhalených deliktech posílal na psychiatrickou léčebnu a na základě posudku psychiatrů ho potom znovu zařadil do duchovní správy, aby mohl ve svých hříších pokračovat. Lze toto nazvat zodpovědným jednáním pastýře? Plnou pravdu vyslovil předseda americké biskupské konference Wilton Gregory, že v takových případech církevní autorita "ne vždy reagovala přiměřeně". Koneckonců nemusíme chodit ani do daleké Ameriky. Při veškeré úctě k olomouckému arcibiskupu mons. Janu Graubnerovi, jenž se stal terčem nepravdivého nařčení v případě viných sklepů a kterého se právem zastaly týdeník Světlo a Radio Proglas, musíme sine ira et studio konstatovat, že jeho jednání v kauze faráře Františka Mertty, usvědčeného z pedofilního zneužívání ministrantů, nelze schvalovat. Neobviňujeme mons. Graubnera z úmyslného krytí Mertty, k tomu nemáme žádné podklady. Arcibiskup byl ale již dříve informován o závažném podezření holešovského faráře Mertty z pedofilie. Plně chápeme, že nemůže, dokud věc ještě není uzavřená, uplatnit postih, zcela oprávněný je též zájem, aby se věc nerozmazávala, má však pravomoc (a povinnost) učinit potřebná opatření k ochraně mládeže, která by se mohla octnout v jeho dosahu. Logicky se nabízí Mertovo přeložení někam na Jesenicko do farnosti, kde žádná mládež není a nedělní

mše sv. se účastní jen dvacet lidí v důchodovém věku, případně ho vzít na arcibiskupství k úřednické práci až do vyšetření záležitosti. Jenže mons. Graubner ho přeložil z Holešova do Napajedel, do podstatně živější farnosti, kde je daleko více mladých lidí v kostele a také ministrantů, čili pro Mertu mnohem větší příležitost ke hříchu. A on jí také jaksepatří využil. Nad ubohými mladými dušemi, jejichž víra, etika a důvěra v Církev byly tímto šeredně zohaveny, se svírá srdce. Arcibiskupovo jednání tady postrádá jakoukoliv logiku.

Případy pedofilie a homosexuality u kněží, rozmazávané patřičně médií, oživily opět debatu o celibátu. Ozývají se hlasy, které kladou těžké břemeno celibátu jako údajnou příčinu takového jednání. Proti tomu se ale dá namítnout velice snadno: Učitelé jsou přece ženatí a mající rodiny - a přesto se zneužívání mládeže vyskytuje mezi nimi také, procentuelně pravděpodobně ve vyšším stupni než u duchovních. A podle našich českých statistik k největšímu počtu takových deliktů dochází právě v rodinách, kde jsou děti objektem sexuálního využívání vlastními otci nebo otčímý.

Zrušení celibátu se prezentuje jako údajný "zázračný všelék" i na jiné ne-duhy v Církvi. Poukazuje se - a proč to zastírat - na řadu případů nedodržování celibátu, máme-li věřit německým údajům (podle mne přehnaným), tak prý přes polovinu katolických kněží celibát nedodržuje, což je více než před nějakými pár desítkami let. Opět platí: Jde-li o vyšší počet těchto jevů než dříve, tak potom se ukazuje jako špatná celá tzv. pokoncilní formace duchovenstva na fakultách a v seminářích s tzv. "pozitivním pohledem" na sex. Krom toho ani případné zrušení celibátu by nic nevyřešilo. Pravoslavní a protestantské denominace mají ženaté duchovenstvo - a kolik tam je skandálů s jejich manželskou nevěrou a rozvody, vezměme si jen naši biskupku Československé církve husitské dr. Šilerovou.

Znovu a znovu nás to vrací k jednomu společnému jmenovateli, k tzv. "duchu koncilu": otevřít se světu včetně jeho liberálního postoje k sexu bez ohledu na jasnou řeč Desatera a katolické morálky. Laxní a málo zodpovědný postoj některých biskupů k případům pedofilních duchovních je pravděpodobně také důsledkem této mentality. V dřívějších dobách bývali kněží, kteří se tímto provinili, izolováni natrvalo v klášteře a do pastorece už nikdy nesměli, zvláště pak neexistovalo, aby se mohli stýkat s mládeží. Dnes naproti tomu stačí jenom - jako v případě bostonské arcidiecéze - klad-

né vyjádření psychiatra a kněz-pedofil se octne znovu v pastorači a opět má kolem sebe děti a mladé lidi. Nesoudíme hříšníky, naopak se modlíme, aby všemohoucí Bůh byl těmto delikventům milosrdným soudcem. Na druhé straně však musíme kategoricky odsoudit skutek jako takový. Je smutné, když Církev mluví tomuto světu o morálce - a je zapotřebí, aby o ní mluvila a to intenzivněji než dosud - a zároveň je napadnutelná kvůli těmto případům. Hříchy takového druhu jsou o to nebezpečnější, že mají přímý a bezprostřední dopad zejména na víru mladého člověka a tím ohrožují jeho věčnou spásu. Ježíš Kristus přece řekl, že člověku, jenž pohorší, "jednoho z těchto maličkých", by měl být uvázán na krk mlýnský kámen. Spasitelova slova mají trvalou platnost.

Radomír Malý

Náhoda nebo řízení?

Světové události běží za sebou velice rychle. Ani se nestačíme divit. Žel, většinou nikoli k dobrému. Terorismus, nerespektování práv člověka, potlačování náboženských svobod, legální vraždění nenarozených dětí a starých lidí, záplava pornografie a násilí..... taková situace neposkytuje žádný důvod k optimismu. Jenže my se musíme ptát: Je toto přirozený vývoj nebo jde o řízení nějakých vyšších sil ze zákulisí, spojených, ať už vědomě nebo nevědomě, s knížetem temnoty, tj. d'áblem?

Podívejme se na některé přímo nápadně záhadné "náhody" světových dějin. Stačí si např. přečíst vzpomínky rakouského exkancléře a praktikujícího katolíka Kurta von Schuschnigga "Rekviem v červeno-bílo-červeném". Stál v čele vlády své země před druhou světovou válkou a neúspěšně čelil úsilí nacistického Německa připojit Rakousko k říši. Svůj statečný odpor zaplatil nakonec pobyt v koncentračním táboře. Schuschnigg se snažil podobně jako jeho předchůdce Engelbert Dollfuss (zavražděný r. 1934 nacisty) reformovat Rakousko podle směrnic papežských sociálních encyklik "Rerum novarum" Lva XIII. a "Quadragesimo anno" Pia XI. Přál si zlepšení tíživé sociální situace lidu a dělal všechno pro to, aby toho dosáhl. Nezadařilo se mu, což vedlo značnou část rakouského obyvatelstva k projevům sympatií vůči hitlerovcům a posléze k přání spojit se s říší. Schuschnigg ale uvádí jednu podstatnou informaci. K tomu, aby mohl zlepšit nelehký úděl pracujících

mas, zvláště pak odstranit nezaměstnanost, potřeboval pro rakouský průmysl zakázky. A ty mu byly soustavně ve vyspělých západních zemích odprávy právě tak jako finanční pomoc. Nacistickému Německu však nikoliv. Jedině díky zakázkám a finančním injekcím z USA a Velké Británie mohla III. říše prosperovat a chlubit se, v jak krátké době odstranila metlu nezaměstnanosti. Stalo se tak proto, že jisté vlivné kruhy, řídící ekonomiku světa, tomu tak chtěly, bylo v jejich zájmu, aby Hitlerovo Německo vzrůstalo ekonomicky, politicky i vojensky. Hospodářsky prosperující samostatné katolické Rakousko, v němž zákony odpovídají mravouce Církve, nebylo v jejich zájmu. Proto muselo být pomoheno Hitlerovi, Schuschniggovi však nikoliv, jeho malý katolický stát někdo mocný a vlivný odsoudil ke zmizení z povrchu zemského právě proto, že byl katolický. Nacistickému novopohanství, pronásledujícímu Církev, se naopak udělila maximální podpora. Každému, kdo aspoň trochu rozumí světové politice a dějinám, je jasné, že zločinný hitlerovský režim by nepřežil, kdyby za ním nestály vlivné síly nadnárodních monopolů, dirigovaných svobodnými zednáři, úhlavními nepřáteli Církve. Toto není fantazie, k těmto závěrům vedou jednoznačně dosud nezveřejněná a zamlčovaná fakta, nejnověji publikovaná známým italským žurnalistou Vittoriem Messorim, autorem knihy rozhovorů se Sv. Otcem Janem Pavlem II. "Překročit práh naděje"

Tak tomu bylo i v jiných případech. Bolševický režim v Rusku by se rovněž neudržel bez financí nadnárodních monopolů. Lenin odjížděl r. 1917 ze švýcarského exilu do Ruska jako agent německé císařské vlády, sestávající ze Svobodných zednářů. Toto nejnověji dokumentuje současný ruský historik D. Volkogonov ve své u nás nedávno vydané biografii Leninově. Ve dvacátých letech vyhlásil tento zločinný diktátor a likvidátor křesťanství tzv. "politiku NEPu", to jest uvolnění ruského prostoru pro podnikání zahraničního kapitálu. Jedině díky tomu mohla zločinecká komunistická diktatura v Rusku přežít a upevnit své pozice, což mnohokrát dokumentoval Alexander Solženicyn. Světové zednářstvo nemělo pochopitelně zájem, aby carské pravoslavné Rusko zaujímalo vlivné místo ve světě, zvláště pak když těsně před první světovou válkou vzrůstaly mezi pravoslavnými teology dle příkladu Vladimíra Solovjeva prokatolická smýšlení a sjednocení s pravou Církví Kristovou se zdálo být na obzoru. Také v jiných částech světa by se komunismus nemohl rozšířit, kdyby nebylo podpory vlivných ekonomických

kruhů a vlád velmocí, řízených zednáři. Když americký senátor Borah požadoval u prezidenta F. D. Roosevelta zákrok ve prospěch katolíků v Mexiku, kteří byli systematicky vyvražďováni komunisticko-zednářskou diktaturou Callese a Obregona, Roosevelt, sám zednář vysokého stupně zasvěcení, to odmítl a zdůraznil politiku nevměšování do vnitřních záležitostí sousedního Mexika. Genocida katolíků v této zemi zednářům vyhovovala.

Rovněž tak není žádnou náhodou současná záplava pornografie, legalizace potratů, umělého oplodňování a eutanázie. Předpokládat, že si teprve "lid" vynutil legalizaci potratů, je naivní. Známý lékař Bernard Nathanson, původně přední americký potratář, který se obrátil a posléze se stal velkým bojovníkem proti tomuto zlu a katolickým konvertitou, mnohokrát ve svých přednáškách upozorňoval na systematickou mediální kampaň provázenou drzou prolhaností, jež doslova "masírovala" americkou i jinou veřejnost tvrzeními, že embryo ještě není člověk, že je nutno uplatnit "právo ženy na svobodné rozhodnutí" apod. Tato propaganda byla financována ekonomicky nejvlivnějšími kruhy. Kdo víc maže, ten víc jede - říká staré přísloví. Obránci nenarozeného života takové finanční možnosti neměli, proto se podařilo veřejnost zpracovat k tomu nejhoršímu. V současné době provádějí tytéž trusty podobnou mediální masáž v rozvojových zemích. Cynicky se lze o umělé antikoncepci, popírá se zjevná skutečnost, že většina těchto preparátů je (nebo může být) abortivní, podvodně se prezentuje kondom jako "jediná účinná ochrana proti AIDS" (což je lehce i pro laika vyvratitelné poukazem na to, že kondom nechrání spolehlivě ani před otěhotněním), ale ani slovo o sexuální čistotě jako zaručeně jediné a kvalitní ochraně. Z pochopitelných důvodů: na této smrtelné nemoci si jisté kartely pořádně mastí kapsu. Jejich zájmem je, aby tato choroba kvetla a bujela a tudíž vzrůstala poptávka po kondomech, které se do Afriky masově chrlí i s požehnáním některých církevních hodnostářů, jak dokumentuje minulé číslo Řádu. Proto se nemohou dostat ke slovu hlasy propagující život v čistotě a sex jenom v manželství. Kloubí se zde posedlost ziskem se záměrem znemrazení světa a tím i jeho totálního odpadu od Boha a evangelních hodnot. To jsou krvavé zločiny, které volají k Bohu o pomstu. Jejich osnovatelé ze zákulisí zednářských lóží, New Age a jiných obskurních tajných sdružení jsou masovými vrahy na stejné úrovni s nacistickými a komunistickými.

To je jenom připomínka těch největších a nejhorších zel současnosti. Jistě by se jich našlo daleko více. Jedno je jisté: Nic se neděje náhodou. Nebyl

to nikdo jiný než výše citovaný zednář Roosevelt, který prohlásil, že "náhoda v politice a dějinách nikdy neexistuje" Všechno to špatné, ať už jde o atentát 11. září loňského roku v New Yorku nebo židovsko-arabský konflikt v Izraeli, je někde v zákulisí temnými silami naprogramováno. To konec konců potvrzuje i samo Nebe. Stačí jenom pozorně reflektovat poselství P. Marie z Fatimy a srovnat si je např. s poselstvími Matky Boží z japonské Akity (církevně uznané zjevení). Velice jasně v tomto směru hovoří P. Maria i k Donu Gobbimu, jak je dokumentováno ve známé Modré knize. Síly zla a nejtemnějšího zločinu řídí současnou světovou politiku. Všechno, co se děje, je právě tam naplánováno a schváleno samotným peklem.

Proto z lidského hlediska nemůžeme kromě protestu, vyjádření svého názoru a neúnavného šíření pravdy i za cenu obětí, které stojí za to, konat opravdu nic. Kdo ale má moc nad tím nade vším, to je trojjediný Bůh a jeho nebeští pomocníci. Mezi nimi má přednostní místo právě Matka Boží P. Maria. Jedině z této strany může přijít - a také přijde - účinný zásah. P. Maria ve Fatimě jednoznačně říká, že nakonec zvítězí Její Neposkvrněné Srdce. Stejným způsobem a jasnou řečí hovoří mnohokrát i k Donu Gobbimu, jak se lze dočíst v Modré knize. Tady katolík čerpá svůj jednoznačný optimismus navzdory všemu tomu, čeho je kolem sebe svědkem. O tuto radost z vidiny vítězství Kristova a Mariina, které určitě přijde a to už brzy, i když nevíme kdy a nevíme jak, ho není schopen nikdo připravit. Jenom jednoho je zapotřebí: vroucí vytrvalé modlitby a odevzdání se zcela do Božích a Mariiných rukou. Tam se člověk nemusí ničeho bát. Aleluja!

Radomír Malý

Zlo rozvodů

Papež Jan Pavel II. ostře odsoudil zlo, jakým jsou rozvody. Manželství je nerozlučitelné a v souladu s právem přírody, řekl Sv. Otec 28. ledna při audienci pro pracovníky římské Roty (nejvyššího soudního tribunálu). Odvolal se přitom na slova Ježíše Krista a tvrdě napadl moderní zákonodárství, které rozvody umožňuje.

Gosc niedzielny 6/2002

První mše sv. po létech v Kábulu

Po devíti letech vlády Talibanu se v Kábulu poprvé sloužila 23. ledna katolická mše sv. Celebroval ji italský františkán Ivan Lai v kostele náležejícím do areálu italského vyslanectví.

GN 6/2002

Poptávka po exorcistech vzrůstá

Počet kněží-exorcistů v Polsku vzrostl proti r. 1998 několikanásobně. Letos je jich už 50, zatímco před čtyřmi lety to bylo jen něco přes deset. Jeden z čelných polských exorcistů P.Andrzej Grefkowicz poukazuje na prudký nárůst lidí posedlých nebo spoutaných zlým duchem. Dává to do souvislosti s rostoucími aktivitami satanistických sdružení a také s heavymetalovou hudbou, jejíž texty častokrát vyzývají satana.

GN 6/2002

Arcibiskup nabízí vlastní život

V africké Nigérii, kde vládne islámské právo, byla odsouzena k smrti ukamenováním 30letá žena, matka 5měsíčního dítěte. Příčinou trestu je cizoložství (Nejvyšší soud nakonec rozsudek zrušil). Katolický arcibiskup hlavního města Lagosu Anthony Olubunmi Okogie nabídl místo ní svůj život. Chtěl tímto protestovat proti zavádění muslimského práva v jeho zemi.

GN 10/2002

Uctili památku mučedníků

V kostele kněží kongregace mariánů v běloruském městě Rosica se konala slavnostní liturgie a vzpomínka na dva kněze tohoto shromáždění, kteří za války při trestné výpravě hitlerovců nevyužili možnosti útěku a zůstali se svými farníky upáleni v dřevěné chalupě. Byli polské národnosti a jmenovali se Jerzy Kaszyra a Antoni Laszewicz. Oba byli prohlášeni r. 1999 Janem Pavlem II. blahoslavenými spolu s dalšími 108 polskými mučedníky.

GN 9/2002

V USA 63 mil. katolíků

Podle nejnovějších údajů činí počet katolíků v USA 63 milionů, což představuje čtvrtinu obyvatelstva. Katolická Církev je nejpočetnější náboženskou společností v této zemi. Proti situaci před 20 lety vzrostl počet katolíků o 13 milionů. Příčinou je hlavně příliv přistěhovalců ze zemí Latinské Ameriky. Žel, současně s matrikovým vzrůstem katolíků se projevuje pokles nedělní účasti na liturgii, který proti poměrům před 30 lety činí až 20 procent. Katolická Církev v USA je obrovský kolos se 194 diecézemi, 13 kardinály, 46 tisíci kněžími (30 tis. diecézních, 16 tis. řeholních), 7 tisíci základními, 1.600 středními školami a 235 univerzitami.

GN 9/2002

V Severní Koreji je nadále hlad

Katolická charita v Hongkongu oznámila, že v komunistické Severní Koreji, kterou její vládcové přivedli v letech 1996-7 k hladomoru, se situace zlepšila od té doby jenom nepatrně. Faktem je, že charitativní organizace dodaly tam velké množství potravin, nicméně nejslabší sociální vrstvy společnosti nadále hladoví. Právě pro ně je zapotřebí potravinová a lékařská pomoc.

GN 9/2002

Nová metoda boje proti pornu

Známý rakouský bojovník proti pornografii Martin Humer ohlásil novou taktiku boje proti tomuto zlu. Chodí po trafikách, skupuje pornočasopisy a odesílá je prokurátorům a policii s ohlášením trestného činu. Odvolává se přitom na platné rakouské zákony, které formálně porno zakazují.

Glaube und Kirche 1/2002

Počet satanistů stoupá

V Německu stoupá počet příslušníků satanských sekt. Podle údajů expertů z hamburského katolického arcibiskupství může dosahovat jejich počet až

7 tisíc osob, hlavně z řad mládeže. Před několika lety jich údajně bylo pouhých tisíc. Jako hlavní příčina se uvádí heavymetalová hudba a její rozšiřování.

TdH 7/2002

Oběti pravoslavných v Rusku

V Sovětském svazu za celou dobu jeho existence bylo popraveno nebo zavražděno celkem 200 tisíc biskupů, kněží a řeholníků. Počet pravoslavných laiků usmrčených pro víru je nevyčíslitelný.

Tag des Herrn 7/2002

Kanadský arcibiskup nařizuje zpověď

Arcibiskup v kanadském Halifaxu zakázal ve své diecézi nahrazovat zpověď generální absolucí, jak se běžně děje. Kněžím přikázal pravidelně být k dispozici svým věřícím ke svátosti smíření.

Information FMG 11/2001

Australský arcibiskup chce trestat manželskou nevěru

Drastické církevní tresty a také tresty podle státního zákona požaduje katolický arcibiskup z australského Sydney George Pell. "Proč by mělo být manželství jedinou smlouvou, kterou mohou lidé beztrestně porušovat?", ptá se arcibiskup.

Information FMG 11/2001

Odpor proti Humanae vitae znamená odpad od víry

Německý kardinál a významný teolog Leo Scheffczyk prohlásil v rozhovoru s deníkem "Tagespost", že odmítání encykliky papeže Pavla VI. "Humanae vitae" ve věci manželské etiky a umělé antikoncepce se rovná fak-

tickému odpadu od víry. Totéž znamená podle kardinála i pohrdání vyjádřením kongregace pro nauku víry o nepodávání sv. přijímání rozvedeným a nesouhlas s nedávným dokumentem "Dominus Jesus" o správném pojetí ekumenismu a jeho výstřelcích.

Information FMG 11/2001

Nehorázný nátlak OSN

Výbor pro odstranění diskriminace žen OSN vyžaduje po těch státech světa, které mají přísné zákony ve věci potratů, registrovaného partnerství a sexuální výchovy, změnu. Jinak hrozí uplatněním politických, případně ekonomických sankcí. Náš časopis již psal o nehorázném nátlaku tohoto grémia na Andorru. Stejně tak požaduje tento orgán OSN legalizaci potratů v Guatemale, po Kirgízii zase chce legalizaci lesbických svazků. Česko je kritizováno pro údajně přehnanou péči o těhotné ženy a matky. Itálie je v nemilosti proto, poněvadž lékaři mají možnost odmítnout potraty z důvodů svědomí. Takže naše otázka zní: komu slouží OSN?

Information FMG 11/2001

V Izraeli také eutanázie?

Generální prokurátor Izraele Elyakim Rubinstein soudí, že v některých případech by měla být eutanázie povolena. Chce toto navrhnout jako zákon. Izrael by se tak stal po Holandsku, australském Severním teritoriu a některých státech USA další zemí, která by tyto vraždy starých lidí dovolovala.

GN 5/2002

PPR je zločinecká organizace

Plakát s tímto titulem se objevil na ulicích některých amerických velkoměst. Podepsána je pod ním ALL, jedna z masových organizací na obranu nenarozeného života. Poukazuje na to, že tato "Společnost pro plánované rodičovství" má na svědomí nejméně 200.000 potratů. Zároveň plakát žádá vládu, aby PPR nebyla financována z veřejných zdrojů. "Potrat je nejhorší

forma terorismu. Proto je plně absurdní, když tváří v tvář tomuto nejhoršímu útoku na občany, jaký kdy tato země viděla, vláda tyto vraždy financuje....", stojí v letáku.

Information FMG 11 /2001

Sterilizace a potraty v Číně přikázány zákonem

Komunistická Čína dosud praktikovala politiku nucených potratů při druhém dítěti a sterilizace. Teď tuto zavedenou praxi vtělila do zákona. Kdo se jí bude vzpírat, může být zcela legálně potrestán vězením.

GN 5/2002

PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ

1. dubna 2002 OKTÁV: Sk2, Ev: Mt28,8-15

Drazí bratři a sestry,

Naplnění radostí ze vzkříšeného Pána máme také dnes v pondělí oktávu velikonočního příležitost zamyslet se nad některými velmi aktuálními problémy, se kterými se i my sami můžeme setkávat.

Slyšíme velmi často v médiích a čteme o korupci, podplácení o mnohých metodách, které vyražejí nečestností dech. O čem píše dnešní evangelijní úryvek? "Řekněte, že jeho učedníci přišli v noci a ukradli ho, když jste spali." Prostě, musí se to udělat tak, aby to vypadalo věrohodně, nebo dosad'me si sem cokoli: přesvědčivě, úctyhodně, pravděpodobně, protože nadpřirozený zázrak se zde naprosto nehodí. A co vždy zaručuje takové nečestné jednání: No přece peníze. Moc peněz. Je až šokující, jak tyto prostředky, které nazval italský spisovatel Papini "d'áblovy výkaly" působí magicky na tolik lidí.

Neskončili bychom do večera, kdybychom se pokusili o výčet použití těchto prostředků často velmi nečestnými způsoby, ale o to zde nejde.

Chtěl bych uvést jen jeden maličký příklad, který může leccos napovědět. Seriozní příručky varují turisty před cestou na Island, aby se nepokoušeli dávat například obsluhujícímu personálu v restauraci nebo jinde zpropitné. Mohu to potvrdit, Island'ané to považují téměř za urážku.

Na druhé straně se ale dovídáme, že vysokoškolsky vzdělaný člověk ve snaze získat mnohem více peněz se stal v bohaté zemi počišť'ovačem. Nebudu již mluvit o nešť'astných bytostech, které prodávají své tělo nebo dokonce mrzačí mravně své děti.

Co je důležité je vnitřní čistota. Jak to řekl jeden statečný starosta obce, kterého se pokoušeli zlomit obrovskou nabídkou peněz nečestní lidé, kteří chtěli v obci podnikat způsobem, který by ohrozil mravnost a společenskou soudržnost. I když by obec z těch peněz mohla udělat ohromné práce zvláště v bytové výstavbě, on měl odvahu říci ne. Peníze nejsou zdaleka všechno.

Je jistě smutno člověku, který čte v různém tisku a zdaleka ne pouze v bulvárním o lidech, kteří mají miliardy, ale nenapadne je pomoci potřebným. Na standartě této země jsou slova PRAVDA VÍTĚZÍ. Někdo skepticky poznamená: Vůbec to ale tak nevypadá. Lži a nenávist vítězí. Jistě, byl-li škrtnut Bůh, a také na standartě se to stalo, protože původně zde bylo PRAVDA BOŽÍ VÍTĚZÍ, tak není divu, že jsou zmatky. Velekněží a zákoníci se báli důsledků této obrovské PRAVDY PRÁZDNÉHO HROBU, proto začali ihned vynakládat největší úsilí, aby ji skryli. A ta poslední věta je přímo příznačná: A ten výklad je rozšířen až dodnes. Nebo chceme-li parafrázovat: a taková jednání jsou hojně rozšířena dodnes.

Budeme-li ale sami plni víry, budeme-li uchovávat Pravdu Vzkříšení v srdci a žít s ní, nikdo nebude moci obstát žádnými nečestnými praktikami. A ještě jedna myšlenka: Setkáme-li se s někým, kdo chce vyvolat spor o peníze či materii, nechme mu i plášť' či kabát. Zkušenost jednoznačně ukazuje, že takovéto jednání je požehnané a že se Pán o takového dobře postará. AMEN

P. Petr Dokládal

Co dokázal komunismus

Pokoj a dobro jsou hodnoty Božího království, k němuž máme příliš daleko ve světě a v českém státě. Na školství byly vždy dělány za každého režimu tlaky. Kdo chtěl v něm pracovat, musel se přizpůsobit duchu doby. Za éry diktatury proletariátu a reálného socialismu, jak je nazývali sami komunisté, obzvláště. Ti z pedagogů, kteří v ohýbání páteří u soudruhů neobstáli kádrováním, byli propuštěni ze školství. Na prvním místě to byli věří-

cí křesťané, kteří se nebáli vyznání víry v Boha a odmítli zřít se víry a návštěvy bohoslužeb v kostelích. Respektuji "zákon na ochranu osobnosti", přestože byl vymyšlen na ochranu zločinců. Dodnes nebyl českou vládou zveřejněn seznam agentů a spolupracovníků STB.

Komunisté jako jejich dávní předchůdci husité rádi používali k přesvědčování svých odpůrců výšek. Tak například případ studenta architektury Pavla Švandy z Boskovic. Byl na začátku let osmdesátých shozen pracovníky STB na dno propasti Macochy, protože odmítl "bonzovat", o čem mluvil v Římě o prázdninách se svým strýcem P. Tomášem Špidlíkem. Dodnes je ticho po pěšině, jak to je ve skutečnosti s tou naší spravedlností více jak 10 let od sametu.

Útok proti Božímu království zde na zemi byl zahájen "Velkou francouzskou revolucí", velikou v uskutečňovaném násilí proti katolické víře a věřícím. Co nezničil v 19. století liberalismus, to dokázala zničit komunistická totalita 20. století. Vláda KSČ si vypěstovala své pohůnky. K tomu sloužila "Večerní univerzita marxismu leninismu". Kdo jí prošel měl za komunistického režimu "zelenou" v postupu. Absolvoval jsem 1. ročník, potom jsem z ní vystoupil. Mé svědomí mi nedovolilo, abych v ní pokračoval. Tím jsem na celý život v éře reálného socialismu měl jako lékař znemožněn odborný růst a postup. Nelituji toho. Kdo z našich českých lidí chtěl mít snažší život, vstoupil do řad KSČ. Tak tomu bylo i v případě p. MUDr. Radima Uzla, jak jsem se dozvěděl v pořadu "Kotel" na TV Nova ve čtvrtek 6.12.2001. Dokonce to dotáhl na vedoucího ZO KSČ v Ostravě a vítal krajského tajemníka KSČ Mamulu, onoho pověstného Mamulu z let Husákovy "normalizace". Prošel jsem léty této tzv. normalizace a mám na ni nepěkné vzpomínky, zafixované v hloubi duše na celý život, i s hypertenzí a náběhem na cukrovku. Sledoval jsem čtvrtěční vystoupení na televizní obrazovce p. MUDr. Uzla a v jeho negativním postoji proti katolické církvi a kardinálu arcibiskupovi Miloslavu Vlkovi číselo jen zášť. Domnívám se, že původem jeho zášti a šíření dezinformací včetně poraden v Bavorsku proti interrupcím, kde podle slov MUDr. Uzla zasedají katoličtí kněží, je komunistická výchova v době kariéry lékaře Uzla.

Komunismus dokázal nejenom učit lidi krást a podvádět, ale lámal jejich morální charakter, na rozdíl od náboženství, kde se v mládí učí poznávat Desatero.

Domnívám se, že v dnešní době je nutno zahájit soustavné náboženské vzdělávání dětí již kolem pátého roku života děcka, tedy dříve, než se dítěti začne dostávat soustavného školního nenáboženského vzdělávání, i když ne zrovna protináboženského. Pro výchovu dětí je potřeba osobností, nejenom s pedagogickými vlohami, ale na prvním místě s dobrými charakterovými vlastnostmi. Ty však vznikají ve vhodném společenském klimatu. A to zde po více jak 10 letech od sametové revoluce neexistuje. Vidíme to i na neúspěšném "narovnání" navrácení majetků křesťanským církvím v ČR. Církev nikoho nestraší, jak argumentuje MUDr. Uzel.

Malé povzbuzení pro ty, kdo se rozhodnou pro Kristovu Cestu: on totiž Bůh většinou to ostatní, co se nám nedostává, přidá docela zadarmo a v takové míře, o jaké se nám ani nezdá a jaké bychom vlastním upoceným úsilím ani nikdy nedosáhli.

7.12.2001

Jaroslav Lhotka

Návrat k pohanství skutečností

Novopohanství v 20. století udělalo z mateřského lůna nejnebezpečnější místo na světě. A právě hnutí feministek by si to měla uvědomit. Všechny velké pokroky ženy v moderní společnosti pramení z důstojnosti ženy, které jí přinesla křesťanská víra na základě Kristovy bliženské lásky a sociální rovnosti. Křesťané od počátku hlásali rovnost muže a ženy a nebyl tímto zrovnoprávněním nový řád na světě - komunismus se svými koncentračními táboři, tábory nucených prací vydávané za "výchovné ústavy", souostroví Gula-gu. První kdo přišel na řadu byli právě křesťané, protože Kristus je pro komunisty největším nepřítelem k dosažení moci nad lidstvem. Zlehčovat původce zla je škodlivé.

Budoucí prezident USA Herbert Hoover řekl na pařížské mírové konferenci v r.1919: "Bolševismus je horší než válka!" Na sovětském území pomřely v době hladomoru na Ukrajině statisíce lidí hladem. Bělogvardějský exodus byl odhadován na 2 miliony lidí. Za celou etapu vývoje komunismu bylo vyvražďeno na 70 milionů Slovanů, nositelů křesťanství. Tvůrcem komunismu byl bezohledný, neurvalý kapitalismus 19. století, který kořistil z práce hladových lidí a tito se chytli na vábné sliby Karla Marxe a V. I. Lenina o pozemském ráji komunismu. Křesťané holý kapitalismus od počátku odsuzovali (Sociální encykliky papežů).

Největší dílo zkázy na přírodě jde nejvíce na účet protikřesťanských komunistických zemí a nikoliv křesťanů. I dnešní ekologické hnutí přehlíží zvláštní postavení člověka k přírodě. Bůh Bible hlásá: Země je moje a ty jsi pouze jejím dočasným správcem.

Osvícenci vedli kampaň za znehodnocení křesťanství a položili základy k tzv. Velké francouzské revoluci, která nebyla ničím jiným, nežli vybíjením křesťanů ve velkém ve Francii. Přání encyklopedistů bylo vyplněno. Lidé si zvykli vysmívat se Bohu, peklu, zatracení a zařídili si tento svět tak, aby jim vyhovoval zejména po stránce materiálních výhod. Nechceme kněží! Zaznělo. Chceme jen ty bohy, které nám poskytuje jen sama příroda. Osmileté děti pily kořalku, vojáci revoluce tančili s polovzrostlými dívkami, které měly přes nahá těla přehozena kněžská roucha, ženy s rozhalenými blúzami, z nichž vyhlížela ňadra, muži se spuštěnými kalhotami, vřeštěli. Z kostelních lavic a mešních knih vzplál oslavný oheň, do něhož horliví "ctitelé rozumu" házeli kříže, monstrance a svícny.

To všechno bylo kopírováno komunismem, tedy nic nového, pokrokového, jak s oblibou hlásají dodnes komunisté. Náboženství a Kristova Církev mají být zatlačeny v neoliberalismu do soukromé sféry. Co se nepovedlo v éře komunismu, to má být nastoleno novopohanstvím, vyznáváním kultu Matky země Gaji v éře neoliberalismu. Musíme pevně vyznávat Krista. Pokud křesťanství nebude zlomeno, komunismus na světě nezvítězí! Zatímco národní socialismus jako ideologie byl zakázán, komunismus úspěšně přežívá. Bud'me na stráž!

Jaroslav Lhotka

Duch svatý, ctnost čistoty

Bůh očekává naši lásku. Kolik je v nás lásky k bližnímu, tolik je v nás božského. Tuto lásku podněcuje v duši Duch Svatý. Láska sídlí v Duchu a člověk má dát duchovnu ve všem prvenství a neprodat ho za čocovici smyslového požitku. Všude, kde hmota strhává vše na sebe, život se stává surovým. Takový život vede člověka k pohrdání Božím dílem a člověk si nechá diktovat od pudů a je veden k pádu. Všechny společenské řády založené na materialismu (liberalismus, národní socialismus, komunismus), každý svým způsobem, pohrdají Božím dílem.

Dnešní neoliberalismus se pokouší propůjčit společnosti západní civilizace homosexualitu a prostituci jako poskytování služeb v tržním hospodářství kapitalismu. Tak se stala ctnost čistoty neznámým pojmem. Svatý Pavel chápe čistotu jako svatost. Nečistota zbavuje duchovního člověka jeho důstojnosti, ten klesá na úroveň zvířat a často pod jejich úroveň. Naše dnešní společnost chová k homosexualitě a k prostituci jisté sympatie, jako by byly pro naplnění smyslu jejího života stejně důležité jako tradiční hodnoty člověka spojeného z životem v manželství a rodině. Liberální feministické kruhy se snaží omezit práva rodičů. Tím se snaží poškodit celistvost rodinné výchovy (např. práva dětí na potrat, volný přístup k antikoncepci, právo na diskrétnost a poradenství bez vědomí rodičů). To všechno vede k oslabení rodičovských práv, i v oblasti víry a náboženství. Pokoj a dobro jsou hodnoty Božího království, k němuž máme u nás příliš daleko. Všech nekalostí dnešního života společnosti se musíme jako národ zříci, abychom k pokoji a dobru směřovali.

V dnešní době je nutno zahájit soustavné náboženské vzdělávání již od pátého roku života dítěte, než se děcku začne dostávat soustavného vzdělávání nenáboženského, i když ne zrovna protináboženského. Je třeba nepodcenit negativní vliv školského prostředí a nedostatečnou komunikaci mezi dětmi a rodiči. Někdy spatříme nevychované děti nevychovaných rodičů. Ani hluboce věřící křesťan nemusí být dobrým učitelem náboženství. Bez Ducha Svatého je modlitba jen uvolňovacím psychologickým způsobem a nikdy tajemné setkání s Bohem. Naučit děti modlitbě znamená naučit je hodně. Mnoho lidí se neumí modlit a modlí se málo. Proto nevidí Boží působení lásky na ochranu základních práv člověka, zakořeněných v důstojnosti života, neboť člověk byl stvořen k podobě Boží.

Člověk má prosit Ducha Svatého za jeho dary - dar moudrosti, rozumu, nábožnost, umění, vědění, Boží bázně, nebojácnosti. Jeho působením v nás dojdeme k Boží lásce, která začíná tam, kde končí láska pozemská. Bez lásky nemůže být ani pravdy. Hlásání pravdy je vedle lásky k bližnímu jedním ze základních principů, na kterých stojí celé křesťanské společenství. Vytváří skutečnou svobodu člověka, nezávisle na ekonomických jistotách člověka.

Žijeme v době totální vzpoury proti Bohu, v době sociálních zvrátů a nejistot. Přijímáme jako stát cizí migranty a přitom zásadně neřešíme situaci našich bezdomovců. Ne všichni se jimi stali ze své vlastní vůle. Podle nedávných sdělení v rozhlase je jich v ČR přes sto tisíc. Výstavba sociálních bytů

stále klesá a přitom naši politici stále, podle jejich slov, pracují pro tento lid. Všude naráží člověk na polovičaté řešení. Co potom nás čeká v době globalizace bez Krista, je snadné si domyslet. Nejen bez víry, ale ani bez pravdy se žít nedá.

To, co učiní Hospodin na konci dějin, bude určitě natolik radikální, že to vyrazí dech všem - Židům, křesťanům, i všem ostatním, co nevěří v existenci Boha, ale v relativismus. Svět, který má přijít, je zastřen tajemstvím. Definitivní soud nad celými lidskými dějinami ještě nezačal. Musíme se modlit za dary Ducha, který nám dá umění oslovit i ty, kteří jsou daleko od Boha. Kořeny úspěchu tkví v sociálním učení katolické církve, které je přijatelné i pro lidi, kteří nevěří v Boha. Nastal čas ho hlásat v každodenním životě. Je to povinnost každého pravověrného katolíka.

Jaroslav Lhotka

Vážená paní

Starý Jičín dne 6.9.2001

Daniela Iwashita

Listárna Lidových novin

P.S. 56

Pobřežní 224/20

186 21 Praha 8 - Karlín

Vážená paní,

Bohužel, již delší dobu nemám po zásahu blesku v provozu Internet, sahám tedy k této původní metodě odpovědi.

Zaujal mne váš sloupeček v LN, Glosa: "Mým biskupům" Protože je zcela jiný svým pojetím než mnohé ostatní, které se ohánějí středověkým tmářstvím a podobně, je velmi inteligentní a laskavý, tak mně dovolu, bych ve stejném duchu vyjádřil také já svůj názor, byť zcela opačný.

Já jsem samozřejmě šťasten, že Církev také i dnes hovoří. Svobodně, věcně a jasně. Ona totiž nepresentuje sebe, ale Ježíše Krista, který byl, je a bude navěky. Nemůže podléhat trendům doby, které se mění ve společnosti, která se od Evangelia odvrací. Problém však je, že se tak neděje v duchu Kristově, jak třeba ukazuje smutný pohled na současné Irsko. Nikdo nesmí snižovat lidskou důstojnost a bránit vyjádření svého přesvědčení. Je nesmyslem považovat druhého za nepřítele, nesdílím-li jeho názor. Svědčí to spíše o nepev-

nosti a nějaké formě skrytého strachu, či zranění. Církev musí hovořit vhod či nevhod, tak, jak jí to svěřil Ježíš Kristus. Nechci zde uvádět citace z Písma svatého.

Musí však promluvit tehdy, kdy se připravované zákony naprosto vzdalují Kristově nauce a Božím přikázáním, zvláště týká-li se to života.

V historii nacházíme silné radikalizující tendence vůči vztahům osob stejného pohlaví. Dnes, kdy miliony lidí na celém světě mrzačí svou přirozenou sexualitu svou nevázaností a touhou po stupňované erotice, není divu, že přibývá těch, kteří jsou neschopni normálního partnerského soužití. K těm lidem přistupujeme s láskou. Ale nelze povýšit něco, co nelze pojmout jako přirozené, za zákon. Stane-li se tak demokratickou formou, je zcela evidentní, že následky budou brzy viditelné a citelné. Je potom již otázkou dalšího vývoje po porušení tohoto řekněme precedentu, že se začnou hlásit o svá práva sadisté, masochisté, pedofilové atd. Domnívat se, že tento způsob uvažování je absurdní, je stejně naivní jako před lety vynález atomu.

Jinou otázkou je ovšem to, že hedonismus dnešních lidí je již na takovém stupni, že celou problematiku háže do oblasti: "Po nás potopa!" Co je mi potom, co bude za 20, 30, 50 let. My jsme se museli postarat o sebe, ať se snaží naši potomci. Já děti nemám, nechci říci naštěstí, ale když vidím, jaké perspektivy připravuje společnost našim budoucím, tak je mně velice smutno. Dnes řekněme prosadí minorita postižených se silným vlivem známých osobností svůj požadavek. 13. října vyjdou homosexuálové do ulic Prahy, aby konali svou manifestaci. Je to den Zjevení Panny Marie ve Fatimě. Snad se ten den budou také tisíce lidí modlit. Není ale třeba pojmát situaci v tom duchu, jak v mnohem ostřejším pojetí vidíme v Irsku. Křesťané nemohou mlčet. Musí spíše volit smrt než zradit své osobní přesvědčení. Jen takový člověk je hoden tohoto slova.

My se zvláště zde musíme moc a moc učit demokracii a toleranci, která neznamená vyřadit oponentní stranu zesměšněním nebo dokonce persekcí, chceme-li šikanou. Tvrdit, že se tak neděje, je určitě neakceptovatelné a nesouhlasí snad jen člověk buď rozumu mdlého, nebo, který se vyjádření svého názoru bojí o svůj post, místo či osobní zesměšnění.

Mohl bych daleko podrobněji tuto causu analyzovat.

Homosexuální vztahy odporují přirozenému zákonu. Filozof Immanuel Kant má na hrobě napsáno: "Dvě věci mne fascinují: hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně."

Televize uvedla v sobotu úžasný medailon jedné z největších současných osobností: Alexandra Isajeviče Solženicyna. Hle člověk: Ecce homo? Proč by ale mnozí další neměli chtít dorůstat mravně a osobnostně také takto? I zde by se mohla rozvinout možná diskuse. Otázkou ale je, kdo by o ni stál?

Homosexuální vztahy vylučují možnost předávání života. Odlučují pohlavní úkon od předávání života a degradují lidskou originalitu jen na libidozní akt. Nezodpovědná inzerce rozkoše zde plní svou zhoubnou roli. Homosexuálové si nevolí svou orientaci (pokud ovšem svou nezřízenou požívačností a konzumismem tento stav sami nenavozují), pro většinu z nich je to zkouška. Proto musí být přijímáni všude s láskou a soucitem, nikdo nemá právo jim toto vyčítat nebo je třeba pracovně persekuovat. Homosexuál nesmí být diskriminován, ale nemůže očekávat, že jeho orientace bude povýšena na zákon. Homosexuální osoby jsou povolány k castitidě, tedy čistotě. Tak jako kněží a řeholníci. Nedomnívám se, že je možno generalizovat tvrzení, či poznámku: "Katolíci si často nasazují asexuální masku" Zdá se mi to neobjektivní a nepravdivé vůči nesporně daleko větší části těch, kteří se opravdu zřekli sexu, rodiny a mnohých dalších hodnot z vyššího, Evangelijního pohledu.

Znám osobně desítky lidí a celých rodin, které se postí a žijí krásným a hodnotným životem. Jistě mohou být zesměšňováni, jejich děti šikanovány, ale zůstanou-li věrni Kristu, určitě vše překonají a zůstanou šťastni. Člověk dokáže vydržet a překonat mnohé (viz Alexandr Isajevič a mnozí další), ale nesmí zničit ve svém srdci a duši ideál a hlavně víru. Dnes je tato situace, díky moc Bohu, že se křesťané ozývají. Jaká bude situace v budoucnu nevíme. Jisté ale je, že hodnoty ducha, mravnost a čest spolu s charakterem čerpajícím z víry tady budou stále a lidé ubiti a zničení érou hedonistického materiálního konzumismu si na tváři na zemi opět uvědomí, co bylo opuštěno. Je mi líto, že v dějinách šly události drtivou většinou touto cestou.

Milá paní redaktorko, napsal jsem vám toho hodně, protože opakuji Vás si vážím. Zůstaňte tím, čím jste. Žehnám Vám.

V úctě.

P Petr Dokládál

Nelze mlčet!

Za komunistické totality vše bylo jednodušší a polarizované: buď kolabovat nebo ne! Vnucovaná bolševická pakultura dnes byla vystřídána kulturou americkou, leckdy taky pakulturou, jak ji nabízejí americké laciné televizní seriály. V této atmosféře vládnu peníze a vše se prožívá na úrovni byznysu. V takové společnosti není místa pro Krista, ale pro mamon, který se stává pro nový typ člověka 21. století vidinou lepšího zítřka. Taková společnost lidí žije ve spěchu, sobeckosti a povrchnosti života. Tuto společnost zachvátila touha vše mít, uchopit, zmocnit se, ale také zkonzumovat a prožít toho co nejvíce. Vládne tu kult síly, zdraví, věčného mládí a je tu sklon k ohromné povrchnosti ve všem, při níž se tolerance zaměňuje za lhostejnost.

Nelze být tolerantní k ničení duchovních hodnot a porušování důstojnosti člověka od početí k smrti. Nedostatek tolerance roste úměrně s nedostatkem výchovy v rodině, ve škole, ve společnosti, zdeformované absencí duchovních hodnot vytlačením Krista na periferii lidského myšlení.

Proto zdravá rodina, věrnost, poctivost jako pomoc slabším v nouzi, dnes je vzácnější, nežli tomu bývalo dříve, kdy lidé měli smysl pro čest a dané slovo platilo jako zákon a nebylo třeba advokátních úmluv. Tyto hodnoty vytvářely ušlechtilého člověka. Ušlechtilost je základem přátelství a vydrží až do hrobu.

Dobří lidé dnes opět prohrávají. Piláti stále přicházejí a stále odsuzují spravedlivé. Styl Pontia Piláta dnešnímu zřízení vyhovuje a to je velmi nebezpečné, protože se u takových lidí vytrácí smysl pro spravedlnost a nahrazuje se opatrností. Říká se, že opatrnost je matka moudrosti. Jaký ale má smysl, když u těchto lidí neexistuje statečnost? Opatrnost se v takových případech zaměňuje za zbabělost.

Všichni vidíme křivdy, bezpráví, lež a také ničení existencí - mravní i fyzické. Kdo se postavil proti tomu, kolik kněží se zastalo svých oveček, která komunita se celá semkla do boje proti bezpráví? Proti ničení víry a věřících?

Jestliže Církev má mít autoritu, musí sledovat každodenní starosti lidí. Pokud bude stát na straně spravedlnosti, práva a zejména práva těch, jimž je upíráno, poroste její autorita. V opačném případě bude klesat.

Strach se nesmí vydávat za zbožnost. Strach šíří poráženeckou náladu a morálku, činí z lidí spojence Antikrista. Kristově Církvi nesluší porážectví i když je církví trpících. A bylo by omylem považovat ji jen sídlem pokory a žádného protestu.

Nepřizpůsobujme se tomuto světu. Jsme tu proto, abychom do tohoto světa vnášeli světlo poznání pravdy. Žijeme v období krize autority. Kolik je dnes spořádaných rodin? Největší krizi autority prožívá Církev, o lidi kolem sebe se příliš nestará, s výjimkou profesionální charitní činnosti. Kolik je dnes pronásledovaných lidí pro pravdu, šikanovaných úředním šimlem z doby bolševika osvědčený nástroj mocných, kolik je před důchodem propuštěných ze zaměstnání s odbornou kvalifikací a to jenom proto, že se stali v rámci "delimitace" přebytečnými. Kde je Kristus, sebranko?

Jaroslav Lhotka

Světlo pro život.

Pravda jako zrcadlo, nastavené Pánem k uzdravení, ale také k usvědčení z hluboké duchovní slepoty těm, kteří si myslí, že jsou příliš jisti sami se sebou a nepotřebují žádné uzdravení, rozděluje lidi do dvou táborů - Světla a tmy. Tragédie zatvrzelých spočívá v zarputilém odmítání uzdravení svého zraku. Těmto lidem připadá nesnesitelné a pobuřující usvědčující pravda těch, kdo vidí skutečnost z Boží perspektivy a jsou tak posly Boží pravdy.

Pravda o španělské občanské válce byla za bolševické éry "tabu" a jen komunisti měli své právo vydávat desítky tisíc mučedníků, zavražděných orgány represivní Lidové fronty, za nepřitele pokroku lidstva. Tyto výzvy publikovali po celých padesát let tiskem a nemuseli se obávat trestního stíhání z falšování historie. V Lidové demokracii ze 4.6.1946 je zveřejněna zpráva podvýboru Bezpečnostní rady OSN pro vyšetření podstaty Francova režimu, v níž se OSN doporučuje, aby navrhla všem svým členům přerušení diplomatických styků se Španělskem, nebude-li Francův režim odstraněn. Všech pět členů podvýboru se jednomyslně na tomto usnesení dohodlo. Poválečná socialistická Evropa pak provedla hospodářské embargo Francova Španělska. Jinak se však stavěl k situaci Svatý stolec. Papež Pavel VI. označil generála Franca za zachránce křesťanské Evropy. Psal se rok 1964. Tentýž papež prohlásil dne 4. prosince v Bombaji: "Národy necht' skončí závody ve zbrojení a místo toho věnují své finanční prostředky a svou energii na bratrskou pomoc rozvojovým zemím. Každý národ, mající mírové úmysly a nepomýšlející na útisk a války, ať věnuje pouze část svého zbrojního rozpočtu velkému světovému fondu, aby bylo možno vyřešit četné problémy, jakými jsou výživa, ošacení a lékařská péče. Toho vše se tolika lidem nedostává."

V r. 1964 uveřejnilo UNESCO toto srovnání: Za jeden nový bombardér by bylo možno pořídit 75 nemocnic s 1.000 lůžky, nebo zřídit 30 fakult, každou pro 1000 studentů, nebo připravit 250 tisíc nových učitelů, nebo pořídit 50 tisíc traktorů, nebo 15 tisíc kombajnů. V té době vyjednával Svatý stolec o propuštění z domácí internace kardinála Josefa Berana. Režim Antonína Novotného ho propustil s tím požadavkem, že musí po propuštění odejít z ČSSR a nikdy se nesmí do své vlasti navrátit. A tak kardinál Beran odešel v pondělí dne 25.1.1965 do Říma. Nesměl se navrátit ani v období Pražského jara. V Římě zemřel v sobotu dne 17.5.1969.

Všechno, na čem spočine Světlo, ukáže se v pravém světle. Liberalismus stejně jako marxistický ateismus a útočný komunismus si zakládají na vynášení člověka a odstraňování pravého Boha ze života, útočný komunismus navíc vytváří kult osobnosti jako národní socialismus Třetí říše. Na přijetí tohoto lživého sebevědomí se používají agenti, kteří jsou rozmísťováni na důležitých místech ve společnosti a Církvi. Uvnitř Církve pak útočí na znevažování kněžského poslání. Zatímco lidé dobré vůle mohou vděčit za odhalenou pravdu těm, kdo mají odvahu jít za pravdou jako krácel Kristus v utrpení až na Kalvárii, jiní se snaží takové informace všemožným způsobem znevážit a zpochybnit. Mimo jiné i zastrašováním. Strach dává najevo jen ten, kdo se bojí Světla, aby nebyla poznána pravá tvář zla, na které lpí všechny zločinecké organizace, byť vystupují na veřejnosti v rouše beránčím.

Máme-li se dnes čeho obávat po pádu železné opony, tak jediné své nedostačující křesťanské uvědomělosti zavrhnout uctívání zlatého telete, pohodlnosti, kariérismu a zbabělosti. Kněz, který zanedbává základní úkony kněžské služby a jeho modlitba je povrchní, nemůže být ochráncem ovčince a pečovatelem o lidský a duchovní růst věřících, svěřených mu jako Kristovu služebníku. Katolická církev učí nerozlučnost manželství již 2000 let. A přesto poslanci Evropského parlamentu jsou pobouřeni projevem Jana Pavla II. o nerozlučnosti manželství. Podle EU má zavedení snažšího způsobu rozvodu vést k "zrovnoprávnění" nemanželských svazků, zvláště homosexuálů. Člověk má dnes dojem, jako by měl odpovídat stoprocentně stanoveným kritériím, jak má vypadat při vstupu do EU. Společnost, která má všechny vyspělé technické parametry, není ale duchovně připravena přijímat slabší a postižené, neboť se jí nedostává ve velkém láska k chudým a trpícím, slabým a bezbranným. Výsledkem je uzákonění v EU eutanazie, umělých potratů, léků proti těhotenství. Jen hlupák nepochopí, kam to všechno dospěje,

nebude-li se dostávat silných a nebojácných osobností mezi křesťany burcujících společnost z letargie a malomyslnosti - mě se to netýká - podle osvědčeného hesla v naší národní povaze "Nehas, co tě nepálí" Jenže křesťanské národy vymírají, i ten český.

Kde je tma, tam nic neroste, tam neexistuje život. Nemohu proto souhlasit se vstupem do takové unie evropských států, kde Světlo pro život je nahrazeno tmou s jejími důsledky - eutanazií, potraty, vysokou rozvodovostí, homosexuálními svazky. Jestliže se ČBK již v r.1998 vyjádřila ke vstupu ČR do EU, pak já osobně nemohu souhlasit s jejím rozhodnutím a považuji ho za špatné rozhodnutí. Člověk má být na pozoru před falešnými mesiáši a proroky. Kam to dospělo, když se vyzdvihovala neomylnost Hitlera jako Stalina či Gottwalda, dobře víme. Tehdy byl Bůh taky zavržen a Kristus vytlačen na periferii lidského bytí, jako tomu je dnes. Ovoce Světla je добрota, spravedlnost a život v lásce, tedy život podle Pravdy, Cesty a Života, který představuje Pán Ježíš. Písmo sv. říká: "Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých, Kristus tě osvíti. "Do r.1960 bylo spácháno 67.650 umělých potratů, do r.1990 107.131 a do r.1997 již 770.103 potratů (Rádio Vatikán 8.3.1999). Kde je Kristus v této společnosti?

Jaroslav Lhotka

Stíny na duši

Interrupce je zážitek smrti a je to smutná zkušenost. Víme - a každá psychologická úvaha to potvrdí - jakou katastrofální ztrátou je pro rodiče smrt jejich malého dítěte. Rovněž je známo, za jak velkou ztrátu to považují ženy, které prožily potrat nedonošeného dítěte. Je vskutku nezodpovědné ženám, které mají před interrupcí, nepovědět, že na ně čeká stejné utrpení. Stejný smutek za stejnou ztrátou jako po prožitém potratu, jenže ještě horší o to, že se pro potrat samy rozhodly. Je tedy rozhodně neudržitelný názor, že se žena může zbavit dítěte nezamýšleného nebo nechtěného, a to bez následků. Tíživé důsledky se však dostaví. Nemluvím o následcích z nějaké perspektivy duchovní, nýbrž o těžkých psychologických snech, jež mnohé ženy čekají. Když u některé ženy začíná tento proces smutku, neví prostě, co se s ní děje. Pokouší se tedy své pocity si nepřiznat a potlačit je. Tyto ženy cítí a za-

žívají svou ztrátu, ale nedovolují se oddat se smutku už proto, že samy se rozhodly pro interrupci. Přesto by svůj smutek potřebovaly prožít - zoufale a nutně by měly svůj smutek prožít.

Taková žena nikde nenajde povzbuzení, aby mohla svůj smutek prožít. Je bezmocná, vnitřně rozervaná, nezná žádný důvod ke smutku. Aby se nějak ospravedlnila a vyrovnala, začne užívat psychotropní prostředky: Tím chce své pocity zapírat a potlačovat.

Psyche - příliš složitá bytost

Nemáme možnost kontrolovat jednu oblast našich emocí a ostatní oblasti přehlížet. Zatímco se žena snaží zvládnout svůj smutek a smutnou náladu tím, že ji vnitřně potlačuje, začíná potlačovat i všechny ostatní pocity, popřípadě cítí, že všechny ostatní pocity jsou už potlačeny. A tak zakrývá své pocity, právě také ony city, které charakterizují rodinu: radost, smích, prostě radost ze života. Jak se nyní svým pocitům začíná bránit, jak se snaží přikrýt nádobu svých citů, dobře a pevně ji uzavřít, začíná prožívat svou emocionální izolaci - a tou je osamění. Její duševní zdraví je následkem toho stále labilnější, rozkolísané. Začíná být pro ni stále obtížnější zachovat ty nejdůležitější z jejích vztahů; pokud jde o cit k jejímu okolí, je jakoby přešla mrazem. Postiženy jsou právě ty pocity, jež jsou nutné pro nás všechny: zachovat zdravý vztah k hlavním osobnostem našeho života. Zkoumáním vyšlo najevo, že 70% dotazovaných párů se do jednoho roku po interrupci rozešlo, ať už byli manželé nebo ne. Interrupce se stala neúnosnou zátěží v jejich vztahu. Muž se třeba ženy zeptá: "To jsi ještě pořád tak citlivá? Pomalu bys na to mohla už zapomenout. Hod' to už za hlavu!" Ale přesně to ona nemůže. Pokouší se o to, ano, ale nedaří se to. Potlačila své pocity, ale ty vtíravé vzpomínky ne a ne zmizet. Klokotají pod povrchem a jiným způsobem se zase vynořují. Jestliže nyní žena cítí, že se její nejdůležitější vztahy začínají drobit, převládne u ní deprese a zoufalství. Zde musí svým pocitům dát volný průběh a déle je už nepotlačovat.

Hyperaktivita

Mnohé ženy si nechtějí přiznat důvod svého trápení, raději se uchylují k rozličným východiskům, jen aby se nějak zbavily syndromu, ve kterém teď vězí. Některé se přímo vrhají do práce. Jen co nejvíc pracovat, být v nepřetržité činnosti, aby se ty pocity nemohly znovu vynořit na povrch. Jiné ženy vi-

dí pomoc v drogách: v alkoholu, v nějakém uklidňujících sedativu nebo jiném léku či dokonce v ilegálních drogách. Toto všechno, jen aby nějak zamaskovaly tu děsivou prázdnotu ve svém nitru.

Poruchy

Pokud takové ženy nedaly svým pocitům volný průchod, dokud nedovolily svému smutku projevit se, aby se s ním vypořádaly, nedočkají se uzdravení. Jiným průvodním znakem tohoto syndromu jsou u mnoha žen poruchy spánku. Bývá to nespavost nebo těžké sny, v nichž figurují malé děti. Mnohé ženy jsou trvale pronásledovány vzpomínkami, také za dne. Nedokáží se se setrást myšlenkové společenství se svým dítětem, neustále musí se s ním zabývat.

Jsou však také ženy, u nichž se vytváří téměř úzkostná averze, odpor proti všemu, co nějak souvisí s malými dětmi. Když např. její přítelkyně otěhotní, není schopna se podívat, jak to její miminko roste. Nechce vidět, jak se její těhotná přítelkyně stává těžkopádnou. Může se stát, že zásadně nechce nakupovat v obchodním domě v blízkosti dětského oddělení, jiná se vytrvale straní synovečků a neteří. Snaží se vyhýbat se všemu, co nějak souvisí s rostoucím životem.

Vynucené chování

U mnohých žen dochází k nucenému způsobu chování. Víme už, že takové nucené chování stejně jako u alkoholismu nebo při drogování je v podstatě pokusem zamaskovat mnohem hlubší a mnohem bolestivější zranění. Ve skutečnosti taková žena, viděno zvenčí, se často přejídá, jakoby z donucení, nebo v opačném případě mnohé ženy nechtějí jíst vůbec, protože už pohrdají samy sebou. Mnohé ženy dokonce se uchylují k sebezničujícím a sebe-trestajícím způsobům chování. Buďto se nechávají zneužívat, nebo si zase příliš dovolují. Takové ženy mají pocit, že už nemají nárok na čistý milostný vztah a plnost pohlavního života. Proto střídají stále své partnery, jakoby samy sobě chtěly všemi způsoby dokázat, že už nemají žádnou cenu.

Sebevražedné myšlenky

Jsou i ženy, které po takové nenahraditelné ztrátě se rozhodnou pro podivný způsob satisfakce, jímž má být další dítě. Při kombinaci všech těchto způsobů chování, není-li v dohledu možnost zbavit se tíživého stavu, velmi mno-

hým ženám napadá i sebevražedná myšlenka, dokonce se o sebevraždu pokusí. Ale cožpak nevíme, že všechny pokusy o sebevraždu jsou v podstatě výkřiky o pomoc? Vždyť jsou to lidé, kteří volají o pomoc ze svého nejhlubšího nitra, lidé, jejichž duše úpěnlivě prosí, kdo by pomohl. Tak je to právě v tomto případě: já nevěřím, že taková žena chce opravdu spáchat sebevraždu, ve skutečnosti dychtivě touží po pomoci.

Uzdravení není možné bez smutku, zármutku, žalu

Co je však nezbytné, co se musí stát, aby se takto trpícím ženám dostalo pomoci? Mnoho žen bude hledat pomoc u psychologů. Jestliže však psycholog neví nic o postinterrupčním syndromu, budou se oba zabývat spíš jen tím syndromem, než jeho příčinou. Bude u dotyčné ženy řešit problém alkoholismu ale ne důvod, který ji pití alkoholu dohnal. Tím důvodem je ztráta dítěte. Já jí radím, co dělat ze všeho nejdřív: Ta žena se musí oddat smutku; musí oželeť tu ztrátu a prožít všechny pocity, které s tím souvisí. Hněv a zlost třeba na lékaře nebo na někoho jiného, kdo k potratu radil. Bolest, vinu a všechny ostatní aspekty, tím vším musí se přebrodit. Pokud se předtím ještě nikdy neodhodlala prožít takto svůj smutek, může se stát, že ještě po mnoha letech bude takovýmto způsobem trýzněna. Tato žena nesmí sama sobě namlouvat, že ve skutečnosti nešlo o ztrátu dítěte. Takovouto lež, která tvrdí, že to byla jen tkáň, jen nějaký shluk buněk, musí neustále a tvrdošíjně zamítat.

Pravdou je toto: je zde život. Život stvořený Bohem. Je stvořen a je to dítě. Ženě je nabídnut tento dar, aby jej přijala. A když jej nepřijme...? Ne, že bych vám chtěla podsunout nějakou vinu, ne; jediný důvod, proč mluvit o vině, je nutnost ukázat správnou cestu k jejímu uzdravení.

Často jsem už byla tážána, může-li být žena uzdravena od následků potratu jen pomocí psychologie, i bez náboženské komponenty. - Moje odpověď zní: Nemůže!

Nevěřím, že může být úplně vyléčena bez uzdravující síly víry. Já věřím, že jenom sám Původce života může vyléčit i ztrátu života. Jediný, kdo může darovat úplné uzdravení, je Bůh. Mé pevné přesvědčení je toto: Pohlavní spojení za určitých okolností, v nichž se dva lidé octnou, může být chybné; tvůrčí čin Boží však chybou být nemůže!

Proto radím všem ženám, které mluví o bolestných pocitech nad ztrátou svého dítěte, aby svůj vnitřní obraz, který mají o potratu, vyměnily a nahradily obrazem svého dítěte, jak je ukryto v Boží náruči.

Věřím, že Ježíš přišel na svět, aby nás učil pravé lásce. Učil nás, jak my všichni víme, krmit hladové, oblékat nahé, uzdravovat nemocné a zlomená srdce narovnávat. Nevěřím, že v naší společnosti existuje člověk, jehož srdce by bylo tak zlomeno, jak zlomena jsou srdce žen po potratech. Musíme jim přiblížit pravdu o tom, jak veliký hlad po uzdravení cítí ty ženy ve svém nitru. Musíme to však dělat s láskou, ne je odsuzovat. Musíme jim pomáhat léčit nemoc jejich duše. Musíme jejich zlomeným srdcím pomáhat znovu se vzchopit. Je k tomu ukrutně nutné ono psychické post-interrupční drama také vyjádřit a pojmenovat; ale prosit pak o odpuštění Boha, který je původcem našeho života, toužit po tom a za to se modlit.

Jen takto budou ty ženy schopny poznat své dítě v Boží náruči, jen takto naleznou úplné uzdravení a zakusí sílu odpuštění.

Dr. Susan Stanford, USA, psycholožka, sama postižená

"Druhou obětí při potratu je žena," říká Bernard Nathanson ve svém filmu "Němý výkřik. " Kdo však bere vážně utrpení žen, které potratily? Zmíní se o tom sotva kdo. Zde otištěné básně pochází od žen, které prošly velkým utrpením po duševním zranění v důsledku jejich potratů. Tak hluboce je zasáhla bolest! Potrat je cosi jiného, než o čem nám referují média. Je nutné mluvit pravdu.

Včera jsem neviděla jinou cestu

než tuto!

Dnes vidím děti -

kam to jenom jdu!

V mém srdci

křičí hluboká bolest!

Den po interrupci (R. M.)

Protikřesťanská nálada v České republice

Tímto článkem chci upozornit na jev, který se v naší společnosti začíná pozvolna veřejně projevovat - je jím protikřesťanská nálada. Někomu se snad může zdát hysterické hovořit o protikřesťanské kampani v České republice, v zemi, kde je podle zákonů svoboda vyznání. Mám ale k tomu důvody a také důkazy. Věřící sice mohou vyznávat svou víru, kterou jim oficiálně nikdo nebere, ale na druhou stranu jsou zesměšňováni a je proti nim útočeno při sebemenší příležitosti.

Určité kruhy - anarchisté, levicoví aktivisté, část feministek, aktivní ateisté a anarcholiberalové (tzn. ti co liberální myšlení pouze předstírají a jejich skutečným cílem je za všech okolností a všemi prostředky destabilizovat společnost) útočí proti všem pilířům konservatismu a tradicionalismu a proti všemu, co má řád a co je konstrukční. Vzhledem k tomu, že Římskokatolická církev takovým pilířem byla a stále je, útočí zmíněné kruhy také proti ní a věřícím. Jelikož jde navíc o kruhy ateistické (v některých případech až militantně ateistické), útočí i proti víře jako takové, proti Bibli, jdou proti Bohu a Kristu a snaží se věřící zesměšnit a tím pádem od víry odradit. Těmto kruhům, které na svou stranu strhávají i mnoho dalších ateistů, vadí na katolické církvi zejména její organizovanost, řád, disciplína a především tradiční negativní postoj k otázce potratů, registrovanému partnerství osob stejného pohlaví a konzumnímu způsobu života. Tyto postoje katolické církve a také její konservatismus, to jsou hlavní příčiny, proč tyto kruhy bojují proti Římskokatolické církvi, jejím věřícím (tzn. nositelům těchto myšlenek) a dalším křesťanským církvím, ale také proti křesťanství samotnému, tj. bojují proti zjevené pravdě.

Ke svým výpadům přitom používají různé způsoby. V době nedávne jim k tomu posloužil případ faráře v Uherském Brodě. Pro ty co neznají tento případ, široce přetřásaný v mediích, sdělím pár informací.

V prosinci minulého roku přinesla media zprávu, že farář Král z Uherského Brodu měl připomínky k záměru pořádat dětský karneval - tzv. slet čertů, kde mělo být pohromadě najednou třináct stovek(!) malých dětí převlečených za čerty. Akce se měla navíc stát největším shromážděním čertů a měla být zapsána do Guinnessovy knihy rekordů. Farář při své kritice akce argumentoval tím, že čert je symbol zla a sdělil, že množství dětí převlečených za čerty může mít na dětskou psychiku neblahý vliv. Pan farář si přitom ne-

přál zrušení sletu, ale pouze žádal, aby se sletu účastnily nejen děti v maskách čertů, ale i v maskách andělů a Mikulášů, tak jak to činí tradice.

Tento dobře míněný čin uherskobrodského faráře však byl okamžitě napaden medii a farář odviněn z demagogie. Slet čertů naopak odpůrci pana faráře označili za dobrou dětskou zábavu a čerta samotného za symbol dobra. Lokální problém, mimochodem na první pohled zcela hloupý, který neměl žádný dopad na veřejnost a nepřekročil by za normálních okolností nikdy práh Uherského Brodu, byl lovci senzací okamžitě vrhnut na stránky tisku. Pan farář byl označen za demagoga, fanatika a toho, kdo chce dětem brát zábavu a hry. Z těchto kritických postřehů medií však vznikl protikatolický a zároveň i protikřesťanský útok. Čin faráře Krále se stal záminkou k útoku na katolickou církev, která byla okamžitě napadána a zesměšňována. Bylo jí vytýkáno, že věří v absolutní dobro - Boha a absolutní zlo - ďábla. Nejrozsáhlejší diskuse na toto téma přitom proběhly na Internetu, kde jsou nejlepší podmínky pro okamžité předávání informací. A právě v tomto celém případě kolem uherskobrodského faráře se ukázalo, jak si většina naší společnosti nedokáže připustit, že by kněz mohl na veřejnosti vyjádřit svůj názor. V naší společnosti se tak začíná projevovat pravidlo, že svůj názor může na veřejnosti projevit kdokoli, hlavně jenom ne duchovní.

Nejhorší příklad útoku v souvislosti s tzv. kausou faráře z Uherského Brodu jsem zaznamenal na jednom z nejvíce navštěvovaných internetových deníků, na deníku Neviditelný pes. Zde v době adventní, 14. prosince 2001, vyšel článek podepsaný zkratkou JITA, nazvaný Katolický diktát v Uherském Brodě.

Tento článek zaznamenal během několika dnů (co byl na titulní straně) přibližně 4.800 přístupů a 470 příspěvků v diskusním fóru. Velká část názorů v diskusi je přitom silně protikřesťanský zaměřená. Článek naleznete zde:

http://pes.internet.cz/clankv/2001/12/17867_0_0_0.html

Na tento článek jsem napsal kritický text, zveřejněný 22. prosince 2001. Naleznete ho zde:

http://pes.internet.cz/clankyl2001/12/18055_0_0_0.html

V nedávné době jsme byli svědky hned několika mediálních útoků na křesťanské církve v České republice, zejména na Internetu, kde je obrovský názorový pluralismus. Nyní zde nehovořím o textech kritických, které se

konstruktivní kritikou vyjadřují k otázkám církví, ale narážím zde na vysloveně útočné a urážlivé projevy, útočící na podstatu náboženského života.

Nenávistné protikatolické a protikřesťanské texty bývají většinou dílem již zmíněných tzv. anarcho-liberálně-levicových kruhů, jejichž vyznavači jsou ve věku cca 18 - 40 let, tedy lidé nejvíce postižení minulým režimem, kteří byli vychováváni v době normalizace, tzn. v době největšího úpadku všech hodnot a ducha. (Jiné věkové skupiny, tj. mladší 18 let a starší 40 let většinou nejsou protikřesťansky naladěny.) Tyto kruhy a militantní ateisté využívají skutečnosti, že Česká republika patří k nejateističtějším zemím, jelikož má jen třetinu obyvatel věřících a chtějí tento počet věřících ještě snížit. Jejich cílem je vnést do celé společnosti toleranci ke zlu, neúctu k čistému životu a prodchnout ji anarchií, ale i ateismem. Tím berou lidem Boha, naději a spásu. Jedná se tedy o boj o duše. Věřící, kteří svou víru žijí a věří v Nebe a v Peklo, věří že Ježíš je Syn Boží a že Maria zůstala po porodu pannou, jsou většinou okamžitě zesměšňováni, prohlášeni za pomatence a je jim dokonce i navrhována psychiatrická léčba. To všechno jen proto, že tito křesťané věří tomu, čemu věří. Toto zesměšňování má velký účinek, neboť slabší věřící, aby nebyli odmítnuti svým okolím, se při veřejném dotázání na svou víru ke křesťanství raději nepřihlásí a víru zapřou, a to ze strachu, aby se neztrapnili. Mnohdy i víru opouštějí, neboť podlehnou svému ateistickému okolí, které je přesvědčuje o vědeckém pohledu na svět a o neexistenci Boha. Zároveň všichni ti, co tápají a hledají duchovní hodnoty, nechtějí křesťanství přijmout, jelikož je zavádějící připojit se ke skupině, na níž se vedou útoky a která je zesměšňována. Tito lidé tak mají obavu, aby oni sami nebyli zesměšněni. Anarcho-liberální kruhy si však vůbec nepřipouštějí či záměrně ignorují, že většina křesťanů jsou vzdělaní lidé, jsou mnohdy na vysoké odborné úrovni a rádně se spolupodílejí na fungování společnosti.

Případ kolem faráře z Uherského Brodu a jeho přetřásání na Neviditelném psu ukazují v tomto článku jen jako modelový, jako upozornění, kam až mohou některé skupiny nebo jednotlivci zajít. Podobné výpady proti církvím a věřícím byly v nedávné době časté a každý si jistě na některý z nich vzpomene. Základní postavy křesťanství - Ježíš, Marie a Josef byly např. nedávno zesměšňovány i na divadelních jevištích. Tímto textem chci pouze nenásilně upozornit, jaké skupiny lidí mají v rukou media, a to včetně nejmodernější komunikační sítě, Internetu. Je třeba na tyto kruhy upozornit a uvědomit si, co mohou od nich křesťané očekávat.

Je také důležité, aby jednotlivé křesťanské církve spolu spolupracovaly a nenechaly se roztrhnout a rozhádat právě od těchto kruhů, které ze řevnosti křesťanských církví vlastně žijí a využívají toho ke svému prospěchu, neboť jakmile se vypořádají s katolíky, přejdou do útoku proti evangelíkům, které vlastně využívaly k útokům proti katolíkům. Je proto potřeba:

1) držet při sobě,

2) nenechat se zastrašit anarcho-liberálně-levicovými živly a ateisty a nenechat si vzít víru vlivem posměšných útoků,

3) reagovat na útoky, aby byl slyšet náš hlas, a to formou klidnou, slušnou a věcnou, nenechat se strhnout vyzývavými projevy našich odpůrců k odplatě, ale modlit se za své nepřátele.

Miloslav Sviták

Literární příloha

SNY O LOUČI

/Jiřina Fuková/

I

LOVE STORY /leden 1991/

Jak ten čas utíká
Většina listů spadla
a větve jako pádla
pádlují bůhvíkam

Nečasu navzdory
lomený oblouk ční
jak vznosné obočí
z rozvalin love story

II

DĚŠŤ /únor 1991/

Schýleně
ulicí jdeš
Pospícháš Déšť
milenec

kaluží
jde ti v patách
Marně chvátáš
Mží a mží

III

VZÁCNÉ MISKY /březen 1991/

vzpomínka na tatínka

Tvá ruka samá tříska
jak převržená miska
na druhé ruce leží
Tak miska miskou střeží

Tak miska misku hlídá
Na stopkách prstů slída
se jako dekor blýská
jak dekor na těch miskách

navždycky převrácených
Jak dekor na dvou cenných
nádobách jež jsou zblízka
drsné a samá tříska

IV

TABULA RASA /duben 1991/

Déšť kresbu smazal
Tabula rasa
Jako hříbě
přeběh příběh

a my tu spásáme
výhonky sasanek
a květy hořce
Hořce je hořce

V

KONOJEDSKÝ MOTIV /květen 1991/

Vrátit se ale kam
No přece k pivoňkám
do loňských Konojed
S mravenčím konvojem

se letním ránem plavit
ke zdroji sladké šťávy
a potom složit údy.
Vrátit se ale kudy

VI

ČTYŘI MALÉ SMRTI /červen 1991/

Čtyři malé smrti navečer
smály se mi drze do očí
chacha chacha chacha mravenče

Pátá stála vstřícně opodál
jako v horku stánek s limonádou
jako v parném létě hospoda

Richard Křížek

Hledám

Hledám Tě, Pane, ve světle,
a cítím: "Ty tu jsi."

Hledám Tě, Pane, ve světě,
Ty zatím v srdcích jsi.

Hledám Tě, Pane, poslepu,
neslyše Tvé pípátko,
jen letmo smím Tě obejmout,
letmo a nakrátko.

A teď věřím, že jsi to Ty
v očích jedné staré paní.
Umírá v pražské nemocnici,
a v očích má úsměv -
i v tom umírání.

František Lazecký

Popsaný list papíru

Dokončils báseň
a nyní ses teprve podíval kolem
Hrůza kde ses to octl! Uprostřed moře
do něhož tekou praménky tvé krve

Kolik žraloků vyřčeného přivolala!
Jsou všude Ucítili krev a jdou po tobě
Jsi v jejich vodách V zajetí toho co se chce opakovat
Jen stisknout tlamu a je po tobě

Nejvyšší čas prchej odtud! Ale jak? A kam?
Po těch ostrůvcích nevýslovna
které ční z vody Jen tak se můžeš zachránit
před nemilosrdnými zuby všednosti

Je dobře když se ti podaří uniknout
Až se octneš na břehu dosud neposkvrněného moře

teprve pak můžeš vrýt novou báseň
do jeho hladiny jak na bílý list

(z dosud nevydané sbírky "Krásní svědkové")

Karel Dachovský

Holan

Jsem vykolejen Holanem.
Obrovské píšťaly krápníků,
andílci visící na jediném hřebíku,
dující boubelatými pusinkami
Habermannovu mši.
Svíce hořící každá jiným plamenem.

Je neuvěřitelné, že každý je jiný,
a co teprve duše - ty propasti
a výšiny mezi pavučinami
úzké lampovité kupole.
Jediný okamžik vybočuje,
to hrají andělé při proměňování.

Marie Dolistová

Velikonoce 2000

Slova dávného poselství stékají se zdí,
mraků, trav, stromů a skal
Utkáni z látky věčného
Jaro dobývá svahy hor
stoupá výš a výš
zabírá další a další patra
Propletenec krásy a ošklivosti
bolesti a slasti
tolik tolik ode všeho - jak pro koho
Jako pomlázka s vejci
část s bílými a část s černými
někde bílého víc někde zas černého
Po zázraku života šlape ten Zlý
Každé narození z mrtvých vstáváním
Už jsme nebyli!
Země splývá s oblohou, temný obzor se zemí
až zůstane jen temnota, v které se vše opouští
Zemřelí, ti už vědí
Temnota Velkého pátku prostupující vše
cestou k moci tajemné

© P ing. Karel Dachovský

Sazba, tisk a knihařské zpracování:

Ing. Ladislav Šesták - ENVOS, Práce 12, 277 11 Neratovice

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2002

*"Sancta Maria, stella maris -
svatá Maria, hvězdo mořská, ved' nás!
Volej takto s jistotou, vždyť není bouře,
která by nechala ztroskotat přesladké
Srdce Panny Marie. Až zjistíš, že se blíží
bouře, uchyl se do jistého útočiště,
kterým je Maria, a nebude ti hrozit
ztroskotání ani potopení."*

(sv. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Společně s číslem 2 časopisu Řád jsem Vám poslal na ukázkou leták vyzývající nevěřících k obrácení a křtu v Církvi. Zároveň byl leták protiin-terrupční. Zatím jsem rozdál 1.500 těchto letáků, jsem teprve na začátku. (Mám 12.000 těchto letáků.) Žádný adept pro křest se dosud neozval, zato jeden nenávidný anonym. Žádný kněz nemůže vědět úplně přesně, zda jeho hlásání bylo úspěšné či neúspěšné. Matka Tereza řekla, že Bůh se nebude ptát po výsledku, ale: „Pokusil ses?“

Dlouho se připravuje katolický plenární sněm. Nechci mluvit proti, snad přinese něco dobrého. Rozhodně by se neměl zvrhnout na plané teoretizování. Nebo by neměl dopadnout jako ve Švýcarsku před třiceti lety, kdy nastar-toval liberální posun celé místní Církve. Sněm u nás by se měl zaměřit praktickým směrem: Jak zorganizovat misijní úsilí u nás. Laici by v tom měli být aktivnější než dosud. Šířit katolictví ve školách, na pracovištích a na ulicích. Zatím vidíme mentalitu ghetta z doby komunismu. Vezměme vítr z plachet odporné sektě jehovistů, nenechme se zahanbit v úsilí o duše. Je potřeba se také více vzdělávat ve víře, abychom byli schopni odpovědět na otázky. Také naše každodenní morálka by se měla zlepšovat, abychom mohli pohledět do očí těch, kteří hledají cestu,.

Na jaře roku 2003 vydám svou šestou básnickou sbírku „Česká odysea“ (náboženské básně). Slyšel jsem názor, že se nemají vydávat „básničky“ protože doba je zlá a mají se vydávat závažnější věci. Jsem si vědom, že poe-zii čte jen menšina. Komunisté ale věděli, že i básně mají dopad (například Zahradníčkova „La Saletta“). Katoličtí básníci byli komunisty pronásledová-ni (uvěznění Zahradníček, Renč, Rotrekl). Ještě si dosud nikdo nevšiml a nezveřejnil fakt, že žádný katolický básník nekolaboroval s komunisty. U prozaiků to nebylo tak jednoznačné (např. odpadlíci Jelen a Šotola).

Ještě jednou děkuji za pomoc katolickému nakladatelství Řád, které obstálo už přes 12 let i přesto, že velká nakladatelství zastiňují malá díky bohatým dotacím. „Řád“ žije z drobných darů, Vaše modlitby nás také po-silují. Jsem si toho vědom! „Řád“ je pro nás mimořádnou kazatelnou, je to, jakobych třikrát do roka kázal plné katedrále. Jistě každé lidské dílo může mít nedostatky, ty se snažíme překonat. Reakce Vás jsou pozitivní. Díky i za to!

P. ing. Karel Dachovský

Haiti

V zoufalé ekonomické situaci má Haiti jedinou naději-Církev. Kdyby to byla turisticky vyhledávaná země-populární u magnátů. Dnes je to nejzaostalejší země na západní polokouli. 62 % obyvatel žije ve hladu, z hladu se zde dokonce umírá. Dvě třetiny obyvatel hlavního města Port-au-Prince žijí ve slumech, jako je pověstné Cité Soleil. Zde žije 300.000 ubožáků. Kvete zde zločin, nemoci jsou časté. Dosud zde podporují prezidenta Jeana-Bertranda Aristida. Tento bývalý kněz salesián v osmdesátých letech používal kazatelnu a rozhlasové kázání, aby burcoval lidi k osvobození z jejich apatie a bídy. V roce 1990 zvítězil v prezidentských volbách. Dostal z Vatikánu dispens od kněžství a oženil se s americko-britskou právníčkou. Dnes je to bohatý muž, lidé jsou částečně zklamáni, říkají, že si měl vzít ženu ze slumů. V zemi je sedmdesátiprocentní nezaměstnanost. Aristide byl zvolen jasnou většinou a je stále populární. Vláda v zemi je plná bývalých kněží a řeholnic. Lidé to komentují: „Před rokem 1986, kdy byl vytlačen diktátor Duvalier, biskupové byli morální silou a byli zajedno, dnes mluví každý sám za sebe. Ale to není hlavní hrozba. Tou jsou sekty a protestantské církve: baptisté, adventisté, letniční, jehovisté. Jsou bohatí a vyhraněně protikatoličtí. Haiti bylo z 85% katolické. Dnes je to 50 %. Sekty mají peníze a investují do zdravotnictví a vzdělávání. Ale Církev je stále morální silou, i když to není to, co bývalo. Je to instituce, na kterou je možné se obrátit. Biskup Constant říká: „Jsem stále na nohou a k dispozici. Ale Církev nemůže všechno. Nemůže elektrifikovat a stavět silnice. Stále je ale budoucností, je naší povinností uskutečňovat sny“

Půl procenta obyvatel dostává 45 % národního důchodu. V městech je elektřina sporadická, na vesnici není. Polovina obyvatel je negramotná, na vesnicích jen čtvrtina dětí chodí do školy. Naneštěstí země je tranzitním místem v obchodu s drogami do USA. Když se zeptáte dítěte, čím by chtělo být, může vám odpovědět, že obchodníkem s drogami. Policie je nedostatečná, někdy berou obyvatelé spravedlnost do vlastních rukou. Kamenují viníky nebo jim pověsí na krk pneumatiku plnou hořícího benzínu.

Jaký je lék? Lidé stále opakují: „Je to jen Církev“. Ta se stará o mládež. Polovina obyvatel je mladší šestnácti let. Nedávno se konalo shromáždění mladých – přišlo 8.000 mladých. Církev jim ukazuje jiné cesty než jsou drogy a prostituce. Lidé odlákaní sektami se vracejí zpět do Církve.

Kanada

V anglikánské církvi v Kanadě vzrůstá nepokoj poté, co členové synodu v diecézi New Westminster (Vancouver) schválili 63 % hlasy žehnání svazkům mezi stejnými pohlavími. Osm farností na protest vyšlo do ulic. Třináct biskupů z Kanady se ohradilo proti této změně. Řekli, že jedna diecéze nemá autoritu schválit konflikt s církevním učením a tradicí.

Hlava diecéze New Westminster, biskup Michael Ingham, řekl, že změna následovala po čtyřech letech diskusí v diecézi. Biskupové, kteří jsou proti změně, prý pocházejí z venkovských oblastí, kde je jiné sociální klima než ve městech, kde žije hodně homosexuálů. Podle něho by biskupové měli mít dost slušnosti a nechat mu volné ruce k jednání. Řekl, že požehnání homosexuálům není totéž co sňatek, který zavazuje po celý život.

Bývalý arcibiskup z Canterbury, Dr. Georg Carey, řekl, že ho změna učinila smutným a ohrožuje jednotu anglikánů. Vyzval konzervativní anglikány, aby nezavrhovali svého biskupa, ale snažili se o prosazení svých postojů do diecéze.

Brazílie

Půl roku poté, co se brazilští následovníci arcibiskupa Lefebvra smířili s Vatikánem, byl jmenován papežem nový biskup koadjunkt, P. Fernando Areas Rifa (51 let). Bude pomáhat vedoucímu tradicionalistické skupiny „Kněžská společnost sv. Jana Vianneye“ biskupovi Licianu Rangelovi. Tato apoštolská administratura, která užívá liturgii předkoncilní, má stejné hranice jako diecéze Campos. „Kněžskou společnost sv. Jana Vianneye“ založil bývalý diecézní biskup diecéze Campos, Antonio de Castro Mayer, který vysvětil nedovoleně spolu s arcibiskupem Lefebvrem čtyři biskupy v roce 1988, což znamenalo exkomunikaci zúčastněných biskupů.

Malawi

Nedávné uvěznění kněze a pronásledování dalších vyvolalo dojem, že Církev je terčem pro vládu. Pronásledování je výsledkem hlasu Církve, která je proti tomu, aby prezident Malawi kandidoval na třetí období v roce 2004. V parlamentu se diskutovalo o politických postojích Církve-někteří poslanci

ji obvinili ze zasahování do politiky, jiní poslanci ji chválí za podporu rodící se demokracie. Sedm biskupů kritizovalo vládu za korupci a obchodování s potravinovou pomocí v zemi, kde miliony lidí hladoví. Církev má v zemi 3 miliony členů, což je největší křesťanská skupina v zemi.

Rusko

Pravoslavný klérus se obává „invaze katolíků“ na „svatou“ Rus. Vztahy se zhoršily po 11. únoru 2002, kdy Vatikán ustanovil čtyři diecéze pro Rusko. Nyní jsou zde dvě otázky: Přijede papež do Ruska (přeje si to jak papež, tak prezident Putin) nebo se sejde patriarcha Rusi Alexij s papežem někde jinde? Když byl bývalý car Bulharska (nyní premiér Simeon Saxe-Coburg Gotha) na oficiální návštěvě Moskvy, přednesl tento návrh patriarchovi. Putin chce papeže do Ruska, ale nechce si znepřátelit pravoslavnou hierarchii, dosud nepřátelskou vůči katolíkům. Schůzka papeže a patriarchy byla plánována v roce 1997 (v Rakousku nebo Švýcarsku), ale na poslední chvíli byla odvolána. Diskuse o identitě katolíků v Rusku jsou důležité ve vztazích obou církví. Před rokem 1917 v Rusku byli katolíci převážně Poláci, Litevci a Němci. Dnes, jak říká arcibiskup Kondrusiewicz, pocházejí katolíci v Rusku ze smíšeného prostředí. Snad měli polskou babičku nebo německého dědečka. Jejich příjmení je polské nebo litevské, ale kulturně a psychologicky jsou to Rusové.

Rusko má přes 200 farností, z toho 85% je řízeno kněžími-cizinci. (Třetina jsou Poláci.) Ačkoliv ze semináře v Petrohradě vyšli před třemi roky první kněží-Rusové, potrvá ještě dlouho, než převzou péči o zemi ruští kněží. Kondrusiewicz si je vědom jiné mentality zahraničních kněží, ale jediným lékem je trpělivost. Říká: „Teď jsem mluvil s jedním knězem-cizincem. Byl deprimován tím, že mu ruské úřady neodpověděly na dopis. Řekl jsem mu, že to musí zkusit dvakrát, třikrát. Pak snad dostane odpověď.“ Kondrusiewicz říká, že v zemi je 600.000 katolíků (z toho 60.000 v Moskvě). Pravoslavní to zpochybňují. „Jestliže spočtete všechny Poláky, Litevce a Němce v Rusku, pak snad dojdete k číslu 600.000. Kondrusiewicz odpověděl: „60.000 katolíků v Moskvě je údaj starosty v devadesátých letech, některé statistické údaje hovoří o 1,5 milionu katolíků, ale dobře, nejsem statistik.“

Co přitahuje katolíky, jejichž výchova v rodině nebyla katolická? Pro intelektuály je to sociální učení Církve. Hodně se poptávají po dokumentech Druhého vatikánského koncilu a po encyklikách.

První demokratický zákon o svobodě svědomí byl přijat v roce 1990. Stále však je užitečné mít zkušenosti ze sovětské éry. Arcibiskup Kondrusiewicz je má. Byl inženýr a úspěšný zlepšovatel. Ve třiceti přesto podal přihlášku do jediného semináře v tehdejší Sovětské svazu – byl v Kaunasu v Litvě. Arcibiskup řekl, že nebyl v mládí nikdy spokojen se svým životem. Rozhodnutí pro kněžství přišlo, když našel v modlitební knize své matky její modlitbu za kněžství jejího syna. Arcibiskup pamatuje, jak jednu noc byl seminář přepaden oddíly KGB. Dva seminaristé měli u sebe samizdat, byli okamžitě vyloučeni. Po vysvěcení na kněze zůstal Kondrusiewicz v duchovní správě v Litvě. Pro Litevce, stejně jako pro Poláky, katolictví znamenalo jádro národní identity. Kondrusiewicz musel být opatrný a vynalézavý. Veškerá katecheze byla zakázaná, proto kněží při bohoslužbách protahovali kázání, tím vlastně katechizovali. Jednou řeholnice (jichž bylo v zemi málo a nesměly nosit hábit) požádali o exercicie. Kondrusiewicz to řešil tak, že jim exercicie nahrál na magnetofon. Křty a svatby byly zakázány pro komunisty, to se dělalo potají. Obstrukce trvají někde dodnes. Úřady v Pskově například na nátlak pravoslavných zakázaly stavbu kostela. Kondrusiewicz vidí řešení v uzavření státní smlouvy mezi Vatikánem a Ruskem. Odstranilo by to mnohé překážky. Dodnes nunciatura nemá status velvyslanectví, podobně je tomu u zastupitelství Ruska u Vatikánu.

V dubnu ultranacionalisté prosadili v parlamentu hlasování o rozpuštění ruských diecézí (prý to je zásah do ruské svrchovanosti). 170 poslanců ze 450 hlasovalo pro. Chybí dialog státu s Církví. V devadesátých letech se scházeli delegáti obou stran dvakrát do roka, nyní ani jednou. Také ruský patriarcha Alexij II. nechce jednat s katolíky. Kondrusiewicz říká: „Jestliže se Evropa dokázala dohodnout na jednotné měně z pragmatických důvodů, jak se mohou křesťané vyhnout jednotě v této době?“

Pákistán

Biskup z Faisalabadu požádal policii o ochranu advokáta Khalila Tahira a jeho rodiny. Tomu vyhrožovali extrémisté smrtí za to, že u soudu hájí ty,

kterí se provinili urážkou Alláha nebo proroka Mohameda. Za to jsou tresty smrti. Celkem je v Pákistánu uvězněno 75 takových občanů. Policie nyní střeží Khalila Tahira, jeho děti nesmějí do školy z bezpečnostních důvodů.

Bosna

Letos se poprvé od konfliktu setkali v Sarajevu prezidenti Bosny, Chorvatska a Jugoslávie, což přináší naději pro tento region. Když začala v roce 1992 válka (invaze do Bosny), biskup Franjo Komarica z Banja Luky se rázem ocitl v centru holocaustu. Tento skromný člověk nečekal, že bude rázem hlasem pro trpící katolíky i muslimy. Navštěvoval generály i policii s prosbou o pomoc a za to byl donucen 250 dní žít v domácím vězení. Říká se, že to pro něj nebylo těžké rozhodnutí, zda zůstat ve městě, bylo to jeho povolání.

Katolická diecéze v Banja Luce pokrývá třetinu Bosny, je nyní na území Republiky Srbska, ovládané srbskými nacionalisty. Na tomto území bylo mnoho vesnic vypáleno. Nebyla to válka, ale zabíjení. Měla by na světlo vyjít pravda, ale lidé se bojí. Ti, kdo zabíjeli, jsou stále u moci. Do tohoto regionu se vrátilo pouze 1.800 katolíků ze 70.000, kteří emigrovali. Jsou to většinou staří lidé.

Zatímco muslimové dostávají mezinárodní pomoc, o katolíky se málokdo stará. V diecézi je 67 kněží. Sedm kněží bylo zabito (také jedna řeholnice). Na faře, kde byli zabiti, kněz Filip Lukenda (52 let) a řeholnice Cecilie Groie (43 let), je teď kaple připomínající jejich mučednickou smrt.

Německo

Kardinál Joachim Meisner z Kolína nad Rýnem požádal Křesťanskodemokratickou unii, aby vynechala slovo křesťanská ve svém názvu. Důvodem je jmenování Katheriny Reiche do funkce ministryně pro rodinu, mládež a ženy, pokud CDU vyhraje volby. Tato žena očekává narození druhého dítěte, nežije v manželském svazku, ale pospolu s otcem obou dětí. Kardinál Meisner obvinil kandidáta CDU na kancléře, Edmunda Stoibera, že aktivně podporuje zánik křesťanského manželství a rodiny. Biskup Heine Josef

Algermissen z Fuldy řekl, že Německá biskupská konference se jednomyslně pokusí zabránit jmenování. Biskup řekl, že Církev je jedinou organizací v Německu, která stojí nepochybně za hodnotou rodiny, založené na platném manželství, jak si přeje Bůh. Vedoucí CDU reagovali hněvivě na kritiku. H. Geissler (CDU) prohlásil, že křesťanské hodnoty ve společnosti nejsou založené na lidsky vytvořených sexuálních normách, ale na tom, zda lidské chování a politické principy jsou v souladu se základy křesťanského poselství: Boží lásce a lásce k bližnímu.

Fridrich Merz (CDU) řekl, že strana a Církev jsou v jiných sférách a kdyby CDU naslouchala hlasu kardinála, ztratila by 25 % voličů. Kardinál odpověděl, že je absurdní, aby strana, která se nazývá křesťanská, měla právo definovat, co znamená křesťanství.

Mluvčí CDU ohledně náboženství, Hermann Knes, prohlásil, že žádost vypustit slovo křesťanská z názvu není nová ani užitečná. Toto slovo je výzva a pobídka. Volání po vypuštění slova se děje pravidelně ústy Církve nebo samotných členů CDU po šarvátkách ohledně rodiny, imigrace a bioetiky.

Kostarika

Kněz Enrique Calvo byl za rok 22x oloupen. Zloději ukradli úplně všechno, včetně prostěradla na posteli. Když konečně klidně spal, ukradli osvětlení v kostele. Svým farníkům řekl: „Jestliže mě okradl někdo z vás, potom ztěží ode mne dostane požehnání.“

Španělsko

Zástupci Vatikánu nebyli pozváni na 14. Světovou konferenci o AIDS, pořádanou Spojenými národy v Barceloně. Při všech podobných předchozích konferencích byl zástupce Vatikánu. Vatikán protestoval proti této diskriminaci. Církev přitom pečuje ve svých zařízeních o čtvrtinu nemocných AIDS. Církev se staví vůči praktikám Spojených národů, které rozdávají kondomy, a učí „svobodnému“ sexu. To nemá účinek, naopak počet nakažených prudce stoupá. Arcibiskup Lozano řekl, že je nutno změnit sexuální chování, které vede k rozšiřování AIDS. Učení Církve je nejradikálnější kampaní

v prevenci AIDS (sexuální čistota a manželská věrnost). To má absolutní účinnost, kterou nikdo nemůže popřít.

Zimbabwe

Ve sněmovně lordů (Londýn) prohlásil lord Shutt, že nevhodnější osobou pro napravení prezidenta Roberta Mugabelho je papež. Diktátor Mugabe je oficiálně katolík.

Belgie

Mons. Michel Schooyans se narodil v roce 1930, na kněze byl vysvěcen v roce 1955. V letech 1959-69 vyučoval na Katolické universitě v Sao Paulo (Brazílie), přitom vypomáhal v duchovní správě. Od roku 1969 je profesorem Katolické university v Lovani (Belgie), kde učí politickou filozofii, současnou ideologii a sociální etiku. Je členem Papežské akademie pro sociální vědy a je poradcem Papežské rady pro rodinu.

Napsal knihu ve francouzštině „Skrytá tvář OSN“ kde odmítá světovládu a totální diktátorství. Píše, že v roce 1948 OSN vypracovala a ratifikovala „Všeobecnou deklaraci lidských práv“ která uznává důstojnost a přímát lidské osoby. Dnes se OSN projevuje otevřeněji, když přijala koncepci, která se radikálně odlišuje od té z roku 1948. Dle OSN je člověk částí kosmu a nemá věčné určení. Člověk je produktem evoluce a jeho údělem je konečná smrt. Je ale individualitou v hledání požitků, je neschopen rozeznat pravdu. Toto je zdrojem nových „lidských práv“ OSN. Tato práva už nejsou vyhlášována, jsou spíše uložena a jsou vůlí nejmnocnějších. Člověk se musí klanět Matce zemi, Gaie, (bohyni země v řecké mytologii) namísto Bohu Stvořiteli. Lidstvo bude muset přijmout nadnárodní technologii, která bude diktovat státům, co musejí dělat, a jednotlivcům, jak musejí myslet. Máme prý jen přihlížet, jak se šíří perverzní názory na eutanázii, interrupci, masovou sterilizaci, homosexualitu atd.

V roce 1998 byl zřízen Mezinárodní soud, který má zasahovat proti „zločinům“ proti takzvaným lidským právům. (To je údajně právo na interrupci, eutanázii, praktikování homosexuálních vztahů.) Odpůrci mají být souzeni tímto soudem.

Má se prosazovat sekularizace (odbourávání toho, co náleží Bohu). Zednářství je jednou z organizací, které se zasazují o sekularizaci. Takřka každý úředník OSN je zednář. Sekularisté chtějí umlčet Církev, protože hlásá pravá poselství a protože říká, že Bůh se zjevil v Božím Synu Ježíši Kristu.

Politická moc chce uzákonit jediné náboženství, kontrolované státem. OSN už neskrývá přání kontrolovat svědomí. Má být „globální“ duše a zakázané jiné náboženství než New Age.

Generální tajemník OSN se snaží vytvořit světovou elitu, která by soustřeďovala politickou, ekonomickou, vojenskou a psychosociální moc. To zahrnuje média, znalosti, ideologii, právo a náboženství. OSN má kontrolovat individuality, rodiny a státy

OSN zdůvodňuje „lidskými právy“ útoky na pozorovatele Vatikánu při OSN. Církev má být vytlačena ze společnosti. Válka proti člověku a Církvi pokračuje. Katolík má být proto obráncem pravdy a má svědčit o naději.

Mons. Schooyans dodává, že Církev nebude mít jinou volbu než bojovat proti takovým formám globalizace.

Austrálie

Dne 19. listopadu na setkání Asia Pacific Economic Community v Seattlu (USA) pod předsednictvím prezidenta Billa Clintona Austrálie ztratila zbytky své národní suverenity, což uzavřelo proces 50 let po bankovní poválečné dohodě. Takzvaný „volný obchod“ znamenal ruinování Austrálie v morálním, sociálním a ekonomickém životě. V roce 1972 činil státní dluh 23 miliard dolarů, dnes je to 225 miliard dolarů, dluh který musí bankám splácet na vysoký úrok.

V osmdesátých a devadesátých letech byla krize, kdy zkrachovaly desítky tisíc malých podniků a firem. Australské zboží zmizelo z obchodů, bylo nahrazeno zahraničním. Zvláště zemědělství bylo zdevastováno. V roce 1960 bylo v zemi 300.000 farem, nyní sotva 100.000. Austrálie je národem dlužníků, průmysl ovládá cizí kapitál (80%). Reálné mzdy klesají, naopak stoupá nezaměstnanost. Ztráta suverenity a demokracie se prohlubuje. Globalizace je výsledek spojení kapitalistů se socialisty. Cílem je globalistická vláda nad celým světem.

Indie

Arcibiskup z Delhi, Michael Concessas prohlásil na synodu biskupů v Římě: „Existuje terorismus skrytý, o němž se příliš nemluví. Každý rok umírá jedenáct milionů dětí na hlad a nedostatečnou zdravotnickou pomoc. Globalizace znamená zhoršení podmínek. Malé podniky neobstojí a jsou zavírány, takto roste nezaměstnanost a bída. Miliarda lidí je nigramotná, 1,3 miliardy trpí žízní. Arcibiskup řekl, že existuje skandální sociální nespravedlnost a tendence k jejímu zhoršení.

Itálie

Měsíčník Vita pastore uvedl, že lze celosvětově zaznamenat vzrůst povolání v řádech sv. Benedikta. V letech 1980–2000 bylo založeno 116 nových benediktinských klášterů. Zvláště pozoruhodný je příklad nového kláštera olivetánek v Jižní Koreji (Je tam teď 200 řeholnic.)

Dne 28.června Vatikán schválil statut jednoho z nejvíc rostoucích hnutí v Církvi. Dekret byl předán padesáti vedoucím Neokatechumenátní cesty. Statut předal kardinál James Stafford, hlava Papežské rady pro laiky. Byli přítomni i zakladatelé hnutí-Španěle Kiko Argüello a Carmen Hernándezová. Setkání zahájil a ukončil Argüello písněmi doprovázenými na kytaru. Kardinál Stafford řekl, že hnutí obnovy Cesta po Druhém vatikánském koncilu je „ve službě diecézním biskupům a farním kněžím jako prostředek pro znovuoobjevení svátosti křtu a vzdělání ve víře“. Argüello bývá někdy srovnáván s dalším Španělem – zakladatelem jezuitů sv. Ignácem z Loyoly. Podobně jako jezuité těsně po svém založení měli obrovský příliv povolání, tak „Cesta“ má nyní přes milion členů a 16.700 komunit ve 105 zemích (hlavně v Evropě a Amerikách). Jsou přítomni v 833 diecézích a v 5.000 farnostech. Členy „Cesty“ je 731 kněží, 63 jáhnů a 1.457 seminaristů studujících ve 24 seminářích. Vzrůst hnutí byl doprovázen spory mezi „Cestou“ a některými biskupy (diecéze v Bristolu - Anglie a v USA diecéze Milwaukee a Palm Beach). To vedlo k zákazu hnutí v těchto třech diecézích. Stížnosti se týkaly způsobu formace, která prý vedla k rozdělení farnosti.

Statut „Cesty“ je právníčkou novinkou: Není to ani hnutí, ani řeholní kongregace, ani společenství, statut hovoří o „itineráři katolické formace“ ve službě farností a diecézí. Statuta jsou schválena zatím na pět let, mají 35 článků pod šesti tituly, celkem 23 strany. Diskuse o statutech probíhala pět let. Je jasné, že práce „Cesty“ má být pod vedením diecézního biskupa ve spojení s místními vůdci skupin. Přesto teď někteří biskupové nebudou moci odmítnout tak snadno přítomnost „Cesty“ v diecézi. Je bez precedentu, aby Vatikán formálně schválil metodu křesťanské formace v procesu 10 let. Mimo „katechumenátu po křtu“ iniciativy „Cesty“ jsou ve směru formace ve víře, přípravy na křest a katecheze. Statuta chválí evangelizační metody rané Církve, kdy putující skupiny procházely světem. Při ceremoniálu v Římě řekl Argüello, že „Cesta“ by měla obnovit katechumenát z prvních třech století za pronásledování římskými císaři. Tak jako komunity první Církve obrátily Římskou říši, tak je potřeba nyní čelit sekularizaci a ateismu.

Neokatechumenát založil v roce 1964 mladý Francisco „Kiko“ Argüello, malíř ze středostavovské rodiny, který ztratil víru a byl nespokojen i po svých úspěších v malířství. Když zjistil, že nikdo nemůže odpovědět na jeho otázky ohledně smyslu existence, odešel do pokojíku a křičel k Bohu: „Jestliže jsi, pomoz mi. Nevím, kdo jsi, pomoz mi!“ Jeho modlitba byla vyslyšena hlubokou zkušeností Boha. Argüello poté všechno opustil a přestěhoval se do madridské chudinské čtvrti. Měl pouze bibli, kříž a kytaru. Začal katechizovat v malých skupinkách. Tam se setkal s Carmen Hernándezovou, učitelkou v řeholním misijním institutu, která žila podobným způsobem.

Kiko a Carmen vedli formování v mnoha farnostech v Madridu. Slovo, liturgie a společenství zůstávají třemi pilíři „Cesty“ a katecheze je prvotní prací. Základní myšlenka neokatechumenátu je, že křest dítěte je jako spící zrno, které musí být oživeno.

Italské noviny Corriere della Sera přinesly zprávu, že papež neodstoupí kvůli svému zdravotnímu stavu. Papež řekl: Síla k pokračování není můj problém ale Kristův, který mě chtěl povolát, ačkoliv nehodného, jako svého vikáře na zemi. V Jeho tajemném rozhodnutí mě sem přivedl. A on rozhodne o mém osudu.

Při mši na svátek sv. Petra a Pavla řekl: Boží pomoc přišla svému apoštolovi, takže mohl pokračovat ve své misii, misii, která nebyla snadná, která znamenala obtížnou a únavnou cestu. Papež dodal, že „kdokoliv důvěřuje Bohu, zakouší útěšnou skutečnost Ducha, zvláště v okamžicích zkoušky a utrpení“

Kardinál Andrej Maria Deskur, blízký přítel papeže, řekl, že papež nikdy neopustí církev

Papež při poslední modlitbě Anděl Páně řekl, že modlitby a oběti věřících mu přinesly „opravdovou pomoc a vnitřní útěchu“ v okamžicích velkých potíží.

Italská média označují za příštího papeže kardinála Dionigi Tettamanziho, který byl nedávno jmenován hlavou arcidiecéze Milán. Je mu 68 let a je jedním ze sedmi žijících kardinálů, kteří byli přemístěni z diecéze do jiné diecéze. Arcibiskupem v Miláně byl před ním 22 let kardinál Carlo Maria Martini, S.J. Ten je těžce nemocen a odešel na odpočinek. Chce dožít v Jeruzalémě. Tettamanzi je uznávaný bioetik a také odborník na sociální otázky. Vyniká zvláště jako vůdce pastorační péče o rodiny. V ranných devadesátých letech pomáhal překonat krizi v důsledku odstoupení od moci Křesťanské demokratické strany, která se rozpadla v důsledku korupčních skandálů. Také se osvědčil v citlivém přístupu ke schůzce skupiny osmi zemí (G8) v Janově. Solidarizoval se s odpůrci globalizace a zároveň odsoudil násilí některých odpůrců globalizace v ulicích Janova.

Tettamanzi spolupracoval při psaní některých papežských encyklik (zvláště *Evangelium Vitae* v roce 1995). V roce 2000 vydal 650 stránkovou učebnici „Nová křesťanská bioetika“. Ta pojednává o katolickém učení o oplodnění in vitro, terapeutickém klonování, AIDS, o interrupcích. Stal se také známým, když loni publikoval „strategii“ pro postní rozjímání ke vzdorování působnosti Ďábla. Ta má deset kroků. (Zvláště uznání, že Ďábel existuje, je pokušitel a je inteligentní).

Narodil se v březnu 1934 v Renato, poblíž Milána. V Miláně studoval teologii a v roce 1957 se stal knězem. O dva roky později získal doktorát z teologie na Gregoriánské univerzitě v Římě. Jeho doktorskou prací bylo „Povinnost apoštolátu laiků“. Pak se vrátil do Milána a přednášel zde přes

20 let morální teologii v arcidiecézním semináři. Také působil jako poradce „Asociace katolických lékařů“. V roce 1987 byl jmenován rektorem Milánského arcidiecézního semináře v Římě. V roce 1989 byl jmenován arcibiskupem Ancony, o dva roky později odešel z této funkce a stal se generálním sekretářem biskupské konference. Od roku 1995 vedl arcidiecézi v Janově. Roku 1998 se stal kardinálem. Má teď řadu funkcí ve Vatikánu: Je členem kongregací: pro nauku víry, východních církví, kléru, katolické výchovy. Také je v papežské radě pro sociální komunikace Svatého stolce a v patnáctičlenné radě kardinálů, která radí papeži v ekonomických a organizačních záležitostech.

Kněz, který pozoroval mladý pár z Jižní Ameriky, jak klečí usebraně před obrazem Madony v kostele v Miláně, byl zaujat jejich zbožností. Po měsíci kněz objevil kabel jdoucí pod kobercem k elektrické zásuvce. Pár hledal ne duchovní útěchu, ale elektrickou energii pro dobíjení jejich mobilu. Kněz se přesto nezlobí. Říká, že nechat nabít mobil chudým lidem je jako podat sklenici vody.

Dne 17. května 2001 přijal papež v audienci 300 účastníků shromáždění Sdružení pro etiku a ekonomiku, které shromažďuje lidi z různých národů. Papež řekl, že globalizace je fenomén, který bezpochyby může mít velké možnosti pro růst a vytváření bohatství, ale také mnozí připouštějí, že sama o sobě nezajišťuje správné rozdělování majetku mezi občany různých zemí. Ve skutečnosti vyprodukované bohatství často zůstává v rukou nemnohých s následující další ztrátou suverenity národních států již dost slabých v oblasti rozvoje a povede to ke globálnímu systému ovládaní několika centry v rukou soukromých osobností. Člověk musí být protagonistou, ne otrokem výrobních prostředků. Globalizace je fenomén, který je vnitřně dvojznačný, napůl mezi potenciálním dobrem pro lidstvo a sociální katastrofou s vážnými důsledky.

USA

Papež přijal rezignaci arcibiskupa Remberta Weaklanda z diecéze Milwaukee. Ten připustil, že z diecézních peněz se snažil ututlat sexuální skandál (450.000 dolarů). V roce 1980 měl arcibiskup tři nebo čtyři sexuální styky s Paulem Marcouxem (tehdy 32 letým). Arcibiskup se přiznal a omluvil se své diecézi. Patřil od svého jmenování arcibiskupem v roce 1977 k liberálním představitelům, což Církev rovněž poškodilo. Byl utlačovatelem konzervativních katolíků ve své diecézi.

Vyšla nová kniha od Petera Mc Donougha a Eugena C. Bianchiho „Vášnivá nejistota: Mezi americkými jezuity“. Na knihu reagoval v časopise First Things kardinál Avery Dulles, S.J. Využil této příležitosti k analýze stavu svého společenství jezuitů. Zvláště si všiml nesouladu mezi jezuity radikalizovanými v šedesátých a sedmdesátých letech a těmi, kteří byli formováni před koncilem, a také novou ortodoxnější generací, která se teď vynořuje.

Dulles je kritický ke knize, kterou nazývá pomluvou, ale zároveň i signálem k procitnutí Společenství. Kniha tvrdí toto: „Hierarchická Církev je tuhá instituce marně se snažící dostat chování a myšlení svých členů do souladu s tradiční ortodoxií. Zvláště v režimu papeže Jana Pavla II. Církev vzpurně odmítá demokratické reformy, které jsou zapotřebí. Biskupové jsou impotentní kreatury Vatikánu. Jezuité mají být většinou chváleni pro odmítnutí represivních struktur, ale zároveň je potřeba je litovat, že nejsou schopni změnit situaci. Jako náboženský řád je Societas vázána alespoň mít tvářnost konformity. Proto dokonce mezi jezuity dissent jde v podzemí.“

Kardinál Dulles rozlišuje mezi jezuity vyškolenými před koncilem, kteří zůstali věrní své vizi Církve a Societas a byli schopni integrovat II. vatikánský koncil do této vize. V rozporu s tím jsou ti, kteří byli tvarováni ideologickými revolucemi šedesátých let. Náleží k neklidné generaci, která byla optimistická, pokud jde o sekularizaci v šedesátých letech. Tato skupina představovala koncil jako „palácovou revoluci“ při které biskupové omezili papežství, decentralizovali Církev a dali laikům mnoho funkcí vyhrazených dříve kněžím. Někteří jezuité odvrhli vysokou roli Církve a kladli ji na ro-

veň s ostatními církvemi a náboženstvími. Také přijali moderní svět s jeho procesem sekularizace.

Dulles tvrdí, že američtí jezuité této přechodné generace se více zaobírali sociální reformou než propagací křesťanské víry. V době před koncilem viděli jen zlé. Zpochybňovali dogmata Církve. V současné době drží pozice ve vedení Societas, ale přichází mladší skupina oddaná Církvi a jejím tradicím.

Někteří padesátiletí a šedesátiletí jezuité věří, že Církev, jak ji máme, brzy zkolabuje. Tato skupina je kritická vůči Janu Pavlu II. Někteří zpochybňují kněžské aspekty jezuitského povolání. Zvláště na teologických školách, kde studuje také mnoho žen, profesori jezuité jsou váhaví k zdůrazňování svátosti kněžství.

Přesto kardinál Dulles vidí budoucnost optimisticky. Jezuitské povolání vždycky fascinovalo a přitahovalo. Duchovnost a styl sv. Ignáce nikdy nebyly tolik zapotřebí jako dnes.

Otec Joseph Fessio, SJ (šéfredaktor pravověrného katolického časopisu The Catholic World Report a vedoucí nakladatelství The Ignatius Press), je muž nařídili jezuitští představení opustit San Francisco, což bylo chápáno jako disciplinární trest, přijal funkci kancléře Ave Maria University (v Detroitu).

Otec Fessio chtěl založit v San Francisku Campion College (pravověrnou vysokoškolskou kolej) poblíž jezuitské University of San Francisco. Bylo mu provinciálem jezuitů nakázáno přerušit veškeré kontakty s Campion College a bylo mu určeno působit jako asistent kaplana nemocnice Santa Teresita Hospital (poblíž Los Angeles). Proto překvapilo, že náhle (v červnu) byl jmenován kancléřem Ave Maria University. Nové poslání Otce Fessia bude také zahrnovat vybudování nové koleje Ave Maria University na Floridě. Prezident této univerzity Nick Healy řekl, že založení nové koleje bude mít klíčový význam pro katolicismus celé Ameriky.

Po 11. září 2001 se objevilo spojení mezi křesťanskou pravicí (někteří protestanti) a prezidentem a proizraelskou lobby ve Washingtonu. Toto spojení se objevilo, když Anti-Defamation League (ADL, Liga proti pomluvám), propagující Izrael v USA, požádala Ralpa Reeda, dřívějšího vůdce Křesťanské koalice, zda mohou použít pro inzerát v New York Times část jeho eseje „My lidé víry stojíme pevně za Izraelem“ ADL dřív nebyla spojencem křesťanské pravice. (Spíše naopak, když se jednalo o křížích a modlitbách ve školách a o dalších tématech.) Také další představitelé Křesťanské pravice vystoupili pro Izrael a kritizovali Bushe za jeho kritiku okupace západního břehu Jordánu. (Byla to kritika mírná a zdrženlivá.) Také představitel protestantů, Gary Bauer byl vyzván, aby promluvil ke shromáždění při snídani na izraelském velvyslanectví. O tom řekl, že by to bylo nepředstavitelné před pěti lety. Nová situace se zrodila po 11. září. Americké židovské organizace se teď starají víc o izraelskou bezpečnost než o to, zda nejsou křesťanské sochy na státních trávnících. Změna také pomohla Bushovi. Volilo ho jen 20% Židů. Teď je to jiné. Některé protestantské kruhy po 11. září hovoří o zlém islámu a předseda Jižní baptistické skupiny nazývá Mohameda „pedofilem, posedlým démonem“ Pro značnou část obyvatel USA islám nastoupil na místo komunismu. Údajně islám je v apokalyptickém boji zla a dobra. Některí křesťané tvrdí, že křesťanský sionismus uvádí manichejské hledisko konfliktu, které zostřejuje napětí na Středním východě.

Papež jmenoval nového arcibiskupa v Milwaukee (Místo arcibiskupa R. Weaklanda, nechvalně proslulého liberála, jenž kvůli svému sexuálnímu skandálu musel odejít do důchodu.)

Timothy Dolan se narodil v roce 1950 v St. Louis. Navštěvoval přípravný seminář a později seminář Cardinal Glenton College. Svá studia ke kněžství zakončil v North American College (NAC) v Římě a na Angeliku v Římě. V roce 1976 byl vysvěcen na kněze (Arcidiecéze St. Louis). Byl vicerektorem v semináři v St. Louis a potom rektorem NAC (1994 - 2001). Má licenciát z teologie a doktorát církevních dějin. V loňském roce byl jmenován pomocným biskupem v St. Louis.

Čipy velikosti zrnka rýže se začnou sériově vyrábět. Za místního umrtvení je čip voperován pod kůži. Může na dálku předávat informace o tělní teplotě, pulzu a může hlídat nemocné Alzheimerovou nemocí. Také pomáhá při hledání dětí, které utíkají z domova. Experti očekávají, že vojáci, diplomaté a celebrity budou takto „očipováni“. V USA už mají čip nebezpeční zločinci, které při nepokojích paralyzují. Čipy mohou být zneužity diktaturami, které vsadí čipy disidentům, kteří jsou pak pod státní kontrolou.

Velká Británie

Britští biskupové uvažují o zredukování počtu seminářů na polovinu. Týká se to seminářů St Cuthbert's College v Ushaw (u Durhamu) a St. Mary's College v Oscott a také St John's Seminary v Surrey a Allen Hall (Londýn).

V Anglii a Walesu je 48 seminaristů. Generální sekretář biskupské konference se vyjádřil, že stav se asi nezlepší. Dříve studovali v anglických seminářích stovky adeptů na kněžství.

Komise schválila jmenování nového anglikánského arcibiskupa pro Canterbury. Výběr provedl premiér a potvrdila ho královna. Novým arcibiskupem se stal Dr. Rowan Williams (Je mu 52 let.) Tento muž je znám svými liberálními postoji. Mnoho kněží nesouhlasí s jeho podivnými postoji. V časopise Southern Press Dr. Williams přiznal, že vysvětil na kněze muže, o kterém věděl, že má homosexuálního partnera. Arcibiskup má podporu křesťanského hnutí lesbiček a homosexuálů. Anglikánský kněz o něm tvrdí:

Vítám toto jmenování, protože má nesmírné teologické vzdělání, ryzí hlubokou duchovnost a široké sympatie různých tradicí v církvi. Je větší než jedna tradice.

Diecéze a řády utrpěly ztrátu snížením dividend z různých akciových společností. Cena akcií klesá, klesá i příjem diecézí a řádů. Ty se musejí teď více obracet na farnosti a sbírky. Tato neutěšená situace způsobila, že něk-

teré diecéze nemohou investovat (například do školství). Také mohou být ohroženy fondy pro vyplácení penzí kněžím. V Británii církve od státu nic nedostávají, ale mají vlastní majetky.

V Londýně se konala šestá každoroční konference organizace Pro Ecclesia et Pontifice. Předsedkyně, paní Daphne McLeodová, řekla, že katolíci v Británii bojují o život. Liturgické zneužití, ignorování učení Písma a falešné katecheze dětí vedou ke škodám. (Rodiče totiž většinou neznají svou vlastní víru.) Zdá se, že biskupové si nejsou vědomi krize. Proč církevní média nehlásají jedinečnost katolické víry? Proč mluvčí biskupů nechtějí být spojováni s televizním kanálem EWTN, založeným Matkou Angelikou, který přenáší tradiční katolické mše a pobožnosti? Biskupové by měli povzbuzovat farnosti, aby si koupily satelitní antény, aby lidé mohli poslouchat tyto programy. Ale není vše přítmí a smutek, vzrůstající obliba tradiční latinské mše u mladých je velkým povzbuzením pro budoucnost.

Skotská kolej (seminář) v Glasgowě bude patrně uzavřena. Je to dohoda mezi biskupskou konferencí a personálem tří skotských kolejí (seminářů). Zůstane Scotus-papežská skotská kolej v Římě a Královská skotská kolej v Salamance (Španělsko). Příčinou je pokles skotských bohoslovců (z 90 v roce 1992 na 40 dnes).

Kolej v Glasgowě byla založena v roce 1993. Spíše se očekávalo uzavření koleje v Salamance. Ta je ale dobře finančně zabezpečena (výnosy kapitálu v Madridě). Původně byla založena v Madridě roku 1627, v roce 1771 se přestěhovala do Valladolidu a do Salamanky v roce 1998. Nyní je v Salamance deset seminaristů. Pro některé skotské bohoslovce bude obtížné studovat v zahraničí kvůli nedostatečné jazykové přípravě a někdy kvůli závazkům vůči rodičům a příbuzným.

Nový zákon z roku 1998 o ochraně osobních dat narušil duchovní péči o nemocné v nemocnicích. Před tím kaplani dostávali seznamy katolíků

v nemocnicích. Nový zákon se vykládá v nemocnicích různě. Někde kaplani mohou nahlédnout do seznamů nemocnice, jinde tvrdí, že jsou nelegální i přímluvy při mši za konkrétní nemocné. Personál v některých nemocnicích si myslí, že duchovní péče nemá nic společného se zdravotní péčí. V jedné nemocnici řekli kaplanovi, že si musí sám zjistit, kdo je katolík. V nemocnici je 1.000 lůžek. V některých diecézích jsou pacientům rozdávány letáky s nabídkou služeb kaplana. Řeholnice starající se o duchovní péči pacientů, sestra Frances Moorová tvrdí, že nová situace je příležitostí zamyslet se, jak praktikujeme víru. V některých nemocnicích se ptají při příjmu pacientů, zda chtějí péči kaplana.

Kaple sv. Niniana se měla znovu otevřít pro věřící. Vlastníkem kaple se po 166 letech stala městská rada. Mše měl sloužit Philip-James French, který se prohlašoval za benediktina a katolického kněze. Ukázalo se, že je podvodník a člen sekty New Age.

Campion House na západním předměstí Londýna byl postaven jako exerciční dům. Po 1. světové válce se mnoho bývalých vojáků rozhodlo stát se kněžími. Často ale neměli potřebné vzdělání. (Zvláště neuměli latinsky, což byla tehdy podmínka.) Právě v Campion House se jezuité ujali výchovy adeptů kněžství (pozdní povolání). V raných 70. letech zde bylo 167 studentů, počty ale klesly na současných 10. Příští rok se zde přestanou vyučovat kandidáti pro kněžství. Brány se ale otevrou pro laiky, mají zde probíhat dvouleté kurzy. Bude se zde přednášet teologie, pastorálka, spiritualita a lidský vývoj. Absolventi mají převzít vůdčí role ve farnostech, kde chybí kněží. Ředitel Institutu, P. Michael Barrow SJ, řekl, že laici jsou nadšení ze své role v Církvi, někteří biskupové a kněží prý si nejsou vědomi naléhavosti situace. P. Barrow napsal všem biskupům s prosbou o podporu. Ozvali se tři. (Také biskup z Lancasteru, Patrick O'Donoghue, který kdysi studoval latinu v Campion House.) Letos byly vyškoleny v kurzech první ženy. Je jich šest, z toho dvě řeholnice. Vysvědčení jim předal světící biskup z Londýna George Stock. Tyto ženy řekly: „De facto jsme vedly farnost, zařizovaly

jsme eucharistické služby, vyučovaly jsme ve školách a řídily jsme duchovní službu v nemocnicích a domácnostech. Sestra Carol říká: „Ženy potřebují specifickou roli v Církvi dnes, a to vedoucí roli. Zároveň říkají, že ne vždy jsou pochopeny

Arcibiskup křížován

Interview na televizním kanálu Devět se změnilo v nevybíravé útoky na arcibiskupa George Pella. Jednalo se o zneužití dvou dívek knězem Kevinem O'Donnelem v roce 1987. Arcibiskup byl obviněn, že dal rodičům dětí 50.000 dolarů, aby „mlčeli“. Arcibiskup odpověděl, že to není pravda, naopak, zavedl v roce 1996 program, aby se čelilo sexuálnímu zneužitím. Druhý den napadly noviny a časopisy Pella. Arcibiskup řekl: „Můj problém s katolickým liberalismem je v tom, že není efektivní a atraktivní pro mladé lidi a často odčerpává sílu z Církve, místo aby ji budoval. Je zklamán, že časopisy, jako je anglický The Tablet, jsou stálou diverzí katolického učení a angličtí biskupové nejsou schopni The Tablet nasměrovat směrem k produktivnější linii svědectví. Arcibiskup Pell má nepřátele v militantních feministkách, homosexuálních aktivistech, náboženských disidentech a lidech pro interrupce. Ti vyzývali k odstoupení Pella. Nejde jen o Pella, jsou to útoky proti celé Církvi. Posilou Pellovi se stali loajální katolíci, kteří mu posílali povzbuzující vzkazy po Internetu, demonstrovali v ulicích a posílali dopisy médiím. Zatím Pell pokračuje v novém působišti v Sydney v tom, co už ukázal v Melbourne (během pěti let). Uvedl katecheze na základě Katechismu katolické Církve. Snaží se upevnit katolické pozice na univerzitě v Sydney. Vystřídal liberály na bohoslovecké fakultě, v semináři, v katolických médiích, ve službě pro mladé a ve výchově dospělých. V Sydney je teprve rok, a přesto už odvedl velký kus práce.

Irsko

Stále se rozebírá výsledek referenda o interrupcích. Referendum mělo zacelit díru v irských zákonech. Interrupce by se neměla provádět. Text referenda byl ale místy dvojznačný a zmatený. Začátek života prý je až po

uhnízdění oplodněného vajíčka. (Ve skutečnosti život začíná už při spojení vajíčka a spermie.)

Vláda a biskupové vyzývali k hlasování „ano“ Protiinterrupční organizace radily k „ne“ protože by se dala zelená k oplodňování ve zkumavce a ničení embryí a mohla by se používat pilulka „ráno po“ Irský lid zvolil „ne“ to je konzervativní postoj a odmítnutí kultury smrti.

USA

Dva měsíce poté, co američtí biskupové přijali v Dallasu chartu proti sexuálnímu zneužití, ne všichni to uvítali. Představitelé 125 řádů se usnesli, že viníky nebudou vylučovat ze svých řad. Vyjádřili hněv nad těmito činy, ale zároveň starost o osud viníků.

Budou je hlídat a znemožní jim kontakt s dětmi. Zatímco laici požadují okamžitý zásah, kněží jsou znepokojeni. Jak se budou bránit falešnému nařčení? Organizace kněží v Bostonu (BFP) se obrátila na svého biskupa se znepokojením.

Biskup Mc Grath ze San José plánuje instalaci oken do zpovědnice, aby se předešlo falešným obviněním.

Kuba

Biskup Carlos Baladrón je znepokojen tím, že několik desítek mladých Kubánců požádalo během Světového dne mládeže v Torontu o azyl v Kanadě. Celkem tam bylo puštěno 200 Kubánců. Úřady neudělily víza 6.000 mladých, kteří chtěli letět do Toronta.

Súdán

Vládní bombardér zničil několik budov na jihu země, kde žijí křesťané. Dvě osoby zahynuly. Vláda vydělává denně miliardu dolarů z těžby ropy. Přesto je na jihu země hlad. Nyní hrozí 1,7 milionu Súdáncům smrt hladem. 350.000 lidí vždy dostávalo potraviny ze zahraniční pomoci. Vláda zamezila přísunu této pomoci. V roce 1998 zemřelo hladem 70.000 lidí.

Indie

Soud odsoudil 56 letou voršilku k šesti měsícům vězení za to, že obrátila na víru 94 domorodců. Zákon ukládá povinnost každou konverzi hlásit na úřadě. To se nestalo. Biskup Patras Minj řekl, že se odvolají k vyššímu soudu.

Rakousko

Skupina žen, které „vysvětil“ na kněžky anglikánský kněz na lodi uprostřed Dunaje, se odvolala. Oznámily to médiím dvě tiskové mluvčí „kněžek“. Mluvčí byly oblečené do bílých kněžských sutan a růžovými štolami. Řekly, že kladou důvěru na papeže, protože není „tak násilný“ jako kardinál Ratzinger. (Který si prý hraje na inkvizitora.)

Skupina teologů katolické a anglikánské církve souhlasila s postavením Panny Marie v učení a životě svých církví. Konference se konala ve středu fokolarínů ve Vídni. Přišli různí biskupové z obou stran, také kardinál Schönborn, který řekl, že základ dialogu mezi oběma církvemi je nyní solidní.

Německo

Kardinál Johannes Joachim Degenhardt z Paderbornu zemřel ve věku 76 let na infarkt. Byl vůdčí silou německých konzervativců. Zvláště se zasloužil o potlačení bludných názorů E. Drewermanna (Neposkvřněné početí Panny Marie, svátosti apod.). Drewermannovi bylo zakázáno učit a přestal kněžsky působit.

Kardinál Degenhardt byl známý svým zájmem o katolické školství a ekumenický dialog (zvláště s luterány). Také vystupoval proti interrupcím a mluvil o roli lidské osoby v moderní ekonomice.

Velká Británie

Mezi klérem anglikánů byl proveden sociologický průzkum. Kněžky jsou laxnější ve víře než kněží muži.

V Ducha svatého věří 77 % kněží a 74 % kněžek. V Nejsvětější Trojici věří 78 % kněží a 74 % kněžek. Že Ježíš je jediná cesta ke spáse, věří 58 % kněží a 39 % kněžek. Že Ježíš se narodil z Panny, věří 58 % kněží a 33 % kněžek.

Záleží také, ke které skupině anglikánů náležejí. Existují dvě větve - jedna tradičnější, jedna liberálnější.

Ve Skotsku vznikla protiinterrupční skupina (Pro-life Care Initiative), která ukradla větší část názvu skupině založené kardinálem Winningem (Pro-life Initiative). Navíc oslovuje dobrodince původní skupiny s prosbou o dary. Také dává inzeráty v tisku.

Premiér obdržel petici podepsanou 3.000 prominenty náboženského života (i některými anglikánskými biskupy a devíti katolickými biskupy), ve které se píše, že připravovaný útok USA na Irák je nemorální a ilegální. Odsuzuje se vojenská akce, při které zahynou nevinní lidé. Není možné odpovédět na teror terorem. Petici organizovalo katolické hnutí Pax Christi. (Mezinárodní mírové hnutí, založené po 2. světové válce katolickým učitelem, který pracoval pro francouzsko - německé usmíření.)

Biskupská konference v Anglii a Walesu vydala 176 stránkovou zprávu o misii Církve. Počet věřících klesá a stárne. Mladí zůstávají mimo. (Za posledních osm let klesl počet církevních sňatků o 30%.) Zprávu napsali P Philip Knights z Catholic Missionary Society a paní Andrea Murray z Ushaw College. Zpráva je výsledkem pečlivého sociologického zkoumání. Podle zprávy se účastní bohoslužeb 61 % žen a 39 % mužů. Účast mládeže do 36 let je mizivá.

Pro evangelizaci je stále nejdůležitější kostel, ale je třeba se zaměřit na rodiny a školy 57 % katolíků říká, že mimořádně evangelizuje Cafod (katolická agentura pro pomoc méně rozvinutým zemím). 18 % respondentů tvrdí, že jejich víru prohloubil kurz Alpha (základy křesťanství vypracované anglikány).

Studie varuje před zahleděním do sebe, evangelizace by se měla zaměřit i na ty, kdo stojí mimo Církev. Na běh farností mají nemalý vliv hnutí, která přitahují mládež: Charismatická obnova, Opus Dei, Comunione et Liberazione, Focolare, Neokatechumenátní cesta a Cursillo. Hodně mladých z těchto hnutí má povolání ke kněžství. Je třeba změnit kulturu katolicismu, řekl kardinál Cormac Murphy-O'Connor.

Katolická teoložka, Dr. Elisabeth Stuartová (Profesorka teologie na King Alfred's College ve Winchesteru, kde se doškolují anglikánští kněží.) prohlásila, že bude vysvěcena na biskupku Jonathanem Blakem, dřívějším anglikánským duchovním, který založil Otevřenou episkopální církev. (Má devět farností v Anglii.)

Dr. Stuartová také zakládá řád sv. Brigity. Tato teoložka před deseti lety vydala modlitby za homosexuály a lesbičky - knihu, kterou zakázal anglikánský arcibiskup z Canterbury, Dr. G. Carey.

Austrálie

Arcibiskup Dr. G. Pell prohlásil při setkání s mládeží v Torontu, že interrupce je horší morální skandál než zneužívání mladých lidí (aféry kněží hlavně v USA). Nevěřící se ptají mladých katolíků na skandály. Jejich otázky však nejsou otázky, ale urážky a útoky.

Ukrajina

Mniši z baziliánského kláštera Narození Krista našli masový hrob 226 lidí (z toho 83 dětí) v městě Zhovka. Jsou to oběti řádění NKVD v roce 1946 - oběti jsou z řad řeckokatolíků.

Rakousko

Vatikán oficiálně exkomunikoval sedm žen, které se nechaly vysvětit na kněžky. Světitel Romulo Braschi je schizmatik a byl už exkomunikován dříve. Mezi ženami je i bývalá řeholnice, Adelinde Raitinger (z řádu vyloučena až po „svěcení“). Ta prohlásila, že už dříve pokřtila několik dětí při své práci v nemocnici. Chce nyní zpovídat a dávat nemocným eucharistii, protože prý „kněží je málo a nemají čas“.

Rusko

Pravoslavný patriarcha z Moskvy prohlásil, že katolická Církev nemá právo hlásat evangelium všem lidem. Měla by se prý vyhnout „proselytismu“. Svatý Stolec říká, že pravoslavní útočí proti náboženské svobodě.

Řím nemá nedostatek kněží

Zatímco v celé Západní Evropě se projevuje nedostatek kněží, římská diecéze se může pochlubit optimistickými údaji. Podle statistiky bylo od r. 1991 vysvěceno ve městě Římě více než 350 novokněží, z toho 70 % světských, zbytek řeholních, což vychází 1,05 kněží na jednu farnost. Tato čísla jsou podstatně lepší než ve většině italských a vůbec západoevropských diecézí.

GN 30/2002

Turínské roucho pochází z 1. století

Na základě nálezů z izraelské Massady konstatovali odborníci na textilie z vídeňské a několika německých a italských univerzit, že turínské plátno je jednoznačně antická textilie, vyrobená v letech 40 př. Kr. až 74 po Kr. Dokazují tak na základě srovnání s nálezy z Massady. To bylo řečeno na kongresu o turínském plátně, který se v červnu konal ve Vídni.

GN 30/2002

Být knězem v Polsku je životu nebezpečné

V letních měsících šokovala Polsko další brutální vražda katolického kněze. Byl jím 67 - letý P Pawel Sobczyński ze sandoměřské diecéze, vesnický farář, oblíbený pro svoji dobročinnost a asketický způsob života. Jeho auto bylo nalezeno spáleno na lesní cestě po výbuchu zápalné směsi. Když lesník, který vůz objevil a poznal, uvědomil policii, ta vnikla na faru a našla duchovního mrtvého. Byl surovým způsobem uškrten. Jedno je z dosavadního šetření zřejmé: nešlo o loupežnou vraždu. S největší pravděpodobností se jedná o akci satanistů, kteří už mají v Polsku na svědomí životy několika katolických kněží.

GN 30/2002

Přicházejí "kněžky"?

Čtenáři nepochybně vědí z jiných církevních i necírkevních periodik o automatické exkomunikaci, potvrzené Vatikánem, které propadlo sedm žen, jedna Američanka a šest Němek a Rakušank, vysvěcených v rozporu s církevním právem na "kněžky" "Světitelem", jak známo, byl odpadlý argentinský biskup. Kampaň liberálních a socialistických médií v této věci nepřekvapuje. Co však zaráží, je neposlušnost některých církevních míst, ne-li přímo biskupů. Vatikánská kongregace pro liturgii vydala při této příležitosti prohlášení, v němž zakazuje, aby se v chrámech konaly slavnosti, jimž by předsedala žena. Přesto v lineckém dóme s povolením biskupa Aicherna se taková ceremonie uskutečnila - a to zcela ve feministickém duchu. Rozhodnutí Vatikánu o exkomunikaci uvedených "knězek" bylo napadáno, v modlitbě se užíval místo termínu "Duch svatý" termín "svatá duchyně" apod. Zdá se, že ctnost poslušnosti neprožívá zrovna konjunkturu.

Glaube und Kirche 6/2002

50 let od smrti "židovského kardinála" Faulhabera

V r. 1952 zemřel dlouholetý arcibiskup mnichovské arcidiecéze Michael Faulhaber. Patřil k jedněm z největších církevních odpůrců hitlerovského režimu. Již na úsvitu nacistické éry v letech 1932-3 odsoudil pastýřským

listem rasistickou nauku nacistů a bránil katolické časopisy, které psaly proti Hitlerovi. V letech 1933-5 pronesl v mnichovském dómu sérii kázání na obranu Židů, za což získal přezdívku "židovský kardinál". Proto v pověstné "křišťálové noci" 9. listopadu 1938, kdy byly nacistickou lůzou ničeny židovské synagogy, vrhli se hitlerovští fanatici i na kardinálovu rezidenci, kterou úplně zničili. R. 1936 byl Faulhaber pozván k Hitlerovi na "osobní pohovor". Hitler na něho řval a obviňoval jeho a katolickou církev z "nadržování Židům". Mnoho jeho blízkých spolupracovníků bylo zatčeno a vězněno v koncentračním táboře Dachau. Kardinál Faulhaber patří k jednomu z nejúšlechtilejších postav německého katolicismu. Byl to pastýř podle Srdce Ježíšova.

Fels 6/2002

Měl by se potrat zakázat?

I od mnoha věřících, ano, i od církevních hodnostářů se ozývají hlasy: Jsme proti potratům, ale není možno je zakázat, většina společnosti je schvaluje a pokud by chtěl nějaký politik jejich zákaz vnutit této většině, musel by použít násilí a to by znamenalo jednat proti svobodě svědomí druhých, což není správné, neboť je to protidemokratické. Představme si situaci, že by katoličtí politici měli možnost (například v demokracii pomocí kulových jednání a lobování, v případě autoritativního režimu administrativním nařízením) prosadit zákaz potratů i proti vůli většiny obyvatelstva. Jsou morálně oprávněni takto jednat či nikoliv? To je klíčová otázka naší úvahy.

Katolická církev minulosti měla v této věci jasno. Nejlépe a nejvýstižněji shrnuje její nauku v 17. století Francisco Suárez ve spise "De legibus ac de Deo legislatore". S odvoláním na Aristotela a sv. Tomáše Akvinského uvádí, že vládce má právo vnutit poddaným proti jejich vůli nějaké dobro a zakázat zlo jen v tom případě, když jeho prosazení nevyvolá zlo ještě většího rozsahu. Pokud by byla taková hrozba reálná, je lepší, když vládce zlo toleruje a podporuje všestranně Církev, aby kázáním a katechezí usilovala o změnu smýšlení poddaných. Podle tohoto pravidla jednali ti katoličtí panovníci, kteří se řídili církevní naukou. Tak například ve 4. století v Římské říši císařové Konstantin Veliký a Theodosius Veliký nevnucovali zákonem frivol-

ním pohanům striktní manželskou věrnost, neboť věděli velmi dobře, že nepokřtěným ctitelům Jupitera a Minervy je křesťanská morálka cizí a nesrozumitelná a tudíž její administrativní zavedení by mohlo vyvolat povstání a krveprolití. Uznali, že je lepší nejdříve všemožně podporovat evangelizaci pohanů, aby teprve s přijetím Ježíše Krista přijali také šesté a deváté přikázání jako závazné. Tuto zásadu respektovali i raně feudální panovníci 8.

11. stol. ve vztahu k polygamii našich slovanských, keltských či germánských předků. Nenařizovali jim monogamní manželství, to bylo možné a myslitelné až po jejich obrácení na víru a po křtu. Podobně postupovaly křesťanské státy na úsvitu novověku ve svých koloniích, když se setkávaly s mnohoženstvím černochů a indiánů.

Zcela jinak si ale jmenovaní císařové Konstantin a později Theodosius počínali, když se jednalo o zásadu "suscipe pater...". Ta spočívala v tom, že otec rodiny (tzv. pater familias) měl absolutní a nezadatelné právo rozhodnout o životě a smrti čerstvě narozeného dítěte, které mu bylo položeno k nohám. Jestliže je zvedl, bylo přijato a vychováno. Když je nechal ležet, bylo zabito (v Římě tyto děti shazovali z Tarpejské skály). Již Konstantin, zejména však Theodosius ve svém kodexu, zakazoval tento zlořád a stanovil tresty jako za vraždu bez ohledu na to, jestli se jednalo o křesťany nebo pohany. Nic nedbal na to, že onen zvyk byl v Římské říši akceptován většinou občanů. Stejně si počínali i Španělé v 16. stol. po dobytí a obsazení říše Aztéků ve Střední Americe, kde se setkávali s krvavými obětními pohanskému bohu zvanému "Opeřený had" při nichž kněz vyřízl zaživa mladým děvčatům srdce. I když pohanským indiánům byly tyto rituály tolik drahé, riskoval španělský král a současně německý císař Karel V. raději aztécké povstání a krveprolití, než by ustoupil a toto strašlivé zlo toleroval. V této věci se těšil plné podpoře katolických misionářů.

Proč tak markantní rozdíl v postupu? Jakou to dává logiku? Zcela přirozenou a samozřejmou. Z pozemských hodnot stojí totiž na prvním místě lidský život. Ten je třeba chránit za všech okolností. Tak uvažovala katolická církev ve starověku, ve středověku, v novověku a tak uvažuje také dnes. Monogamie a manželská věrnost patří nepochybně v etickém řádu mezi jedny z nejvyšších hodnot, nad nimi je ale ještě posvátný dar života. Pokud by tedy zákonné prosazení monogamie u nekřesťanů mělo narazit na riziko smrti byt' jediného člověka, je lépe toto zlo tolerovat a bojovat proti němu osvětou (nota bene v rámci christianizace), nikoliv mocenskou silou, protože

život lidské bytosti je cennější a vyšší dobro. V případě zabíjení nemluvňat u Řeků a Římanů a obětovaných dětí u indiánských Aztéků šlo však prioritně o tuto základní hodnotu. Tady světská moc měla nejen právo, nýbrž i morální povinnost zasáhnout, aby ochránila tyto bezbranné tvory - a to i za cenu vzpoury, při níž by eventuelně tekla krev. Nicméně počty mrtvých v tomto případě by nebyly schopny ani v nejmenším vyvážit hekatomby budoucích nevinných obětí z řad dětí.

Není snad umělý potrat na stejné úrovni jako tato jmenovaná zvěrstva? Jedná-li se o lidské životy, nota bene životy těch nejnevinnějších a nejbezbrannějších, je nejen morálním právem, nýbrž i povinností katolického státníka, hodného toho jména a má-li k tomu dostatek možností a prostředků, prosadit legislativní zákaz interrupcí i těmi nejdrakoničtějšími opatřeními (např. policií, vojskem, stanným právem) třebas i proti vůli celého národa. Jistota, že statisíce či miliony lidských bytostí, které by jinak skončily rozsekány v popelnicích, se budou moci narodit, mnohonásobně převažuje případné ztráty na životech, vyvolané masovým odporem obyvatelstva proti zákazu potratů a nutností potlačit ho silou.

Jsou to tvrdá slova? Nepochybně ano, ale při obraně nevinného, jemuž běží o život, nelze být útlocitný vůči vraždícímu. A tím je ve větší či menší míře každý, kdo podporuje potraty a schvaluje je. Samozřejmě v konkrétním pořadí. Zákonodárci, kteří tyto zločiny odsouhlasili a gynekologové či provozovatelé klinik, kteří je provádějí, si ukrojili největší koláč zločinu, žena, která častokrát z donucení a nedostatečně informovaná (nechala se obalamutit mediální kampaní o "právu" na "své břicho") podstupuje "zárok", častokrát nese jen nepatrnou vinu.

Pokud katolíci hovoří jenom o protipotratové osvětě a pomoci ženám v tísní (o důležitosti obou faktorů nelze samozřejmě pochybovat) s tím, že potrat nelze zakázat a proto nebudeme usilovat ani o zpřísnění dosavadního ještě komunistického zákona, je to zásadní chyba. Představme si situaci, kdyby nacistická či bolševická propaganda ovládla mozky a srdce lidí natolik, že by s naprostou samozřejmostí ještě i dnes bylo možno legálně posílat "rasově méněcenné" nebo "třídně závadné" spoluobčany do plynových komor nebo vyhlazovacích táborů. Také bychom se spokojili jenom s "osvětou" a neusilovali o radikální změnu legislativy jakýmkoliv prostředky se zdůvodněním, že většina občanů smýšlí jinak než my?

Samozřejmě by bylo špatným přístupem chtít jenom změnu legislativy a nesnažit se čelit masivní propotrátové propagandě náležitou protikampaní alespoň v tom omezeném mediálním rozsahu, jaký máme k dispozici. Současně s tím je nutno vytvářet stále více center pomoci, která mohou nabídnout maminkám v nouzi možnost adopce dítěte, v případě materiální potřeby i náležité finanční zaopatření atd. Jenže opačným extrémem - žel velice častým v dnešní době - je totální rezignace na jakoukoliv změnu legislativy, byť jen nepatrnou. Právě toto hrozí katolíkům. Zde se nelze odvolávat ani na demokracii, ani na lidská práva, neboť právo na život - jak napsal papež Jan Pavel II. v encyklice *Evangelium Vitae* - je tím nejelementárnějším právem, před nímž musí kapitulovat i údajné "právo ženy" rozhodnout svobodně o svém těhotenství. Samozřejmě situace, kdyby většina národa přijala pozici "pro život", by byla optimální. Jenže čekat na to může být také čekáním na Godota. Katolíci by měli být připraveni bez ohledu na smýšlení národa (tím zdaleka nemluvím pouze o národě českém, jde o takřka celosvětový problém) využít jakékoliv příležitosti, kdyby se naskytla (a ona nás může nečekaně rychle překvapit), k realizaci zákonného zákazu potratů všemi prostředky. Záchrana nevinných lidských životů bezesporu za to stojí.

Radomír Malý

Jubileum nejlepších pracovních let

Přesně tak by se dalo nazvat kulaté životní jubileum dnes už asi jediného ochránce nenarozeného života z řad našich zákonodárců pana dr. ing. Jiřího Karase z Třebíče. Česká veřejnost ho zná z jeho působivých vystoupení na pravidelných každoročních Pochodech pro život. Dr. Karas během své dvanáctileté poslanecké éry dokázal být vždycky tam, kde bylo třeba srdce. Ať už šlo o moc exkomunistických mafií a jejich utlačování bývalých politických vězňů, ať už se jednalo o justiční křivdy, o navrácení církevního majetku a spravedlnost pro církve a věřící občany nebo o interrupce. Všude tam, kde běží o právo konkrétního jedince, tam najdeme dr. Karase. Tomuto zájmu o prostého, obyčejného člověka, zvláště takového, jenž trpí a potřebu-

je pomoci, dává pan poslanec přednost před tzv. velkou politikou, takovou, kde se jedná o peníze, posty a vliv. V tom je jeho jedinečnost a nezastupitelnost.

Neměl to v životě lehké. Oba rodiče (dnes zesnulí) a starší bratr byli politickými vězni komunistických koncentráků, což výrazně poznamenalo jeho kádrový profil, k čemuž přispělo i nekonformní vystupování. Jiří Karas se nikdy netajil svým katolickým smýšlením a přesvědčením. To všechno mu vyneslo ústrky a šikanování, na listině StB byl veden jako "nepřátelská osoba č. 1". Musel za normalizace odejít z právnické fakulty, v lidové straně, do níž vstoupil r. 1968, nesměl zastávat ani funkci předsedy základní organizace. Pracoval celou husákovskou éru v zemědělském družstvu poblíž svého rodného města. Teprve po listopadovém zvratu r. 1989 se mu otevřely dveře do politického života. Stal se nejprve krajským tajemníkem lidové strany v Brně a poslancem České národní rady, posléze poslancem Sněmovny za KDU-ČSL, kam byl nepřetržitě ve všech volbách znovu volen s vysokými preferencemi. Českou veřejnost na sebe upozornil na počátku 90. let svými odvážnými články v dnes už zaniklé Lidové demokracii proti bývalým bolševickým bossům, strhujícím na sebe čím dál více moci na úkor lidí, pronásledovaných minulým režimem. Jeho zásadovost a pevný postoj nebyly po chuti ani představitelům KDU-ČSL. Vytýkali mu zejména jeho stanovisko vůči potratům a angažovanost v tomto směru. Prý tím "odrazuje potenciální voliče KDU-ČSL". Úsudek ať si čtenář udělá sám. K tomu přistoupila i rána osudu, když mu před pár lety zemřela manželka Helena.

Tyto strasti dr. Karas překonává silou víry. O jeho opravdově žitém křesťanství svědčí mj. i skutečnost, že se stal členem rytířského řádu maltézských rytířů, známého svou sociálně charitativní aktivitou. Přejeme dr. Karasovi ono staroslovanské "mnogaja ljeta" a aby nadále zůstal "Karasem" neboť víme, kolik požehnané iniciativy a pomoci se za tímto jménem skrývá.

R. Malý

Jakým jsme národem?

Vracel jsem se nedávno z rakouského poutního místa Mariazell domů do Brna přes hraniční přechod Hatě - Znojmo. Byl jsem šokován. Celá cesta

od hranic přes Znojmo až na výjezdovou silnici k Brnu je doslova lemována domy s nápisy "Sex-shop", "Night-club" nebo "Gentlemans-club" všude záplava růžových světýlek, ohlašujících zahraničním turistům, že pokud si chtějí užít sexuálních radovánek, tak mají veliký výběr. Nicméně to nestačí, pokud mne informovali znalci, tak další hanbince se podél této cesty ještě staví.

Bylo mi smutno a musel jsem si položit otázku: Co jsme to za národ? Nejsem naivka a je mi jasné, že tuto neřest nepůjde v dohledné době vymýtit, ale proč ve vyspělých zemích zatlačují tento druh "podnikání" do zastrčených koutů a ulic, zatímco u nás je to ve jmenovaném příhraničním prostoru první nabídka, kterou "obšťastňujeme" cizince? Co si o nás pomyslí? Nic lichotivějšího než to, že jsme opravdu národem děvek a pasáků, který pro mrzký a bídný zisk udělá všechno, jemuž nikdy "pecunia non olet" (peníze nesmrdí), jen když pořádně kape. Tím vysíláme též signál, že jsme duchovně a mravně na úrovni těch nejzaostalejších národů, které nic neumí a nedokážou si na sebe ničím jiným vydělat než prostitucí. Vím, že je to křivdící, ale pohledme na to očima návštěvníka, jenž nikdy v naší republice nebyl. Jaký by si asi utvořil dojem náš čtenář, kdyby přijel do některé cizí země - a první, co by ho přivítalo, by byla oranžová světélka na několika dlouhých kilometrech, čili vulgárně řečeno "bordely"? Jaký by si udělal první obrázek o tomto státě, v němž dosud nikdy nepobýval?

Znojemské hanbince přímo u hranic a u výpadové silnice na Brno, zcela bez skrupulí, legálně a bez protestu úřadů nabízející své "služby" vypovídají cosi o prodejním charakteru našeho národa, který se ztrátou víry ztratil i morálku a také svoji národní hrdost a čest. Tyto hodnoty už málokoho zajímají, na prvním místě stojí kšeft za každou cenu, byť sebenemravnější, rozhodující je výše výdělku. Za toto se už před světem vůbec nestydíme, bereme to jako normál. Tak hluboko klesl národ sv. Václava, Vojtěcha, Anežky, Jana Nepomuckého, ale také národ Husa, Komenského, Palackého, Masaryka, Němcové, Nerudy, Smetany, Dvořáka atd.

Nemá však toto všechno svoji železnou logiku? V 15. stol. český národ z velké části odpadl od katolické víry a husitskými palcáty bestiálně povraždil ty, kteří se jí nechtěli vzdát. Katolickou harmonii, spojenou s požehnanou érou císaře Karla IV. vystřídal fanatismus husitských heretiků.

Po třicetileté válce se český národ vrátil do náruče Církve. Jenže bezbožecké osvícenství, jemuž politika Marie Terezie a Josefa II. otevřela dokořán

dveře, znovu oživilo rebelantského husitského ducha s tím rozdílem, že husité alespoň ve středověkém pojetí věřili v jisté křesťanské hodnoty, věřili kacířsky, ale věřili. Osvícenci a liberálové 18. a 19. stol. však nevěřili ani v ně. Uznávali pouze rozum, případně deisticky nebo panteisticky chápaného "architekta vesmíru" ve smyslu zednářské ideologie. Náboženství ustoupilo "národu" myšlenka českého vlastenectví se stala dominantní. Na ni se odvolávali Jungmann, Palacký, Havlíček, Masaryk, Beneš, Rádl a další reprezentanti českého ducha, na hony vzdálení katolickému pojetí a odmítající myšlenku sepětí katolické víry a českého vlastenectví. Tento duch udal charakter první Československé republiky, státu zednářského, protikatolického a bezbožického.

Po druhé světové válce přišli komunisté. Ti nahradili české vlastenectví pojmem "internacionalismus" český národ měl najít smysl svého bytí v jednotě komunistického bloku, v němž vůdčí roli hrál "Sovětský svaz náš vzor". Všechno české, prověřené tradicí, se stalo rázem špatné, jenom to "sovětské" bylo dobré, to se muselo kopírovat za každou cenu.

Tím přišel český národ o tu poslední, byť vágní a nezakotvenou, etickou hodnotu, představovanou ideou národa, vlastenectvím. Teď, po sametu, mu nezbylo už nic než pohrdání jakýmkoliv duchovními atributy. Každou skulinu života celku i jednotlivce vyplňuje nestydatý kšeft za každou cenu, podraz a chamtivost. Sledujme ale, jaký byl logický sestup tohoto národa. Nejprve se vydal cestou husitské hereze, přestal být národem sv. Václava, Ludmily, Anežky, Zdislavy, Jana z Nepomuku a stal se národem Husa, Žižky, Chelčického a Komenského. Objektivitu katolické pravdy, zajišťující českému národu duchovní a mravní růst, vystřídaly kacířský subjektivismus táboritů či orebitů a náboženské blouznění Jednoty českých bratří. O pravdě se nepřesvědčovalo autoritou Písma a Tradice, nýbrž autoritou sudlic a palců. To byl první morální posun.

Nicméně ještě z toho všeho zbýval smysl pro určité duchovní hodnoty, jimž je třeba dát přednost před materiálními. Postava Jana Husa, obětujícího svůj život pro své přesvědčení, byť bludné, přece jen měla v sobě jakýsi mravně - náboženský náboj, z něhož žila tzv. česká reformace. Osvícenství však odstranilo i toto. Nejen katolické, nýbrž jakékoliv křesťanské náboženství bylo odsunuto na okraj a nahrazeno vznešenou ideou národa. Ta měla v sobě také cosi mravního: pro národ stálo za to trpět, obětovat se a bojovat. Pro národ, nikoli pro víru.

Brzy se ukázalo, na jak vratkých základech toto stojí. Náboženská víra byla zakotvena ve věčnosti, proto obět' pro ni a zřeknutí se svých pozemských zájmů mělo v tomto svoji pevnou vazbu a logiku. Jenže národ sám o sobě, bez nadpřirozeného poslání a posvěcení, byl příliš vágním pojmem, než aby dokázal mobilizovat k opravdovému hrdinství a nesobeckosti. Tato myšlenka dokázala maximálně pohnout lidi ke krátkodobým projevům fanatismu á la nacistická III. říše, u nás po první světové válce k likvidaci všeho, co nějak souviselo s Vídní nebo Římem (např. mariánského sloupu v Praze), nikdy však k poctivé, trpělivé a ušlechtilé práci.

Proto osvícensko - romantický ideál národa velice snadno podlehl komunistické myšlence sociálně spravedlivé a beztřídní společnosti, čili ráje na zemi. Ten se nedostavil, celý marxisticko - leninský experiment přinesl jenom tisíce nevinně popravených osob a zničených existencí. Také komunisté měli své obětavé idealisty, ochotné dopouštět se ve jménu totalitní ideologie jakýchkoliv zločinů, aby potom rychle vystřízlivěli a v r. 1968 se vydali cestou "revizionismu" a "pravcového oportunismu". Vidina pozemské dokonalé společnosti se rozplynula jako domeček z karet, většina kdysi přesvědčených bolševiků patří dnes mezi nej cyničtější kapitalistické vykořisťovatele a ekonomické podvodníky těžkého kalibru.

Takže nyní už český člověk nemá žádnou, byť pochybnou, myšlenku, která by ho dokázala mravně formovat. O tu základní a jedinečnou, katolickou, o vizi společnosti budované na Desateru Božích přikázání a na katolické etice, se připravil už před téměř 600 lety. Od té doby na její místo staví postupné náhražky, jakými byly nejdříve česká reformační víra, později národní idea a konečně komunistická vidina pozemského ráje. Když všechno zklamalo, nezbývá, než odmítnout jakýkoliv zájem o ducha, o myšlenky a vrhnout se cynicky na podraznictví nejhoršího zrna a výprodej i sebe sama, jen když to "ponese". V tom tkví bytostná tragédie českého národa, kterou jsem si tak bolestně uvědomil při cestě z Rakouska přes Znojmo, národa, který se pozvolna stává národem pasáků a prostitutek.

Je to smutné konstatování, nikoli však beznadějně. Tento cynismus české společnosti jen odhaluje, že už je totálně na dně. Je zklamána jakýmkoliv idejemi. To ovšem může být dobrou půdou k přijetí Kristovy zvěsti o spáse, která není žádnou ideou, nýbrž Božím oslovením lidské duše. Pochopí konečně katolíci, že se jim zde otevírá příležitost k evangelizaci?

Radomír Malý

Sv. Otec ke 100. výročí mučednické smrti sv. Marie Gorettiové

Dne 5. července 1902 byli obyvatelé malé vesničky Conca u Nettuna zděšeni otřesným zraněním dvanáctileté dívky Marie Gorettiové. Pachatelem byl 20letý Alessandro Serenelli, jemuž toto děvče nechtělo být po vůli. Ve vzteku ji několikrát bodl nožem. Rány byly smrtelné, Marie v nemocnici zemřela. Před smrtí ještě odpustila svému vrahovi, který po odpykání trestu se dal na pokání a zemřel jako vrátný v kapucínském klášteře. Papež Pius XII. tuto mladou mučednici čistoty blahoslavlil a posléze svatořečil.

Nynější papež Jan Pavel II. v poselství ke 100. výročí její smrti napsal, že "v Marii Gorettiové vyzařuje radikalita rozhodnutí ve smyslu Evangelia, která se nezalekla ani oběti pro Krista..... Dále Sv. Otec předložil sv. Marii jako vzor dnešní mládeži.

Information FMG 77/2002-09-06

Naše poznámka: Několikrát se objevily v cizím i našem tisku poznámky, že v Marii Gorettiové se ctí falešné mučednictví, neboť prý její povinností bylo chránit si vlastní život a ne svoje panenství. Inu, přese sexualizovaný svět čím dál méně rozumí ideálu "svaté čistoty", tím více ji tedy musíme hlásat.

...falešná interpretace lidských práv, jako např. právo individuální nebo kolektivní subjektivity bez vztahu k pravdě o lidské přirozenosti může snadno u demokratických režimů způsobit, že se stanou totalitními. Mezi základní práva člověka počítá katolická církev jako přednostní právo na život. To se děje ve jménu pravdy o člověku a na ochranu jeho svobody, která je nemyslitelná bez úcty k životu.

Jan Pavel II. v promluvě k Papežské akademii pro život 27.2.2002

O potratu není možná žádná diskuse

Lichtenštejnský arcibiskup Wolfgang Haas, známý svými pevnými postoji, se vyjádřil k nedávné diskusi na téma interrupce ve své zemi. Lichtenštejnsko dle příkladu sousedního Švýcarska uvažuje také o liberalizaci potra-

tového zákona. Arcibiskup Haas prohlásil, že o potratu nesmí existovat žádná diskuse a každý, kdo by z politiků-katolíků se jakýmkoliv způsobem přičinil o legální možnost zabíjení nenarozených dětí, podléhá podle kanonického práva jednoznačně exkomunikaci.

Information FMG 77/2002-09-06

Německo

Školní teror proti dětem, jejichž rodiče odmítají sexuální výchovu

Náš časopis opakovaně píše o zlobných následcích tzv. sexuální výchovy v sousedním Německu, která je ve všech školách povinná. Rodiče sice podle zákona mají formálně právo z důvodů svědomí dítě tam neposílat, to je však předmětem šikany ze strany spolužáků i učitelů. Ředitelé škol často nerespektují právo na svobodné rozhodnutí rodičů a nutí přesto dítě k účasti na výuce. Tak se např. stalo v jednom gymnáziu v Porýní. Vestfálsku, že jistá dívka, odmítající účast v těch hodinách biologie, které byly věnovány tomuto tématu, z důvodů svědomí, byla před celou třídou zesměšňována učitelem náboženství (!!!). Na konci školního roku měla potom chybějící hodiny biologie, ačkoliv byly řádně nahlášeny jí i jejími rodiči řediteli školy, zaznamenány jako "neomluvené". Ostrá slova na adresu sexuální výchovy napsala jedna teoložka z Porýní-Falcka. Podle ní je "doktrinářská, ideologická, neprofesionální a nebere žádný ohled na křesťanskou hodnotovou stupnici." Zvláště jí vadí nahotiny a soulože ukazované mládeži už v útlém věku, seznamování s antikoncepcí a prezervativem a také žádné povzbuzení k pohlavní čistotě před manželstvím. Žel, jiného názoru je však laické katolické sdružení "Donum vitae", které přes výslovný zákaz Sv. stolce nadále provozuje poradny pro těhotné ženy, jimž vystavuje potvrzení opravňující k potratu. Podle něho je sexuální výchova "velice potřebná" zvláště by se prý mládež měla v co nejvyšší míře seznamovat s antikoncepcí.

Podle Information FMG 77/2002 - rm -

Skandální rozhodnutí v případě Auerbach

Řád v minulém čísle psal o řeholních Školských sestrách P. Marie v německé lokalitě Auerbachu, které se dostaly "na tapetu" médií pro svůj způ-

sob výuky sexuální výchovy na státní reálce, která jim byla svěřena. Nerespektovaly osnovy, učily věrně podle katolické morálky se zdůrazněním pohlavní čistoty, z učebnic pak vytrhaly nevhodné obrázky. Musely nakonec reálku opustit, ani bamberské arcibiskupství se jich nezastalo. Naopak, k dovršení všeho ještě suspendovalo z kněžské služby jejich duchovního vůdce P. Morschera, jenž prý formoval sestry v "ultrakonzervativním duchu" a v "extrémních pozicích". Bamberské arcibiskupství přitom vůbec nezajímá, že rakouští biskupové Krenn, Eder a Laun vystoupili jednoznačně na obranu těchto sester. Přitom je signifikantní, že benediktinský pater Willigis Jaeger, který popřel všechna dogmata, která jsou prý pouhými "osobními zkušenostmi" suspendován z kněžství vůbec nebyl.

Information FMG 77/2002-09-06

Naše poznámka: Pokud vám to připomíná něčí výroky na adresu Katolické teologické fakulty v Praze, konkrétně vůči prof. Wolfovi a jeho stoupencům, tak připomínáme ironicky, že "podobnost je čistě náhodná"

Svatý Juan Diego

Papež Jan Pavel II. při své nedávné návštěvě v Mexiku svatořečil indiána z kmene Aztéků Juana Diega, jemuž se r. 1531 zjevila Panna Maria na hoře Tepeyac, v místě, kde stojí dnešní bazilika v Guadalupe. Tento domorodec, narozený r. 1474, se jmenoval původně "Mluvicí orel" (indiáni pojmenovávali své děti podle zvířat). Ve dvacátých letech 16. stol. přijal křest od fran-tiškánského misionáře Torbia Benavente a přijal jméno Juan Diego.

Další historie je známá. Když se mu v prosinci zjevila Panna Maria se žádostí, aby šel k biskupovi a sdělil mu její přání postavit na tomto místě chrám, biskup Zumarraga indiánovi nevěřil a chtěl zázrak. Juan Diego to tlumočil Panně Marii, která se mu zjevila opět a vyzvala jej, aby natrhal růže, které na vrchu Tepeyac vyrostly v chladném prosinci, což je v toto roční období nemyslitelné. Světec vstoupil do paláce, růže zabalené ve své tilně (svrchním plášti), když je ale odhalil, objevil se na jeho rouchu nádherný obraz P. Marie s indiánskými rysy, nad nímž dosud odborníci kroutí hlavou. Poslední bádání tilmy Juana Diega, provedené r. 1976, potvrdilo, že tato je utkána z vláken rostliny agave, které mají životnost pouhých 20 let, toto

plátno však přetrvalo 470 let a nic nenasvědčuje, že by zchátralo a poničilo se navzdory mnoha škodlivým vlivům, např. dýmu kadidel a svící, kromě toho tilma je utkána z hrubých vláken, takže nelze na ní nic namalovat. Další záhadou je, že nelze určit, jak vůbec obraz vznikl. A to nejdůležitější: r. 1929 fotograf baziliky v Guadalupe, poutním chrámu, který vznikl v 17 stol. a v němž je zázračný obraz uchován, zachytil v pravém oku Madonny postavu bradatého muže. Další výzkumy prokázaly, že v očích Matky Boží, které se chovají jako živé, je pod mikroskopem vidět scéna, jak Juan Diego rozbaluje před biskupem a jeho dvorem růže. Inu, zázraky Panny Marie se pořád dějí.

Gosc niedzielny 31/2002

Jubileum polského arcibiskupa - vlastence

Katolické církvi se občas vyčítá, že nedostatečně podporovala v 19. stol. zápas malých národů o vlastní existenci a jazyková práva. Opak je pravdou. Jedním z důkazů je i varšavský arcibiskup Zygmunt Szczesny-Feliński, od jehož narození letos uplynulo 180 let.

Kněz Feliński byl účastníkem povstání r. 1848, jako kněz neúnavně připomínal ruskému carskému režimu povinnost respektovat práva malých národů. V tom našel podporu papeže bl. Pia IX., který ho jmenoval arcibiskupem ve Varšavě. Protože podpořil povstání Poláků proti ruské okupaci r. 1863, byl poslán do vyhnanství na Sibiř, kde pobyl plných dvacet let. Caru Alexandru II. napsal otevřený a odvážný dopis: "Není vinou Poláků, že touží po získání nezávislosti. Jejich vlastenectví nelze pokládat za zločin. Osudy národů jsou v rukou Prozřetelnosti a jestli udeřila hodina polského národa, odpor cara tomu nezabrání."

GN 31/2002

Jen zdrženlivost pomáhá

Katoličtí biskupové východní Afriky vydali prohlášení obyvatelstvu, kde vyzvali ke změně sexuálního chování. Zdůraznili, že AIDS nezastaví kondomy, nýbrž život v pohlavní čistotě, buď v celibátě nebo v řádném monogamním manželství.

GN 33/2002

Nebezpečná Afrika

V Burundi byl zabit katolický kněz Peter Tondo, původem z Ugandy, když jel autem. Pachateli byli příslušníci nepřátelského kmene Hutu. V Kamerunu byl zavražděn katolický řeholník, 62letý Yves Marie Dominique Lescanne. Podle policie je vrahem nesvéprávný muž, který denně docházel do centra sociální pomoci, vedeného otcem Lescannem. Řeholník náležel ke komunitě Malých bratří Ježíšových, založené Charlesem de Foucauldem. V nigerijské arcidiecézi Owerri v průběhu posledních 8 měsíců bylo zaznamenáno 30 případů útoků na fary.

GN 33/2002

Nejvyšší vyznamenání pro německou řeholnici

Stát Izrael poctil titulem "Spravedlivý mezi národy světa" 76letou německou řeholnici, františkánku Marii Moniku Fleischerovou, která za druhé světové války spolu se svým otcem, matkou a sestrou poskytla pomoc dvěma židovským ženám a zachránila je tak před smrtí. Celá věc se odehrála následovně: Její otec měl pronajatý statek Hollbrunn poblíž Berlína. Rodina Fleischerových byla přísně katolická. Když příslušníci SS jednou nahnali na dvůr statku židovské ženy určené k deportaci do Osvětimi a nechali je tam stát dlouhé hodiny o hladu, rozkázal správce Fleischer navařit jídlo a rozdat ho zajatkyním. Když ho strážci upozornili, že je to zakázané, prohlásil tento otec rodiny hrdě. "Na mém statku nikdo nesmí hladovět." Dobrotu Fleischerových si všimly dvě mladé židovky, kterým se podařilo uniknout z transportu a požádat je o úkryt. Fleischerovi jim vyhověli, mladá Monika, tehdy studentka gymnázia, aktivně otci pomáhala s organizačními věcmi týkajícími se úkrytu. Fleischerovi nakonec vyřídili oběma uprchlicím falešné pasy, díky kterým mohly odjet z Německa. Z obětavé rodiny Fleischerových žije už jen sestra Marie Monika, z obou zachráněných potom paní Ljubica Leviová, která je lékařkou v Izraeli. Ta vydala svědectví a postarala se, aby sestra Marie Monika jako jediná žijící příslušnice statečné katolické rodiny mohla převzít nejvyšší vyznamenání Státu Izrael.

Tag des Herrn 33/2002

Nebezpečné slovo Bůh

Odvolací soud v kalifornském San Francisku vynesl v létě skandální rozhodnutí. Podle něj formulace "jeden národ pod mocí Boha", kterou se učí žáci ve škole, je prý v rozporu s ústavou USA. Tímto výrokem byla pobouřena i vláda ve Washingtonu, která podala odvolání k Nejvyššímu soudu. Prezident Bush prohlásil, že rozhodnutí tribunálu je "směšné". Jedná se o další případ útoku liberálního světa na křesťanské etické hodnoty, kdy křesťanské symboly vadí. Nedávno to byly kříže v bavorských školách, dnes je to slovo Bůh ve škole.

GN 33/2002

Křesťané v Pákistánu obětmi násilí

V této muslimské zemi tvoří křesťané, převážně katolíci, pouhé jedno procento obyvatelstva. Jsou zaměstnání převážně ve zdravotnictví. Církev vede celou řadu nemocnic a právě proti nim je směřován nejčastější útok extrémistických muslimských teroristů. Tyto případy se v poslední době množí. Nejnověji byla přepadena misijní nemocnice ve městě Taxilla, kdy dvě ošetřovatelky byly vážně zraněny a jedna přišla o život.

TdH 33/2002

18 roků zlé sny

(Marianna, matka čtyř hochů, 42 letá)

Bylo mně 20 roků, když jsem se k tomu rozhodla. Měla jsem všechny důvody potřebné pro interrupci:

- Nebyla jsem provdaná
- Můj přítel byl student a to dítě nechtěl.
- Studovala jsem zdravotnickou školu
- Nechtěla jsem se obětovat

Bylo to začátkem sedmdesátých let. Měla jsem k tomu plné právo. Byla to doba, v níž bylo zakázáno tuto věc zakazovat. "Der Bauch gehorte mir" Tělo patřilo mně a byl to můj život. Rozhodla jsem se pro potrat. Tehdy bylo dítě pro můj život překážkou.

Během své praxe na gynekologii jsem poprvé viděla potrat. Lékař plakal (byl to otec rodiny); to malé tělíčko musel roztrhat, protože bylo příliš velké pro vysavač. Se zdravotní sestrou jsem pak musela zkontrolovat, aby tu byly všechny údy těla toho dítěte. Současně jsem byla nucena rozhodnout se o svém těhotenství. Od této chvíle jsem se zatvrdila a se svým přítelem se rozhodla to dítě potratit.

Žilo už deset týdnů. Jeho srdíčko tlouklo. Bylo znát už jeho pohlaví a otisky jeho prstíků.

Tím byly vyřešeny všechny mé problémy. Deprese jsou tak trochu pro slabé povahy a já to vydržím. Tři roky se mi vedlo dobře, necítila jsem v důsledku toho vůbec žádné příznaky.

Později jsem se vdala a stala se matkou. Pozнала jsem, že tělo musí zažít něco silného, aby se narodilo dítě. Náhle však mé tělo reagovalo na všechno, co jsem tak dlouho hluboko skrývala. S nesmírnou silou to všechno vyšlo najevo. Myslela jsem, že to musím zadusit. Každou noc jsem bojovala proti smrti. Trvalo to vždy jen několik minut, ale strach byl tak silný, že nastalo bušení srdce nebo jsem byla zalita potem. Po každé takové noci jsem věděla, že jsem jen tak tak ušla smrti. Svému muži jsem řekla, že by mě mohl jednoho rána najít mrtvou; ale on nebyl stavu mně pomoci.

Po 18 let jsem měla ty zlé sny. Byla jsem už znavená proti tomu bojovat. Ani na vteřinu jsem nepomyslela, že příčina mé nemoci by mohla být ukryta v mém potratu. Tento problém byl už dávno vyřízen a pochován provždy.

Zůstal mi jenom Bůh, k němuž jsem mohla volat o pomoc. A on mi odpověděl! Když jsem se později dozvěděla, že jsem tenkrát potratila dvě děvčátka, dvojčata, bylo to pro mě strašné. Křičela jsem k Bohu: "Proč mi to říkáš teď?" To je příliš strašné a teď už to nic nepomůže!" Jeho odpověď byla vlídná a prostá:

"Abys mě mohla prosit o odpuštění za dvě děti."

Tehdy jsem moc plakala... Že mi Bůh mohl odpustit dvě utracené děti, to bylo nesmírně úžasné. Kolik trpělivosti a lásky má Bůh pro nás, a jak drahocenný je každíčký život! Obdržela jsem dokonce dvě křestní jména pro obě holčičky: jedna se jmenuje Melody a druhá Harmony. Byl to dárek od Boha k jejich 20. narozeninám.

Tím začala dlouhá doba smutku. Musela jsem také své děti prosit o odpuštění, že jsem je oloupila o jejich sourozence.

Život hodný následování

Během světového dnu Mládeže v Torontu Svatý Otec nabádal mládež, aby byla "solí země a světlem v temnotě." Státisíce mladých lidí z mnoha zemí světa vítali jeho slova s nadšením. Při pohledu na radostné tváře mladých lidí tam shromážděných jsem si vzpomněl na podobný Den Mládeže, v daleko menším měřítku, v kraji pod Blaníkem v Čechách. Časově přeskočíme dvě generace, do doby bez televize, před lety do vesmíru, do relativně mírové doby před II. světovou válkou.

U příležitosti svěcení vlajky Sdružení Katolické Mládeže (SKM) se konal krajský Den Mládeže v Pravoníně, na úpatí hory Blaník, v poslední neděli v květnu 1937. Byl to krásný pohled na dlouhou řadu mladých mužů a žen v bělo - modrých stejnokrojích. Přijeli v autobusech, na ozdobených vozech a na kolech. Mnozí přišli pěšky z Vlašimi a okolí. Zúčastnili se též zástupci Národní organizace katolické mládeže z Prahy a delegáti několika náboženských organizací.

Kapela vyhrávala, zatím co se mládež hromadila kolem podia zdobeného vlajkou svatého Václava, patrona české země a katolické mládeže. Jako vedoucí pořadatel vítal přítomné mladík jménem Jaroslav Kozel, který byl pověřen celou organizací sjezdu. On tedy vypracoval program, pozval řečníky a čestné hosty, a staral se o publikaci. Hlavní celebrant slavnostní Mše svaté a svěcení vlajky byl opat Vavroušek z premonstrátského kláštera v Želivě. Proslov pana opata o příkladném životě sv. Václava a o vlivu křesťanské kultury na vývoj národa, i slavnostní projevy dalších řečníků, vzbudily nadšení celého shromáždění.

Jako učeďník v hospodářském družstvu ve Vlašimi jsem měl příležitost poznat blíže toho organizátora Dnu Mládeže, Jarku Kozla. On byl již tehdy asistentem pokladníka družstva, a jinak nábožensky činný. Během duchovního cvičení (retreat) v Želivském klášteře, které vedl sociolog P. František Krus, T.J., duchovní rádce SKM, si Jarka uvědomil důležitost modlitby, živé víry v Eucharistii a vzácné hodnoty Mše svaté. P. Krus zdůraznil nutnost mravní čistoty jako přípravu pro šťastné manželství. To vše dávalo smysl. Proto se Jarka rozhodl studovat Písmo svaté, čímž získal hlubší poznání Boží lásky k nám.

V zaměstnání měl dva dobré příklady. Byl to skladník Franta Matějovský a vedoucí obchodu Vinca Šrůtka; oba byli váženi jako praktičtí katolíci. Jeho

rodiče byli velmi chudí; proto mu nebylo dopřáno vyššího vzdělání po měšťance, ačkoli byl výborný student. Bez pochyby byl nadán nadpřirozenou inteligencí. Učitelé ho dávali za vzor ostatním spolužákům. Knihy byly jeho záliba. Po večerech četl knihy českých i cizích katolických spisovatelů, čímž prohloubil své vzdělání; to mu pak sloužilo v jeho apoštolátu mezi mládeží.

Za prospěšný prostředek k povznesení morálky a duchovního života mládeže považoval účast na duchovních cvičeních. Ve funkci předsedy SKM organizoval tyto kursy v Želivském klášteře. Během listopadu 1940 zorganizoval 5 třídních kursů s průměrnou účastí 25 mladých duší. Udržoval s nimi kontakt i potom, aby rostli ve víře. Vyzýval každého člena, aby vyvinul dobrý vztah s naším Spasitelem pomocí svátosti a modlitby. Z úcty a lásky k Panně Marii podporoval poutě na Mariánská poutní místa, jako Hrádek u Vlašimi, Klokoty u Tábora, Svatá Hora u Příbrami a Stará Boleslav. S Matějovským a Šrůtkou řídil zájezd do Hradce Králové na Eucharistický kongres.

Pro vlastní prohloubení duchovního života se stal členem Třetího řádu sv. Františka. Pod vedením duchovního rádce Pátera Karla Kudra prospíval rychle na cestě ke křesťanské dokonalosti. Snažil se žít v přítomnosti Boží. Každý den začal účastí na Mši svaté a přijal Tělo Páně. Takto posílen byl schopen udržovat vnitřní mír a trpělivost s problémy zákazníků. Vnitřní usebranost se na venek jevila jako dobrá povaha, kterou jeho kolegové v kanceláři oceňovali. Ale i někteří funkcionáři krajského a místního SKM spoléhali na Jarkovu dobrou povahu, že "on to zařídí". Není divu, že se svěřil jednomu příteli: "Mám stěží čas k jídlu a mýt se. Ale povinností každého člověka je naplnit toto naše putování na zemi užitečnou a Bohu milou prací."

Z jeho iniciativy vzešly různé ušlechtilé akce, jako "Literární večírky" pro rozšíření zájmu o dobrou literaturu; založení oddílu Skautů ve Vlašimi; propagace sociálních encyklik Rerum Novarum a Quadragesimo Anno; společné zájezdy mládeže na Blaník a poutní místa. Jeho korespondence s mnoha přáteli měla poučný ráz, v duchu upřímné lásky: "poněvadž milujeme bratry," po vzoru apoštola Pavla. Napsal několik článků do časopisu pro mládež "Dorost" v nichž dodával odvahu nést utrpení, povzbuzoval k důvěře v Boží pomoc a dokazoval, že mravní čistota je zdrojem radosti a vnitřního míru. Přítele, který klesal pod tíhou práce a nemoci, povzbuzuje: "Znám beznadějnost noci bez spánku a bolest dní rozdílných jenom mírou

utrpení. Křesťanská víra však vyžaduje podrobení naší vůle vůli Boží, a to předpokládá určitý sebezápor. Utrpení je určité znamení Boží přízně, a tomu kdo je schopen je přijmout, může být požehnáním.

Matějovský, Šrůtka a Jarka dali podnět pro celonoční adorace před Nejsvětější Svátostí. Adorace se konaly střídavě ve farních kostelích, první sobotu v měsíci, od jara do podzimu. Každá měla určitý úmysl: za sjednocení křesťanů, na usmíření Boží spravedlnosti, za hříchy jednotlivců i národa, a po roce 1938 za mír a ochranu české země.

Jako krajský předseda SKM navštěvoval místní skupiny mládeže. Při návštěvě ve Zruči nad Sázavou se setkal s výjimečnou dívkou, Marii Marhanovou. Líbila se mu její skromnost a zbožnost. Dopisovali si po určité době, čímž si ověřili vzájemný respekt a oddanost katolické víře. Přátelství se rozvinulo v čistou lásku. S myšlenkou na zasnoubení jel Jarka do Zruče oslatvit její narozeniny. Sešli se v kostele. Po Mši svaté, při níž oba přijali Tělo Páně, poklekli před oltářem a vyměnili si slib věrnosti a bude-li to vůle Boží - vstoupí v manželství. Dohodli se, že věnují nějaký čas na posílení vnitřního života, aby byli lépe připraveni založit dobrou křesťanskou rodinu. Bohužel, smutné důsledky okupace a světové války znemožnily jejich plány o manželství.

Po zotročení českého národa 15. března 1939 byla činnost spolků omezena a pak zakázána. Přes rostoucí nejistotu byl Jarka zřejmě odevzdán do vůle Boží, jak sdělil A. Styborovi: "Pán Bůh mi dal nyní milost v pocitu úplné bezpečnosti, takže se nalézám v dlani Jeho ruky, jak nikdy předtím - přestože mohu již cítit v mých kostech sílu větru, který mě brzy zasáhne. Ale "co nás oddělí od lásky Kristovy?"

Aby doplnili nedostatek dělníků ve válečném průmyslu, nacisté rekrutovali mladé lidi z podrobených zemí. Mezi tisíci "totálně nasazených" vidíme Jarku Kozla jako pomocného úředníka Zemědělského družstva ve Welsu v Rakousku. Po atentátu na "protektora" Čech a Moravy R. Heydricha 27. května 1942, nacisté se pomstili vyhlášením stanného práva. Následovalo zatýkání vlastenců, vězení a koncentráky. Krutost Hitlerovy armády neznala mezí. Několik dní po smrti Heydricha, 9. června, přes sto občanů vesnice Lidice bylo zastřeleno a tanky srovnaly vesnici se zemí.

Oběťmi takové nenávisti vůči Čechům se stali tisíce dobrých vlastenců, mezi nimi též Jaroslav Kozel. Byl zatčen 4. června a po "vyšetřovací vazbě" v Linci převezen do koncentračního lágru Mauthausen jako číslo 12045.

Zde pod dohledem kulometů, po boku tisíců vězňů musel otročit v kamenolomu za nelidských podmínek. SS-maní a jejich pomocníci (kápové) je tloukli často, až jejich hlava a tělo byla samá modřina, jak mi sdělil Míťa Čeřenský. Jarka nebyl silák. Proto vyčerpávající práce zdecimovala jeho tělo, ale nemohla zničit jeho duchovní sílu.

V jeho osobních poznámkách je prohlášení jeho oblíbeného apoštola Pavla: "Považuji přítomná utrpení za nic v porovnání se slávou, která nám bude zjevena!"

Začátkem listopadu byl začleněn do transportu 800 kostlivců poslaných "na zotavenou" do Dachau, kde 16. listopadu, 1942, jeho čistá duše opustila zničené tělo.

Proč si připomínáme šedesáté výročí jeho odchodu na věčnost? Jaroslav Kozel je dobrým vzorem i pro dnešní mládež. Jeho život dokazuje, že v hluku světa jen Kristus je zdroj pokoje a radostného života, a že je možno následovat příklad Krista Pána a plnit vůli Boží i v obyčejném zaměstnání. Jaroslav vykonal během 23 let jeho krátkého života pro duchovní dobro mládeže více než většina z nás dokáže během dlouhého života.

Mnoho duší mu vděčí za světlo víry.

Petr Pohorský (USA)

Rodina, církev a společnost, aneb problémy a postavení rodiny v dnešním světě

Otec, matka, dítě, respektive děti. Ano, tak je postavena normální rodina a pokud kdokoliv její postavení zpochybňuje a zlehčuje, zpochybňuje i existenci a budoucnost lidské společnosti i lidstva jako takového!

Přesto že i komunistická ústava měla ve svém základním článku zakotveno: rodina je základem státu, v praxi to v mnoha případech neplatilo. Rodinou byla míněna komunisty řízená společnost a vše, včetně života konkrétních rodin, tomu bylo podřízeno.

Ani západní demokracie, mající tuto zásadu jako preambuli ve svých ústavních zákonech, tento fakt nerespektují a svými činy rodinu jako základ lidské společnosti popírají. Snižují význam rodiny snahou povýšit svazky homosexuálních partnerů na úroveň a hodnotu svazku manželských, ačkoliv

tyto páry nejsou schopny zajistit ani vychovat potomstvo a tím i lidsky a ekonomicky společnosti zabezpečit. Na druhé straně pak, z rádoby sociálních důvodů a důvodů zajištění tzv. Svobody a důstojnosti ženy, nabádají a někdy přímo nutí nastávající maminky k potratům, čili vraždám, nenarozených dětí.

Je to jeden z několika druhů zvláště odporných způsobů vražd na zcela bezmocných bytostech, ke kterým, kromě nenarozených, patří také děti a mladí, nezralí lidé, lidé staří, nebo těžce nemocní, nemohoucí se sami o sebe postarat, kterým se místo láskyplné pomoci dostane jen usmrcení formou euthanásie, o kterou navíc ještě sami musí požádat, nebo naopak, která je jim vnucena proti jejich vůli!

Nejde jen o zločin proti lidstvu, ale o výsměch do tváře Boha - Stvořitele, kdy pachatelé těchto skutků se staví do služeb Satana, strůjce zla a lži!

Pak stejní lidé, zákoníci potratů a euthanásie, uzákoňují pozdější odchody do důchodů, zpoždování valorizace důchodů a nařikají nad tím, že ubývá mladých lidí, tedy těch, co mají dělat na důchody předchozích generací, těch generací, které je nechaly vyvraždit v rámci svého pohodlí a sobectví, generací, ze kterých tito zákoníci pocházejí a finanční prostředky, které si každý z nás vlastně na důchod vytváří a spoří, utrácejí v rámci státního rozpočtu za věci zbytečné či za prostředky, které promrhali špatným hospodařením, nebo normálním rozkrádáním, řečeno přímo.

Měli by se poučit alespoň z historie, když to nejsou schopni pochopit z dnešní situace, neboť jinak nemají žádné právo, ani volbou, země a státy řídit, neboť jejich řízení je zradou na člověku, ve prospěch Ďábla a v jeho službách. A k tomu jim slouží devastace rodiny, institutu, který byl lidstvu odevždy svatý, nejen Církvi, a který začala lidská společnost ničit vždy, když se jí dobře dařilo, když tloustla, rostlo jí břicho i sebevědomí a pýcha, pochlebováním Zlého.

Pokud byl člověk mladý, měl za sebou jen pár desítek nebo set tisíc let vývoje, jednoznačně cítil a prakticky věděl, že se bez druhého neobejde. Pohlavní dvojtvárnost mu způsobila nejen radost a tělesné potěšení, vzrušení a uvolnění, ale dávala mu pocit štěstí ve dvou, zvláště, když jejím plodem byl nový človíček. Dospělý věděl, že nežije nadarmo, že v tomto světě bude nahrazen plodem svého já a já svého partnera a děkoval Bohu, ať už si HO představoval jakkoliv, případně i když HO ještě neznal a jen vnímal Jeho působení kolem sebe i v sobě, že mu dopřál dítě.

Teprve později; vzpomeňme si na Spartu, řecký městský stát, a jiné státy či národy; která, když se jí vedlo dobře, zapomněla, že dítě je darem Božím se vším všudy a když se jí, tedy Spartánům, zdálo, že dítě je, jak většina kojenců bývá, malé, slabé, neduživé, tak je hodili ze skály, nebo nechali na pospas dravé zvěři, místo aby o ně o to více pečovali a starali se o jeho zdravý růst, takže se nebylo čemu divit, když ponenáhlu vymřeli, či když je pohltit jiný národ. Bůh je za jejich blbost nemusel ani sám trestat, vytreskali se sami a my, pokud budeme k podobnému způsobu života nadále tak tolerantní, jak jsme, dopadneme stejně. To způsobuje neúcta k rodině a k Bohu!

Muž si musí především uvědomit jak se choval svatý Josef k Ježíškovi a chovat se tak ke svým dětem, musí mít na paměti jeho lásku ke snoubence Marii a mít v takové lásce a úctě i svoji ženu, která by naopak pro svého muže měla mít stejné pochopení, respekt a lásku, jako Marie pro Josefa, nehledě na specifickou jejich vztahu. Josef byl jen stínem Otce, jak to napsal Jan Dobraczyński, ale přesto starost o ženu a dítě, které miloval, byla u něho na prvním místě. Miloval ženu, která ve službách Hospodinových dala lidské tělo Božímu Synu, aby nás utrpením svého lidského těla a svého Božského Ducha mohl spasit. Stejně tak miloval i tohoto Božího Syna.

A pokud se člověk od Boha odvrací, není to zároveň odvrácením se i od člověka? Rozvraty rodin; není to zároveň obraz ztráty víry v Boha, není to zrada na Bohu i na lidech?

Podle mne je to přechod do služeb zla, do služeb Satana. Snaha najít východisko ze svých problémů tím, že odejdu, respektive uteču, od rodiny, ta mne nemůže zbavit odpovědnosti za tuto rodinu!

Říká se, že rodina je obrazem Církve v malém. Asi to tak je. Svatá rodina svým příkladem ukazuje, jak by měly být úkoly v rodině obecně rozděleny.

Co mně v Písmu chybí, je spíše nedostatek informací o tom, jak Svatá rodina žila mimo práci a plnění duchovních povinností, jak se bavila. Možná je to tím, že evangelisté ve svých rodinách žili a bavili se podobně jako Svatá rodina, a proto to považovali za samozřejmost, o které nebylo v evangeliích potřeba se zmiňovat.

Musíme si uvědomovat, že Bůh je stále s námi i v našich rodinách; Jeho tvář máme vidět v každém bližním, tedy i ve tvářích našich partnerů a našich dětí. A stejně tak, jak se chceme chovat k Bohu, tak bychom se měli chovat i k nim.

A nepřipouštět si v dobách krize, že bychom od nich odešli! Taký si musíme každý uvědomit, za koho a za co odpovídáme a komu?! V rodině, stejně jako v Církvi, je Bůh přítomen a Jemu a jen Jemu, jsem za vše, co jsem udělal i za to, co jsem neudělal, zodpovědný!

RNDr. Petr Benda

Na téma "Strach a naděje"

I když většina katolických věřících má víru a umí se modlit, nestačí to. Je také zapotřebí něco konkrétního pro víru a danou věc udělat. Jestliže například někdo je vážně nemocný, musí mít snahu po uzdravení. Nejsou to bakterie ani viry, kdo způsobuje choroby, ale naše špatná psychika, která snižuje naši imunitu a tak vytváří vhodné klima pro vznik choroby a její uhnízdění v organismu. Podle toho to pak dopadne. Usuzuji podle stesku věřících v pořadu na Rádiu Proglas "Z noční telefonické linky", i z dnešní 13.srpna.

České přísloví říká "Veselá mysl půl zdraví", jiné "Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže" Je to realita naší vůle, jakou jsme si v sobě vypěstovali za život. Dá to fušku, ale stojí to za tu námahu mít pevnou vůli něco dokázat, i pro své zdraví správnou výživou, půstem, správnou životosprávou. Člověk musí mít vůli a pěstovat ji, aby působil na svou činnost tělesnou, duševní (proti psychickým jedům: strach, úzkost, špatná nálada, zášť, závist) a duchovní.

Všude, kde selhává lékařská věda, se víra stává jedinou protilátkou k uzdravení z vážné choroby. Dojde-li k uzdravení, mluví se o Božím zázraku. Ten však předpokládá naši spoluúčast: mít víru nejenom v Boha, ale také v sebe samého, že to dokáží s pomocí Boží. Pak se daří dobře Božímu dílu všude tam, kde je naděje věřícího.

Odsuzovat a moralizovat umí každý, ale ukázat cestu a dodat naději na uzdravení dokáže jen málokdo. Máme nedostatek lékařů s křesťanským zaměřením, aby se vážně nemocný mohl lékaři vyzpovídat ze svých bolestí a z choroby, která ho trápí a "nevyfrčel" během krátké doby z ordinace lékaře jenom s receptem na lék, ale již ne na duši. Ze strany nemocného to vyžaduje mít důvěru v lékaře, jenž plní své poslání, tak jak to má správně být podle Hippokratovy přísahy.

Jako Slované jsme byli po 14 století formováni křesťanstvím. Proto Kristus musí stát ve středu našeho života. Kde tomu tak není, tam to "ujíždí", tam není naděje na zlepšení, uzdravení, jako tomu nebylo za socialismu v zmaterializované společnosti "nového typu člověka"

Dnes kdekdo volá po toleranci a ti, co řeknou své mínění, jsou potom napadáni. Proto se často stahují do soukromí, nebo své jméno skrývají v anonymitě.

Jaroslav Lhotka

P.S. Z noční telefonické linky s Lucií Endlicherovou na Rádiu Proglas na téma "Strach a naděje", 13.8.2002.

Co národ dovedlo k socialismu

Česká společnost v duchu liberalismu 19. století se po 28. říjnu 1918 projevila protikatolicky zaměřená. Skácením duchovní dominanty Prahy na Staroměstském náměstí 3. listopadu dala se na pochod doleva. Začali vyházet kříže ze škol s tím, že do škol nepatří, pálením křížů proslula obec Lidice, kam je sváželi z okolních obcí na dvůr Horákova statku, káceli sochy svatých a nastolili atmosféru pro výstup z katolické církve podle osvědčeného hesla "volnost, rovnost, bratrství" Byl zaveden civilní sňatek po vzoru Francie, vyučování náboženství se uzákonilo jako dobrovolný předmět. Ruce pryč od Říma! Heslo nové republiky.

V březnu 1925 byl přijat zákon o státních svátcích, kterým se zrušilo mnoho církevních svátků. Na státní státek 6. července dal prezident Masaryk příkaz vyvěsit na Pražském hradě na místo státní vlajky bílý prapor s rudým kalichem. Nad Hradem vlála prezidentská standarta s nápisem "Pravda vítězí" Podle Kučery, osobního tajemníka prezidenta, byl Masaryk v náladě, začal hrát na klavír a zpíval husitské chorály Vatikán odvolal papežského nuncia z Prahy. Vláda nakonec vydala prohlášení, že neodpovídá za konflikt, neboť o Husových oslavách rozhodli "zástupci lidu" Masaryk prohlásil, že koneckonců byl vždycky kacířem, a že jinak nikdy skončit nemůže. Prošlo to českými novinami.

Už za života byl vynášen jako: První muž z lidu, Osvoboditel, Tatíček. Vytvářel se svět bez Boha, kde pýcha se stala středem na místo Boha, kde vespolek se začalo obelhávat. Zapomnělo se, že pýcha předchází pád.

Do vínku nově vzniklé republiky byl dán parlamentem schválený zákon o rozvodu a návrh ke schválení nepovinného manželství. Proti tomu vystoupil v parlamentě pražský arcibiskup František Kordač a řekl: "Dospějeme v nemravnosti tak daleko, že nebude možné najít už hranici mezi manželstvím a konkubinátem." Právě tehdy jej přerušil výkřik z parlamentní galerie jednoho ze zástupců spolku rozvedených: "Nás je 150 tisíc a kolik je vás?" Masaryk připouštěl rozvod, Kordač byl proti. Dnes je více rozvodů nežli uzavíraných manželství v ČR.

Kordač jako poslanec Národního shromáždění už v květnu 1919 hlásal, že odluka Církve od státu (o kterou usiloval Masaryk, ale neuskutečnil ji, protože by vzbudila odpor u Slováků a nastolila další problémy) vede přes nacionalismus a materialismus až k poslední fázi společenského rozkladu - nihilismu a bolševismu, páchnoucímu hrobu veškeré kultury lidstva. Arcibiskup Kordač byl pevný pilíř Kristovy Církve, nepohodlný zednářům, a proto musel být odstraněn.

Masaryk nebyl socialista na rozdíl od Beneše, ale sváděl národ doleva. Proto idea české státnosti, spočívající na obecně uznávané katolické víře a spjatá s patronem sv. Václavem byla nahrazena "moderní ideou", vytyčenou Masarykem a podloženou husitstvím. Tato formulace státní ideje vyškrtla z českých dějin celé období předhusitské a stejně tak plodné období baroka vydávané za temno a ignorovala čtvrtinu obyvatelstva katolického vyznání. Svatováclavská idea dala státu mravní a kulturní základ, kdežto husitstvím ji stát ztratil.

Proč František Palacký jako evangelík napsal "Dějiny národu českého" po roce 1526? Byl si vědom, že toto období bylo výsledkem neblahého působení protestantismu v českých zemích, které zaseló politickou a náboženskou nesnášenlivost a sklídilo bouři násilí. Palacký byl prvním ekumenistou v dnešním pojetí.

Národní Listy zveřejnily v červenci 1935 zprávu, podle které byly Německu slevény válečné reparace z 36 miliard ve zlatě, tj. 240 miliard Kč, na pouhé 3 miliardy, splatných v 37 letech, po 3 letech moratoria. Hitler k tomu prohlásil: "Lausanecká smlouva, která nám dnes ukládá ještě 3 miliardy k placení, neuloží nám za 6 měsíců ani tři marky." Když smlouvu podepsal francouzský ministerský předseda Herriot, radikální socialista a zednář, tak ji musel podepsat i Beneš, který mu byl podřízen, přestože oba

věděli, že za 6 měsíců bude u moci Hitler s NSDAP. O to se nepostaral Beneš, aby ČSR byly zrušeny reparace a prohranou válku Rakouska Uherska. Proto byly v ČSR nízké mzdy dělníků, kteří živořili.

Konec prvorepublikové státnosti byl následek bezbožecké politiky, která dovedla československý stát k Mnichovu. Když někdo tvrdí, že je bez hříchu, klame sám sebe. Falešní spasitelé obelhávali svět, asi jako dnes. Apoštol sv. Pavel říká v Listu Kolosanům: Hled'te, ať vás nikdo neošálí světskou moudrostí a lichým klamem, který se opírá o živly světa a lidské podání, ale ne o Krista. Služte Kristu Pánu. Neboť kdo činí křivdu, dostane trest za křivdu. U Boha není stráníctví.

Socialismus jako komunismus je vřed na nemocném těle prostoupeném liberalismem "mít a užít", k jehož vyléčení je zapotřebí najít cestu ke Kristu a nahradit ideu "oko za oko, zub za zub" ideou Lásky, zbavit společenský řád bezuzdného vykořisťování a na první místo stavět Boha se sociálním programem. Pokoj a Dobro.

Jaroslav Lhotka.

Nebezpečná lhostejnost

Být lhostejným je stejně nebezpečné jako zlo samé. Lhostejnost přináší člověku netečnost ke všemu, co by pro něj znamenalo narušení stereotypu klidu a pohody, aby si nekomplikoval život, pro někoho zdánlivě složitý. Ve skutečnosti jde o sobeckost podle osvědčeného hesla v naší národní povaze "Nehas, co tě nepálí". Z toho těží zlo, má rádo lidi zlé a taky lhostejné, neboť říká, že koná dobré skutky. Zlo tvrdí, že neexistuje ani peklo, ani nebe a popírá podstatu prázdného Kristova hrobu, této obrovské "Pravdy Vzkříšení" mrtvých. Vzpomínám si, jak jsme byli ve škole na začátku padesátých let ohlupováni učiteli - komunisty, že neexistuje nic z toho, co je psáno v Bibli. Člověk nemá ignorovat Boha a tvrdit, že má punc na rozum, neboť se dostane na šikmou plošinu satana a skončí špatně. Tak to i dopadlo s těmito středoškolskými učiteli, co se posmívali Bohu. Tento trend byl zaset do vínku první republiky, aby přežil protektorát a dožil se komunismu a přežil do dnešní doby postkomunistické. Je to špatná cesta, vede člověka ne k Světlu, ale do tmy, k polopravdám a lžím až nakonec ke hříchu a peklu, na zemi a na věčnosti. Je proto třeba nebát se Kříže, jako se nebála Panna Maria.

Cesta do pekla je široká. Satan si je toho vědom a proto našeptává: "Toto všechno ti dám, jen budeš-li se mi klanět!" Proto komunisti slibovali lidem hory doly, že poručí větru, dešti, aby je navábili na sliby ráje na zemi, ale bez Krista. Jak to dopadlo, víme. Mnoho lidí jim sedlo na lep. V politice se z nich stali národněfrontovní bojovníci komunismu, s máslem na hlavě. Přežívají do dnešních časů v politice a nemají v lásce ty, kdo jsou věrnými Božími bojovníky. Kristův kříž ale stojí za námahu bojovat za Něho, jinak život ztrácí smysl. Často jsou tito bojovníci označováni jako věční kverulanti, puntičkáři, jezuité (pejorativně) a to proto, že se stali pro režim lži nepohodlnými svědky, mluvícími pravdu.

Lidé dneška neradi slyší slovo "hřích" a tvrdí, že existují jen problémy. Je proto třeba více pociťovat Boží přítomnost, protože jen ON nám může dát skrze víru ospravedlnění dobrých skutků, bez víry toho nemůžeme dosáhnout. Proto byl Kristus vzkříšen z mrtvých, aby naše dobré skutky ospravedlnil. Jinak by to, co pro nás udělal Kristus na Kalvárii ztratilo smysl i v Evropské unii.

K spáse jsou povoláni všichni bez rozdílu, skrze víru v Ježíše Krista. Když věřící řekne, že je křesťan, tak by také měl podle toho vypadat, aby Pravda Páně vítězila. Ona stejně vítězí, ale člověk jí má pomáhat, nesedět se založenýma rukama, obzvláště, když se vydává za přesvědčeného katolíka. Je proto dobré vědět, co je dobré a co špatné, aby se člověk dneška vyvaroval zbytečných chyb. Je také zapotřebí poslechnout dobře míněných rad od lidí obdařených darem moudrosti, prošlých univerzitou života. Potřebujeme bojovníky za Pravdu, kterou Kristus přinesl lidstvu, aby neupadlo do nového otroctví, neboť je jen jeden Mesiáš a tím je pro všechny věky Ježíš, jeden Bůh, jeden Duch.

Jaroslav Lhotka

Chamtivost nebo nadstandardní péče?

Zpráva se týká lékařů v USA, kteří opouštějí většinu pojištěnců a za příplatek tisíců dolarů ročně se věnují vyvoleným pacientům, jimž jsou k dispozici na zavolání a na dobu, jakou potřebují. Lékaři vysvětlují své jednání, že chtějí věnovat více času jednotlivým lidem a uniknout únavě z rutiny, která je zbavuje chuti do práce a osobního přístupu.

Lékaři budou mít nyní na starost 300 osob ročně. Ostatní si musejí najít nové lékaře. Aby se vyhnuli obvinění, že profitují na zdravotním pojišťovacím systému, rozdělí účetnictví na dvě části. Na to, které zahrnuje zdravotní pojištění, a na nadstandardní služby, za které pacienti platí navíc. Přitom lékaři garantují celodenní dostupnost na mobilním telefonu, objednání ve stejném dnu, docházení do pacientova bytu, provádění základních lékařských zkoušek tam a osobní doprovod ke specialistům. Za tyto služby někteří lékaři dostali přezdívkou od tisku "butikovní lékaři". Je to důsledek ohromné duchovní povrchnosti života.

Butikovní lékaři se již objevili na Floridě, v Arizoně, ve státě Washington. Zanedlouho se k nim připojí lékaři v New Yorku, Kalifornii, Illinois, Texasu, Marylandu a ve Virginii. Trend sílí a vzbuzuje obavy. V USA žije 40 milionů lidí bez lékařského pojištění a 20 milionů má pojištění, které neodpovídá potřebám. Předseda rady pro etické a právní otázky "Americké lékařské asociace" Frank Riddick považuje záležitost za složitější, nežli se zdá být. Jak uvedl, lékaři mají povinnost uspokojit potřeby obcí a zasáhnout bude zapotřebí, až se bude nadstandardním praktikám věnovat více než 10% zdravotníků.

Na celém světě postupně se zmenšuje střední stav. U nás byl zlikvidován totalitním komunismem. Přitom střední vrstva obyvatelstva byla vždy nositelem tradičních hodnot, k nimž patří vzdělání a rodina. A tak přibližně 1% nejbohatších lidí na světě, tedy asi 50 milionů domácností s příjmy vydělává více než 60 % rodin z opačné strany nebo také 10 % nejbohatších lidí má 114krát vyšší příjmy než těch 10 % nejchudších. Tak se zvyšují rozdíly mezi chudými a bohatými nejen uvnitř všech zemí, ale i mezi bohatými a chudými státy ve světě. Zvyšuje se nerovnováha mezi příjmy jednotlivých obyvatel a tím i možnost dostupnosti lékařské nadstandardní péče je mnohde jen pro někoho. Zejména se to týká stomatologické péče.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Jsme ještě národem?

"Až se svět ohlédne za dvacátým stoletím, bude plakat. Ne proto, že bylo zaplaveno krutostí, ale proto, že dobří lidé mlčeli." Martin Luther King.

Protestantský duchovní Martin Niemoeller byl v roce 1938 poslán národ-

ními socialisty do koncentračního tábora Dachau. Potom napsal: "Nacisté v Německu nejprve přišli pro komunisty, ale já jsem se neozval, a to proto, že jsem nebyl komunista. Pak přišli pro Židy, ale já jsem se neozval, protože nejsem Žid. Pak přišli pro odboráře, ale já jsem se neozval, protože jsem nebyl odborář. Pak přišli pro katolíky, ale já jsem se neozval, protože jsem protestant. Nakonec přišli pro mne, ale nezbyl už nikdo, kdo by se mohl ozvat."

Miliony obětí násilí jsou výmluvnou obžalobou všech, kteří by chtěli Kristovo jméno a jeho apoštoly Lásky definitivně vyhladit ze světa, aby byl urychlen proces globalizace ve jménu novopohanství, proti Kristovu předsevzetí Lásky k bližnímu bez nadřazenosti "vyvoleného národa"

Dnešní doba ztratila úctu k člověku, i když se kdejaký potentát ohání lidskými právy, a dává to patřičně najevo neúctou k lidské krvi. Pohled na prolitou a zneuctěnou lidskou krev, která znamená život, je v době humanismu dneška projevem zvláštní lidské zvrácenosti a otupělosti. Média s velkou oblibou vystavují na odiv prolitou krev, ať už jde o následky skutečných neštěstí a zločinů nebo vyumělkovaných krváků a snaží se udělat vyhledávanou podívanou z toho, co by se vůbec nemělo vyskytovat. Otupuje se tak záměrně a promyšleně přirozený cit, který je součástí pudu sebezáchovy a úcty k životu člověka.

Důsledky takové otupělosti je poznamenáno uplynulé století, nejkrvavější období lidských dějin vůbec, to proto, že marxleninskou ideologií byla zasetá třídní nenávisť. Míra otupělosti současných komunistických a anarchistických zastánců socialismu dokládá fakt, že se dodnes za to ani nestydí, natož aby se omluvili.

Protektce velkých parlamentních stran, nedemokratické prostředí, scházející veřejná kontrola vládních a smluvněopozičních stran, téměř scházející zviditelnění malých stran v médiích a jejich zesměšňování, tak se prezentuje přežívající ideologie násilí.

Vytvořené bohatství národa se privatizací rozkradlo. Dodnes schází 780 miliard korun z privatizace. Sametová revoluce se tak stala pučem KGB. Současným cílem našich vládnoucích politiků je vstup ČR do EU. K tomu směřuje každé zdražování, zdůvodňované přibližováním se ke "světlym zítřkům", ve skutečnosti k zadluženosti, chudobě hmotné a duchovní, tím i politické.

Zavinili si to politici sami, že dopadli ve volbách jako sedláci u Chlumce. Přežívající návyky z bolševické totality jsou vodou na mlýn KSČM a její prolhané ideologie. Jedině ta z hádek těží ve svůj prospěch.

Bylo by proto pošetilé myslet si, že pravda vítězí, ačkoliv nad Pražským hradem vlaje prezidentská standarda s nápisem "Pravda vítězí" Pravda Páně vítězí!

Je to odvěký boj Dobra se Zlem. Podstata prázdného Kristova hrobu, této obrovské Pravdy Vzkříšení. Na lži se stavět budoucnost národa nedá. Proto každé dílo na špatném základu stavěné musí se zhroutit jako se nám zhroutila první republika a další po ní následující. Moc se v nich lhalo. Dnes pravda pomalu vychází ven na světlo Boží. Proč? Je nedostatek lidí s čistým štítem, málo nebojácných a hodně zbabělých. Často se mezi námi pohybují jako vlci v rouše beránčím, zasévají a šíří nenávist a politickou nesnášenlivost, typickou a nehezkou vlastnost slovanskou. Jsou doma i v exilu a všude se cítí ukřivdění, když se jim řekne pravda, jaký že to mají morální profil, když utečou z boje, aby si zachránili kůži. To nejsou stoupenci Krista.

V zájmu objektivního zhodnocení sametové revoluce bylo profesionálním selháním České televize, když nebyl pozván k besedám k 10.výročí autor "Analýzy 17 listopadu 1989" pan Miroslav Dolejší. Potřebuje národ čestné a nebojácné lidi? Nebo je lépe mlčet a vyčkat, až zase přijde vláda totality? Potom ale necht' zmizí z Pražského hradu prezidentská standarda "Pravda vítězí" Nejhorší na situaci je, když Češi si prodávají, doposud ilegálně, svou vlastní zem a střechu nad hlavou cizákům. Jsme ještě národem?

Jaroslav Lhotka

Pokání Emila Zoly

Já, podepsaný, kdysi velmistr Stolce a současně někdejší velekněz (hierophant), velmistr a super - comphtur a zakladatel zednářské lóže v Egyptě, prohlašuji tímto listem, že jsem třicet let členem zednářské sekty, dvanáct let velmistrem tohoto řádu a měl jsem dosti času, abych od základu poznal přesně záměry a názory řádu. Svobodní zednáři se vydávají za čistě filantropickou a liberální instituci, které jde údajně o pravdu a pokrok morálky a jejímž předmětem pozornosti je věda, umění a dobročinnost. Předstírá jistotu,

že se chová se stejnou tolerancí vůči rozličným náboženským vyznáním a že o otázkách náboženství a politiky se na jejich zasedáních absolutně nediskutuje.

Mimo řád předstírá, že svobodné zednářství není náboženskou sektou, nýbrž chrámem spravedlnosti, milosrdenství a blíženecké lásky. V protikladu k tomu prohlašuji, že svobodné zednářství vůbec není tím, za co se vydává. Nic z toho, co se v jeho zákonech a rituálech vyskytuje jako dobro, nesouhlasí se skutečností. Řeč o zdánlivě praktikovaných ctnostech jako milosrdenství, spravedlnost a láska jak v lóžích tak v srdcích svobodných zednářů je pouhý žvást, neboť tyto ctnosti zde nejsou k nalezení, naopak, tyto ctnosti jsou zednářům zcela cizí, až na určité vyjímky a vůbec se neuvádějí do praxe. Pravda nemá ve svobodném zednářství vůbec místo, je bratřím lóží zcela cizí. V řádu svobodných zednářů panuje lež, která se ničeho nezalekne. Pod zdánlivým pláštěm pravdy panuje podvod a zlovolnost, která spoutává lehkověrný a povrchní lid.

Zdůrazňuji, že svobodné zednářství je náboženská sekta, jejímž cílem je zničit všechna existující náboženství, aby sama zaujala jejich místo a vrátila svět do antického modlářství. Dnes, když jsem třicet let žil v tomto bludu, jsem o tom dokonale přesvědčen, neboť jsem poznal, k čemu byl systém svobodného zednářství vytvořen, protože sám jsem toto učení šířil a přiváděl jsem druhé k tomu, aby je rovněž šířili, a tak mě velké řady lidí následovaly na cestu bludu, čehož upřímně lituji.

Když mě nyní Bůh osvítil, uvědomuji si celé to zlo, které jsem způsobil. Proto se zříkám svobodného zednářství a ruším svou solidaritu s ním a před Církví s lítostí odvolávám své bludy. Prosím Boha o odpuštění za všechno zlo, které jsem způsobil svým příkladem v době, kdy jsem patřil k řádu svobodných zednářů a prosím za odpuštění našeho nejvyššího pastýře, Jeho Svátost papeže Lva XIII., i všechny ty, které jsem zatáhl do bludu.

V Římě dne 18. dubna 1896

Emil Zola

Výprodej knih z katolického nakladatelství Řád za třetinovou cenu
(P. ing. K. Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2)

1. P.Karel Dachovský "Cestou k Bohu" první seznámení s pravdami víry pro dosud nevěřící 9,-Kč
2. MUDr. John Grady "Interrupce ano nebo ne?" 9,-Kč
3. Stella Lilley "Padre Pio - život s utrpením" 6,-Kč
4. P.K.Dachovský "Blahoslavený Josemaría Escrivá de Balaguer" 33,-Kč
5. P.K.Dachovský "Sv. Markéta Marie Alacoque" 19,-Kč
6. P.Fr. Mikulášek SJ "Nový zákon" výklad 34,-Kč
- 7 Zpovědní zrcadlo 1,-Kč
8. ThDr. Stanislav Novák "Zásady života" katecheze pro starší mládež 14,-Kč
9. P.K.Dachovský "Cesta františkánského kněze Jana Bártý" historická studie o knězi vězněném 16 let 8,-Kč
10. P.K.Dachovský "7 statečných bojovníků proti interrupcím v USA" 6,-Kč
11. P.K.Dachovský "V srdci Londýna" novela z prostředí emigrantů v Londýně v roce 1987 29,-Kč
12. K. Dachovský "Budu Ti, Bože, zpívat" náboženské básně 8,-Kč
13. K. Dachovský "Pod klenbou katedrály" nábož. básně 6,-Kč
14. K. Dachovský "Podle řádu Melchisedechova" básně 12,-Kč
15. K. Dachovský "Miniatury" básně 20,-Kč

Literární příloha

SNY O LOUČI

/Jiřina Fuková/

(pokračování)

VII

OSEDLÁM JÁ SI KONÍČKA /červenec 1991/

V samoobsluze s nápoji
neuhasím žízeň
Koníčka svého napojím
v řece poezie

Potom ho vezmu za ohlávku
a přejdem spolu přes tu lávku
co nikdy nikam nevedla
a vyšvihnu se do sedla

VIII

OHEŇ /srpen 1991/

Podívej hořím Hoří má
minulost jak bramborová nat'
Oheň vysoko šlehá
Všechny cesty nevedou do Říma

Hořím jak přesušená něha
Tady tady byla sirka schovaná
Nehas mě nech mě vyhořet na troud
Ohřej si ruce nad tou vatrou

IX

PILNÝ KREJČÍ /září 1991/

Na fráčky koroptvím
už pilný krejčí střih
Klasika tmavý tvíd
a věčně stejný střih

Sluníčko baterkou
svítí mi do očí
Jiskřiček patero
sní svůj sen o louči

X

PLÁTNO NAIVISTY /říjen 1991/

Na plátně naivisty
si s vervou hrají listy
na babu Jako děti
Jeden druhý třetí

se zvolna k zemi snáší
To pestří ptáci plaší
oblehli shora zem
a plachtí obrazem

XI

POZDNÍ LÍTOST /listopad 1991/

Zvečera duše brnkla o drát
co vedl příliš blízko nad zemí
Ráno ji najdou zmrzlou na zemi
děti až půjdou kolem do školy
Ráno ji polituje kdokoli
jen já se k ní nedokážu prodrat

XII

PŘEDVÁNOČNÍ GRUNTOVÁNÍ /prosinec 1991/

Jakýsi hadr ve mně smýčí
kout plný pavučin
kout který dávno nebyl ničí
Pozoruhodný čin

Gruntuje kousek po kousíčku
celý ten nevětraný roh
Mám v sobě jako v pokojíčku
Teď může přijít Nový rok

Karel Dachovský

Viděno z rozhledny

Jane Zahradníčku,
nikdo nerytěruje,
nikdo by tě neřal po tváři,
ale pohltila by tě propast nezájmu.
Praporky Resurrexit
zabořeny do země,
polokoule obzoru
ohryzané vršky smrků.
Na pateně léta
slzičky Panny Marie.
Soukolí dějin
bere křížky utrpení,
dobře promazané soukolí.
Kde jste, vy dávní?
Já vím, z propoceného očistce
a z proudů nebeského království
se valí milost.
Ale přesto potřebuješ bližního,
zaťatou pěst,
úsměv dítěte,
kavalkády Církve.
Praporky Resurrexit kdesi odhozeny,
ale skřípe meč po brnění.
Z póru přítomnosti
se dere pot.

Netrpíš a je ti divně,
kde je ta jistota,
že žiješ správně?
Jedině střemhlav
do toho boje,
potěš tě Bůh.
Praporky Resurrexit
odměřují zemský příkrov.

(z připravované sbírky "Česká odysea")

TO JEDINÉ

Marie Dolistová

Jen láska pozvedá z ruin
Jen láska dá vykvést květům na rumišťích
Jen láska vtahuje do života
vhazuje do bytí a smrt odhání
Jen láska vniká do prapodstaty
Blíží se k tajemství
Vytváří souměrnost
Zpívá v harmonii
Zem hladí a nerozrývá
Je něžným vánkem co neničí

František Lazecký

Po mezích ticha

Nebesa se otevřela ve tři hodiny ráno
nebyla už noc dosud nebyl den
i já jsem byl něčím mezi nimi
bytost na okraji spánku a probuzení
člověk jenž kráčí po řece mezi břehy
a nemůže se rozhodnout na který vstoupí

Nastalo bezčasí
aspoň na tuto chvíli mezi nocí a dnem
na mezích mezi obilím voní mateřídouška
krajina je dosud sen a už není sen
je co je
všechno má svou váhu a rozměr
všechno je spočteno do poslední tečky
věci jsou ustaveny v sobě
zakořeněny ve věčném míru
v místě kde jimi nic nepohne
tam kde je jejich podstata podstat

V tom co je se odehrává všechno
nic nebude přidáno
nic nebude ubráno
i když se děje vydají tam
i když člověk sejde s té meze kde voní mateřídouška
dostane se jenom na jedno nebo na druhé pole

Vše je dávno a dávno
vše co je bude a bude
jen se to přesunuje od minulosti k budoucnosti
poletuje to jako list mezi jedním a vším
znovu a znovu se to uskutečňuje mezi zločinem a svatostí
čeká to mezi smrtí a zmrtvýchvstáním
mezi rájem a zatracením to vzlyká

razi se to mezi zradou a věností
naplňuje se to mezi láskou a nenávistí
mezi setbou a žní
od prvního do posledního
až náhle je tu ticho
oddychující navždy

Nastalo bezčasí
jdu mezi obilím
po hranici ticha zarůstající mateřidouškou
jednou nohou za tichem druhou před ním
neházím stín
a když tak do neviditelna
na obě strany
vidím do všeho
do tmy do světla
I já jsem naplněn tmou
vstupuji z jednoho do druhého
od setby do žní od žní k setbě
přicházím k součtu seteb a k součtu žní
vstupuji na humno Slova

Když dojdu sem vynoří se můj stín Svítá!
Svědčí o mém těle a já jsem
svědčí o mé duši která naslouchá
Slyšíš tu kapku zlata co padá do stříbrné běli?
Pihy vyskakují na tváři země
slzy se derou na její víčka
slzy radosti
píseň skřivánkova

Svítá! nastává čas
vychází slunce
země a vesmír vystupují z noci
a berou na svou šíji jho Boha

(z dosud nezveřejněné sbírky „Sluneční džbány“)

© P ing. Karel Dachovský

Sazba, tisk a knihařské zpracování:

Ing. Ladislav Šesták - ENVOS, Hraniční 158, 277 11 Neratovice